

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ

**CRNA
ČETVORKA**

ZONA SATIRE
ONLINE BIBLIOTEKA
KALEIDOSKOP
2007

Aleksandar Novaković
CRNA ČETVORKA

Knjiga br. 2

Urednik
Dejan Tofčević

Tehnicki urednik
Stanislav Ilić

Korektura
Dejan Tofčević

Izdavač
Zona satire
www.donstalens.com

REČ, DVE O...

Drugu knjigu edicije Kaleidoskop, prve online biblioteke, posle izvesnog vremena, delimo sa Aleksandrom Novakovićem i njegove četiri crnohumorne drame.

Ovi veoma uspeli dramski tekstovi nam otkrivaju ono što svi ovde odavno znamo, varirajući između tragedije i komedije tako definisanim likovima da ih možemo prepoznavati na ulici među prolaznicima ili nama samima. One se dešavaju «sad i ovde» na korak od nas, plašeći nas stvarnošću vremena i prostora. Nastali su u periodu 2001 - 2007. godine u Beogradu što ih u znatnoj meri boji. Izuzetan cinični naboj otkriva Novakovićevu satirofilsku narav i preporučuje ih za čitanje, igranje i gledanje.

Urednik

BDENJE

DRAMATIS PERSONAE:

Savetta, Mater Serbica Dolorosa

Jacqueline, Hija Infidela Sponsorosa

Caronne, Mafioso Molto Pericoloso

Sinisha, Politicoso

Perra, Agnus Dei

Време и место:

Прве године 21. века, Србија, можда Београд

ПРВА СЦЕНА

(Дневна соба. У средини собе је црни тросед прекривен пластичним прекривачем, лево од њега је столица. Десно од троседа је излаз, води до купатила, шанк је поред излаза. За шанком је огромна флаша вискија са чашама. На средини сцене, окренут према публици, телевизор. На шанку је сребрнаста шипка дуга пола метра, као и касетофон. Изнад сцене је црвени семафор са натписом "Аплауз" који се пали сваки пут кад се из офа зачује снимљени смех публике. У полумраку, на троседу, седе четири лутке са дебилним смешком на лицу: Мама, Тата, Сека и Бата. Свака од лутака је изрешетана мецима. Тата-Лутка држи у руци пивску флашу, Мама пајалицу, Сека луткицу а Бата пиштољ)

ТВ СПИКЕР(оф):

Била је ово егзекуција породице Петровић! Лаку ноћ и пријатно!
(Државна химна, оф. На сцену долазе снажни момци у црној одећи и односе породицу. "Аплауз". Химна престаје. Шуштање "снега" са екрана, оф. Клик! Мрак)

ДРУГА СЦЕНА

(Сценографија је иста као у претходној сцени. Светло се враћа, открива породицу: На столици седи СИНИША, 25 година, елегантно обучен, црне панталоне и сако испод којег је црна, провидна, уз тело припијена мајица. Синиша је ситне, нејаке грађе, носи ципеле са ђоном дебелим десетак сантиметара у којима се једва креће. Поред себе држи танку, пљоснату и енормну актовку. На Синишином лицу

доминира злобан израз док гледа ТВ и грицка семенке.

На треседу је Савета, 45 година, у канаринаџ комплету, нафракана, са ружичастим шарама провученим кроз косу. Носи тешку, стамену фигуру богиње плодности на вратоломним итиклама. Груди - јака седмица.

До Савете је Кароне, 30 година, обучен у мафијашком стилу, човек 70-их са високом крагном која му заклања уши. Око врата носи масивну кајлу, ширине 5 сантиметара. Тежина кајле га, при ходу вуче ка земљи. Кароне је висок, тамне, уназад зализане косе и широк као трокрилни орман.

До Каронеа је Жаклина, 20 година, очигледно духовно и душевно сиромашна, нападно нашминкан, косе прошаране жутиим праменовима. Груди: између 6 и 7.

Сви зуре у ТВ. На шанку су новине. Кароне пуши томпус дуг пола метра. "Аплауз". Лагана тема, оптимистичка музика из телевизора ,оф)

СПИКЕР(оф):

Ситна киша с времена на време, можда мало измаглице. Сенке се готово и не виде. Небо није оловно али ни плаво као лан. Можете попиту чај или појести сладолед. Свеједно је.

САВЕТА:

Касни.

СИНИША:

Што баш сад?

САВЕТА:

Зато што је блузер.

СИНИША:

Лузер,матора.

(Аплауз)

САВЕТА:

Не зови ме тако.

СИНИША:

Мислиш пред гостима?

САВЕТА:

Кароне је члан породице.

КАРОНЕ:

Јесте.

СИНИША:

Кароне није наш зет!

КАРОНЕ:

Нисам.Бићу.

ЖАКЛИНА:

Тако је!

(Жаклина пољуби Каронеа а он јој удари ћушку. Аплауз)

КАРОНЕ:

Јел те неко нешто питао?

ЖАКЛИНА:

Јесте...Није, Кароне, није!

КАРОНЕ:

Е, онда завежи!Сваки пут кад отвориш уста неко срање изађе напоље!

(Аплауз)

ЖАКЛИНА:

Али ја те волим! *(Лажно ватрен)* Те кјеро, Салвадор Ел Кучамамба

Дос Ортега Валдес Очоа Веласкез Хименез!

(Кароне је опет бије. Аплауз)

КАРОНЕ:

Шта сам ти ја рекао малочас?

ЖАКЛИНА:

Нада.

КАРОНЕ:

Која сад Нада, јебала те Нада!?

СИНИША:

То значи “ништа” на шпанском.

(Кароне вуче Жаклину за косу)

КАРОНЕ:

Сад кењаш и на шпанском! Српски ти није довољан,а?

(Аплауз)

ЖАКЛИНА:

Јао,то болииии!

КАРОНЕ:

Јел маца послушна,јел маца послушна?

(Аплауз)

ЖАКЛИНА:

Бато,он ме бијеее!

СИНИША:

Аха.

(Аплауз)

ЖАКЛИНА:

Мама,он ме бијеее!

САВЕТА:

Браво,зете!Удри кад ја нисам!

(Аплауз)

ЖАКЛИНА:

Ајоооој!

СИНИША:

Лакше мало! Зар не видите да је онај Порториканац заскочио Лусинду у сену?

КАРОНЕ:

Бате, какве сисссееее!

(Кароне пусти Жаклину. Аплауз)

ЖАКЛИНА:

А моје? Мама каже да сам ја најсисатија девојка у Србији! Ево,сад ћеш да видиш...*(Жаклина стаје пред ТВ)* Јел да да сам боља,а? Моја баба је радила као музара у Имлеку! Ем је музла ем су је музли, дупла зарада!

(Аплауза. Кароне скаче на Жаклину)

КАРОНЕ:

Јебо те стаклорезац који те направио!

(Аплауз.Савета заустави Каронеа)

САВЕТА:

Сачекај мало! Пера може да дође сваког тренутка!

КАРОНЕ:

Мала, испумпаћу ти ја те силиконе!

ЖАКЛИНА:

Праве су, леба ми!

(Аплауз)

САВЕТА:

Пусти њу! Пера је битан.

СИНИША:

Померите се одатле!

САВЕТА:

А ти баш запео да гледаш ТВ? И то сад, усред кључне ситуације?!

СИНИША:

Каква криза? Зар не видиш да Лусиндина мајка није Лусиндина мајка?

САВЕТА:

А је ли?

(Сви се на те речи враћају на тросед. Аплауз)

САВЕТА:

А овај мој Пера никад није био као Хуанито...

СИНИША:

Зар баш сад мораш да истресаш своје фрустрације?

САВЕТА:

Тишина кад говори старији! Он ти је, Кароне, био толико просечан да се и просечнима гадио. А у кревету... Боље да не причам...

СИНИША:

И немој!

САВЕТА:

Е баш хоћу! Морам и ја да олакшам своју душу! Последњих двадесет година брака био је баш килав, досадан...

(Аплауз)

КАРОНЕ:

Јел су га бар палиле фудбалске текме?

САВЕТА:

Ни то!

КАРОНЕ:

Он је луд човек!

(Аплауз)

СИНИША:

Мислим да је време...

САВЕТА:

Да завежеш! Мислиш да си неко и нешто само зато што си неки
зврдод у Странци?

СИНИША:

И власник фабрике спортске опреме.

САВЕТА:

И? Шта с тим? А ко ти је прао усране пелене? Твоји радници, можда?

*(Аплауз. Кароне устаје, протеже се, вади врећицу белог праха и расипа
га у две линије дуж сцене.)*

САВЕТА:

Шта то радиш, зете?

КАРОНЕ:

Опуштам се пред Перин долазак, матора.

САВЕТА:

Шармантно - матора!

(Оптимистичка музика са ТВ-а, лагано, оф)

СПИКЕР(оф):

Људи нису нервозни али нису ни насмешени. Данас ће успети. Данас ће
одрадити дан. Рутинерски. Неће га се сећати и биће им добро. Зашто би
се и сећали? Киша је била ситна, ваздух сношљив, корак механички,

неко је попио млак чај, неко је појео полурастопљени сладолед.

(Кароне узима сребрнасту цев са шанка и почне да ушмркава десном ноздрвом дуж црте. Стане пред ТВ, сав исфлекан прахом.)

КАРОНЕ:

“Кока”, јединствени осећај!

(Аплауз)

САВЕТА:

Извини, зете, заклањаш ми екран...

КАРОНЕ:

Па шта, купи други!

(Аплауз. Кароне ушмркава из другог правца.)

СИНИША:

Иди својој кући па се тамо фиксај!

ЖАКЛИНА:

Мама, Кароне се дрогира!

САВЕТА:

Па шта? Свако има право на свој мали хоби!

(Аплауз)

ЖАКЛИНА:

Али мамаааа.....

(Кароне удари Жаклину по глави са цевком а затим, зачуђен, погледа цев)

КАРОНЕ:

Пази, улубила се!

(Аплауз. Кароне, са радозналим изразом на лицу, удари и Синишу.

Погледа цев, збланут)

КАРОНЕ:

Тврдоглава нека породица! Какав ли је тек Пера!

(Аплауз. Синиша устаје, бесан. Извлачи мобилни из сакоа. Из мобилног извлачи велику антену)

СИНИША:

Увредио си част моје породице!

(Мачују се, Кароне цевком, Синиша антеном. Оф: "Рат звезда - главна тема". Кароне избије Синиши мобилни али се овај сагне, узме га и настави борбу. Жаклина и Савета их посматрају, задивљене)

КАРОНЕ:

Види, реклама за твоју фирму!

СИНИША:

Где?

(Аплауз. Синиша погледа у екран а Кароне му избије оружје из руке)

КАРОНЕ:

Шта ћеш сад?

СИНИША:

Предајем се.

(Кароне удари Синишу по глави и шутне у тур. Синиша узима мобилни, увлачи антену и поражен враћа се на место)

САВЕТА:

А да ти зете мало не претерујеш са хобијем?

КАРОНЕ:

Што? Да не верујеш можда да сам поснифао сав кокс у Југи?

САВЕТА:

Ма не! Где бих ја...

КАРОНЕ:

То је истина!

САВЕТА:

Стварно?

КАРОНЕ:

Дрога је најбоља. Освежава а не гоји!

(Аплауз.)

САВЕТА:

Јел видиш Жаклина, то је мушко, а не онај кепец од твог брата! Знаш како су га звали у основној школи?

СИНИША:

Мама...

САВЕТА:

Зли Патуљак!

(Аплауз. Сви се смеју. Синиша бесно грицка и пљуцка.)

КАРОНЕ:

Где је Пера?

САВЕТА:

Убиј ме ако знам. Он и његова *(покаже на стомак)* “бојлерчина”... Што се нисам удала за неког као што си ти, зете? Него, с чим се ти бавиш?

Увек заборавим!

КАРОНЕ:

Трошим!

(Аплауз)

САВЕТА:

Дивно! Е, да је мој Пера знао да троши... У ствари, како да троши кад није знао како да заради!?

КАРОНЕ:

Ја трошим а не радим!

САВЕТА:

Ма, ти си геније! Дај да те ташта пољуби.

ЖАКЛИНА:

Немој, мама!

САВЕТА:

Жаклина, ти си једна јако глупа девојка. Јел тако?

(Жаклина утитно погледа Каронеа. Он климне потврдно.)

ЖАКЛИНА:

Јесте, глупа сам.

(Савета филсмки пољуби Каронеа. Он, згађен, устане и приђе бару а затим сипа у чашу и отпије. Намргоди се и цугне из флаше.)

САВЕТА:

Е, да може мој Пера ко Тоза... Тозини сада држе две коцкарнице и јавну кућу! Благо њима!

СИНИША:

Пусти нас да гледамо серију!

САВЕТА:

Ух, какав си, несносан!

(Савета устаје, узима флашу од Каронеа и добро потегне)

САВЕТА:

Само ти пиљи у екран! А какав ти је отац био, то те не занима!?

СИНИША:

Знам то.

САВЕТА:

Мислиш да не знам зашто га чекаш. Фушерчино!

СИНИША:

Зар нисмо сви због тога овде? Чак и Жаклина! Јел тако Жаклина?

(Жаклина уплашено погледа Каронеа, стресе се и настави да пиљи.)

СПИКЕР:

За пет минута се укључујемо у омиљену породичну емисију!

КАРОНЕ:

Жаклина, што ме гледаш тако мрко? Ајде двадесет склекова, одма!

(Жаклина устаје и почиње да ради склекове. Аплауз)

СИНИША:

Шта је зете? Нервозан си због истине?

КАРОНЕ:

Које истине? Мене занима само Жаклина!

СИНИША:

А зашто?

САВЕТА:

Стварно, зете, зашто? Ружна је ко обријан пацов! *(Аплауз)* А паметна...

Више је лепа него паметна! *(Аплауз)*

КАРОНЕ:

Треба ми глупа, ружна и сисата жена која ћути, ради и рађа децу!

(Аплауз. Савета прилази Синиши и благо га гурне. Синиша се заклати)

САВЕТА:

Ето, видиш, то је мушкарчина! Њему не требају штиклице! Их, какав си, бедан, ниси ни пола свог бедног оца!

(Аплауз. Улази Пера, округласт, проћелав, низак, службеник са огромном кожном искрзаном торбом. Једва је вуче. Сви запањено гледају у њега. Из флаше вискија коју држи Кароне цури млаз на под)

ПЕРА:

Дођем ја данас,тамо...у парк...а тамо...људи, много њих...и нема моје клупе...нема је, нестала!

(Савета притрчи Пери и загрли га)

СПИКЕР(ОФ):

Укључујемо се у омиљену породичну серију!

(Аплауз)

САВЕТА:

Где си,љубави?

(Вуче Перу до кревета. Сви се сјате око њега)

СИНИША:

Ћале,седни до мене!

(Синиша вуче Перу за другу руку)

ЖАКЛИНА:

Тата,вратио си се! Те кјеро ел вијехо!

(Аплауз. Синиша и Савета вуку Перу, свако на своју страну)

КАРОНЕ:

А да попијете мало,госин Перо? Шта кажете?

(Кароне сипа виски из флаше Пери у уста, на силу. Пера се гуши)

ЖАКЛИНА:

Сјемпре инаморада!

(Аплауз)

СИНИША:

Идемо по ћебенце!

САВЕТА:

Пусти га проклето дериште!

КАРОНЕ:

Ајде да попијемо још мало!

(Кароне сипа Пери виски у уста)

СИНИША:

Смрзнућеш се пред вратима!

САВЕТА:

Ти ћеш да му кажеш?!

СИНИША:

Боље ја него оцвала маторка у климактеријуму!

(Аплауз)

ЖАКЛИНА:

Татице, никоме те не дам! Но пасаран!

КАРОНЕ:

Завежи, кучко!

(Аплауз. Пера се гуши од вискија и пљује)

КАРОНЕ:

Можете ви још, госин Перо! Мушко је то!

(Кароне полива Перу вискијем. Пера се стровали и породица се, за тренутак, одмакне. Синиша му први пружи руку.)

СИНИША:

Ајдемо лепо по ћебенце...

ПЕРА:

Шта хоћете, људи?

САВЕТА:

Ништа!

КАРОНЕ:

Госин Перо...

САВЕТА:

Чекај! Ја ћу да објасним! Перо, ми знамо све. Ти си сигурно много

нервозан али, да се мени то догоди, ја бих скакала од среће!

ПЕРА:

Скакала? То је трагедија!

СИНИША:

Знаш о чему је реч?

ПЕРА:

Знам.

КАРОНЕ:

Стварно?

ПЕРА:

Видео сам рођеним очима.

ЖАКЛИНА:

Тата, ти мени ниси јасан.

ПЕРА:

Ко је пустио Жаклину да говори? Зете?

(Аплауз. Кароне одалами Жаклину)

КАРОНЕ:

Вегаћу јој језик за кола и вући је кроз центар града, часна реч!

(Аплауз. Пера крене да седне)

СВИ:

Сачекај!

(Пера остане на пола пута до треседа. Породица се разјури. Враћа се Савета са флашом вискија. Синиша гурне Перу на кревет и покрије га ћебетом, Кароне стргне ћебе и забије флашу Пери у уста, Жаклина потури Пери табуре, Савета одгурне табуре и случајно полије Перу врелим чајем, Пера скочи.)

ПЕРА:

Шта ће ми чај?! Нисам болестан!

(Аплауз)

ЖАКЛИНА:

Тата, одмори лос пиједас!

СИНИША:

Узми ћебенце.

КАРОНЕ:

А пићенце?

ПЕРА:

Нећу, нећу, нећу!!!

САВЕТА:

Што си такав?

КАРОНЕ:

Требало би да се радујете, госин Перо.

СИНИША:

Ма, покриј се ћебенцетом!

КАРОНЕ:

А пићенце?

ПЕРА:

Нећу ћебенце, нећу пићенце! Шта је с вама, људи?!

(Пауза. Сви збуњено гледају Перу)

САВЕТА:

Перо, шта си сад зајебао? Да се ниси поново запио са друштвом?

ПЕРА:

Нисам. Ја сам само пошао у парк и тамо... нема клупе...нема је...

СИНИША:

Чекај!

(Синиша устаје, прилази шанку, узима новине и даје их Пери. Показује му шта да чита)

ПЕРА: *(Чита наглас)*

У једанаест часова: Сјај и беда просветних радника. У 12 часова:

”Успон и пад возача градског саобраћајног - Голи у седлу”, 13 часова

Лусинда, 14 и 14 Омиљена породична серија, у 15 часова: Смрт Пере

Јанковића из Тратинске 5, Београд...

(Оптимистичка тема, лагано, са ТВ-а, оф)

СПИКЕР*(оф)*:

Птице ће летети од крова до крова, ваш пас ће незаинтересовано оњушити другог, посетиоци ЗОО-врта неће хранити животиње а животиње неће пезити за пажњу. На Тиси ће “радити” кедрови, код Макиша шарани а сом ће “радити” на бућку према Смедереву, као и претходних дана.

(Аплауз. Пера запањено гледа у новине па у породицу)

САВЕТА:

Да нам умреш с осмехом на лицу!

(Аплауз. Савета загрли и пољуби Перу. Кароне се рукује с Пером.

Пољубе се три пута)

КАРОНЕ:

Купићу вам најдебљу свећу госин Перо!

(Аплауз. Синиша пригрли Перу)

СИНИША:

Поздрави нам Тозу.

(Жаклина се привија уз оца)

ЖАКЛИНА:

Тата, јешћемо ти жито!

(Аплауз)

ПЕРА:

Откуд баш ја?

САВЕТА:

То се и ја питам. Ти си ми изгледао неспособан кад оно... Добићемо двадесет милиона из “Фонда редовних пореских платиша”.

СПИКЕР*(оф)*:

Још 45 минута до смрти Пере Јанковића.

ПЕРА:

Где баш ја да умрем?

САВЕТА:

Ајде, Перо, нема измотавања! Кад телевизија каже да неко мора да умре он и умре!

(Аплауз)

КАРОНЕ:

Погледајте рецимо Тозу -постао је најпопуларнији мртвак у земљи!

СИНИША:

А Тозина породица једна од најбогатијих!

ПЕРА:

И ја сад да умрем...

КАРОНЕ:

Намртво! Без фолирања!

(Аплауз)

ПЕРА:

Ионако више ништа нема смисла... Клупа...

(Пера се заклати. Ухвати га Синиша и одвуче до кревета)

СИНИША:

Не смемо га изгубити!

ТВ СПИКЕР*(оф)*:

За четрдесет и три минута почиње смрт Пера Јанковића!

САВЕТА:

Перо, јел ме чујеш Перо? Ти мораш умрети тачно по програму!

(Аплауз)

КАРОНЕ:

Е, матори, баш си нашао кад да липшеш, знаш?!

ЖАКЛИНА:

Ел вијехо е муерто, буаааа! Ел гранде долор, ајајајајаја!

(Аплауз)

СИНИША:

Дижи се Перо, можеш ти то! Јел ме чујеш? Ти то можеш!

ЖАКЛИНА:

Тата, па ја те волим!

(Савета гура све од кревета)

САВЕТА:

Места, угушићете га! Сад ћу ја да га спасим!

(Савета окорачи Перу, удара га по грудима, даје веишачко дисање)

ЖАКЛИНА:

Мамице, угушићеш га својим огромним сисурдама!

(Аплауз. Кароне узима шипку и врећицу праха а затим је стави на

Перин нос и стресе прах у цев. Пера се стресе, одгурне цев и издува

нешто “кокса” на уста. Устане у полусед)

КАРОНЕ:

Само полако, устани, тако... Живећеш ти нама...

СПИКЕР (*оф*):

Још четрдесет минута до смрти Пере Јанковића.

ПЕРА:

Време баш лети.

СИНИША:

Ћале, ти си херој!

(Синиша потапа Перу по леђима. Синиша хитро узима своју актовку и отвара је. Вади из ње гомилу папира.)

СИНИША:

Ја предлажем да баталимо празне приче и пређемо на посао. А, матори?

(Синиша фрајерски гурне Перу. Пера се насмеши наивно)

СИНИША:

Довољно је да потпишеш овде, овде и овде и бићу... бићемо богати после...

(Синиша гура Пери папире под нос)

САВЕТА:

Шта се то потписује? Сместа да си ми показао!

СИНИША:

Шта ти је, кево, то су само неки папирићи!

САВЕТА:

Били ситни или не, хоћу да их видим.

КАРОНЕ:

И ја.

ЖАКЛИНА:

И ја.

(Кароне распали ћушку Жаклини. Аплауз)

СИНИША:

Не слушај ти Перо њих ништа и потпиши лепо ту на првој па на седмој и тринаестој...

(Савета се сагне и узме хартију)

САВЕТА*(чита)*:

Дајем пуно и неопозиво право свом сину Синиши...

(Синиша покуша да узме папир али га Савета избегне)

САВЕТА:

...да користи моје име,лик и дело што укључује 20 милиона динара,штампање романсираних биографија, беџева, налепница, мајица, као и тантијеме од реприза моје смрти на државној телевизији...

На све си мислио, копиле оно јапијевско! *(Аплауз)* Где ћеш ти,зете?

(Кароне крене са Жаклином удесно)

КАРОНЕ:

Ти држи уговор а ја ћу у ве-це!

САВЕТА:

Невероватно!

Једино мушко у кући и пришора му се усред кључне ситуације!

(Аплауз) Ово ћу да поцепам!

СИНИША:

Неће моћи! Јел тако,ћале?

ПЕРА*(још омамљен)*:

Јесте,сине Синиша!

(Синиша крене споро према Савети, спреман на скок. Савета поцепала папир на пола. Пера погледа у екран, затресе главом, затим погледа у породицу па поново на ТВ па породицу и, онда, одмахне руком и

настави да гледа ТВ)

САВЕТА:

Цепам на половину...

СИНИША:

Аха.

САВЕТА:

На четвртину, осмину, шеснаестину...

СИНИША:

Јесте, јесте!

(Савета погледа збуњено Синишу)

СИНИША:

Мислиш да немам копију? Да ниси глупа колико си огромна ти би већ ушла у посао са мнош... Погледај!

(Синиша узме актовку и из ње извлачи замотуљак који баца Савети)

СИНИША:

Ово је примерак за презентацију! Моја фабрика је већ штанцовала 150 хиљада комада!

(Запањена, Савета отвара замотуљак и испадају беџеви. Извлачи мајицу са Периним ликом. Натпис: Покојник године. Аплауз)

СИНИША:

Твој син мисли као пословни човек а не разбија главу прашком као дебилни зет!

САВЕТА:

Чуће те!

СИНИША:

Шта с тим?

САВЕТА:

Обојица сте у странци.

СИНИША:

Па шта?! Није новост да је моја странка пуна кретена!

(Аплауз. Звук хеликоптера, оф)

СИНИША:

Шта је ово, јеботе?

ПЕРА:

Хеликоптер!

(Пера показује прстом на екран. Хеликоптер се удаљава, оф. Долазе Кароне и Жаклина, разбарушене косе и згужване одеће. Кароне је уображен, пун себе, весело маше цевком а Жаклина га, са “шљивом” на оку, гледа забринуто. Аплауз. Кароне покаже на Перу. Жаклина седне поред Пера)

САВЕТА:

Кароне, шта си јој то урадио?

КАРОНЕ:

Волим то, напали ме ко бичину!

САВЕТА:

Неваљалче!

(Аплауз)

ЖАКЛИНА:

Како је тата?

(Пера не реагује. Зури у екран)

КАРОНЕ:

Приђи ближе! Ћерка си му, говедо!

СИНИША:

Шта ти покушаваш?

КАРОНЕ:

Ја? Ништа!

САВЕТА:

Кароне, зар и ти, сине зете?

КАРОНЕ:

Тише бре, зар не видиш да је ово и за твоје добро!?

(Кароне узима мајицу из Саветиних руку)

КАРОНЕ:

Види ти Злог Патуљка! Мали, јел ти имаш дозволу за штампање овога?

(Жаклина извлачи папире из деколтеа)

ЖАКЛИНА:

Ево, татице, овде ти је уговор. Потпиши на првој, седмој и...

(Жаклина гледа тупаво у Каронеа. Кароне покушава да јој покаже рукама. Након упињања Жаклина схвати)

ЖАКЛИНА:

Тринаестој? Браво ја!

(Аплауз)

СИНИША:

Кад си пре саставио уговор?

КАРОНЕ:

Донели су ми хеликоптером.

САВЕТА:

Значи, то је.

КАРОНЕ:

Донели би они и пре да се нису спустили на игралиште и сјебали

љуљашку. *(Аплауз)* Нема везе, одбићу им од плате.

(Аплауз. Жаклина ставља оловку у руку расејаног Пере)

ЖАКЛИНА:

Татице, потписуј!

СИНИША:

Татице, не потписуј!

САВЕТА:

Чекај мало...

(Савета узима Пери уговор из руку. Оптимистичка тема са ТВ-а, «лаганезе», оф)

СПИКЕР*(оф)*:

Пред биоскопима ће бити мање љуспица од семенки него у време великих киша. У кафанама ће пиво бити млако али се нико неће жалити на то. Утакмице ће протећи »без већих изненађења«.

САВЕТА:

Овде нема мене и Жаклине.

КАРОНЕ:

А зашто би било?

СИНИША:

Јесам ли рекао да ће да нас изради?

СПИКЕР*(оф)*:

Још 30 минута до смрти Пере Јанковића.

(Савета, шокирана, крене према Каронеу који је одгурне. Синиша јој отме уговор.)

СИНИША:

Само приђите и поцепаћу уговор ко лудак новине!

КАРОНЕ:

Немаш ти та муда!

СИНИША:

Испробај ме!

(Кароне извлачи огроман револвер.)

САВЕТА:

Немој!

КАРОНЕ:

Шта бре немој?!

САВЕТА:

Исфлекаћеш тепих!

(Аплауз)

СИНИША:

Кево!

КАРОНЕ:

Пусти папир!

СИНИША:

Ако овај папир иде...Не, није то! Ако идем ја и овај папир иде са мном!

(Аплауз)

КАРОНЕ:

Ти идеш!

(Кароне нанишани)

СИНИША:

Мислиш да се ја зајебавам?

(Синиша заузме положај као да ће поцепати папир)

СИНИША:

Пуцај и оде уговор!

КАРОНЕ:

Нећеш стићи.

СИНИША:

Има да га прогутам!

КАРОНЕ:

Аха. Али јуче.

(Синиша стрпа папир у уста, гута га. Кароне гледа, у први мах затечен, а затим задене пиштољ за појас и притрчи Синиши. Обори га на земљу и почне да му извлачи папир. Синиша га зубима отима.)

КАРОНЕ:

А,тако?! Хоћеш рицинус!?

(Кароне извлачи бочицу из сакоа. Синиша је згађено погледа. Кароне из олабављених уста извуче хартију, одгурне и шутне Синишу)

КАРОНЕ:

Их,ала си га убалавио ко штајерско куче!

(Жаклина приђе Каронеу иза леђа, отме му пиштољ и упери у окупљене)

ЖАКЛИНА:

Сад сте готови,пичке!

(Аплауз)

СИНИША:

То,сестро!

(Жаклина упери пиштољ у Синишу)

СИНИША:

Ја сам само хтео...

ЖАКЛИНА:

Доста!

КАРОНЕ:

Јел лова у питању? Узми све, душо, све је твоје! Ја сам само хтео, за твоје добро...

САВЕТА:

Где си сад, мушкарчино моја?!

(Жаклина окрене пиштољ на Савету)

САВЕТА:

Има Кароне право, узми све, ћеро! Будућност припада теби!

(Аплауз)

ЖАКЛИНА:

Нико ме не схвата озбиљно!

СВИ*(осим Пере)*:

Схватamo, схватamo!

ЖАКЛИНА:

Ви мене мучите, мучите!!!

СИНИША:

Једно мучите је довољно.

(Аплауз)

САВЕТА:

То је Кароне радио! Ја - јок!

ЖАКЛИНА:

Ћути, ни ти ниси боља!

САВЕТА:

Ћутим.

ЖАКЛИНА:

Мене нико није волео! Још у обданишту, кад су почеле да ми избијају сисе, нико није хтео да каже дечацима да ме не штипају! *(Аплауз)*

САВЕТА:

Теби су сисе толике да мораш да их размакнеш да би видела где идеш!

(Аплауз)

ЖАКЛИНА:

На под! Сви! Са рукама на глави!

СИНИША:

Потильку.

ЖАКЛИНА:

Са рукама на потильку, пропалице!

(Лежу по заповеди)

КАРОНЕ:

Кад ти ја устанем...

(Жаклина натегне ороз и уперу пиштољ у Каронеа)

ЖАКЛИНА:

Хајде, улепшај ми дан!

КАРОНЕ:

Узми, узми шта хоћеш! Ево, ја се одричем свог дела који је и највећи!

ЖАКЛИНА:

Паре? Шта ће мени паре?! Шта је богатство...

(Жаклина окреће цев према себи уз дубок уздах)

ЖАКЛИНА:

...кад немам љубави? Срце ми је празно топлих загрљаја и речи подршке! Меа вида е пердита! Кароне, нон ме кјерес!

(Усамљено женско шмрцање, оф. Жаклина се сагне да пољуби Каронеа.)

ЖАКЛИНА:

Дај ми последњи пољубац де ла муерте!

КАРОНЕ:

Ево ти ово.

(Кароне обори Жаклину али га она ухвати ногама у клинч. Кароне се извуче. Почну да се рву. Кароне скине њену штиклу и удари је по глави. Жаклина јекне, Кароне узме пиштољ.)

КАРОНЕ:

Тако!? А ти, Жаклина, подсети ме да те убијем кад дођемо кући!

(Жаклина ћути, Кароне уздахне) Можеш да говориш.

ЖАКЛИНА:

Разумем, Кароне.

(Аплауз. Кароне узима папир и ставља га пред Перу)

КАРОНЕ:

Потписуј!

САВЕТА:

Потписуј, мужићу - пужићу!

СИНИША:

Значи, ипак си за њих?

(Савета снажно пригрли Каронеа)

САВЕТА:

А шта мислиш? Ја сам жена од крви и меса, знаш!

СИНИША:

Мајка зна да буде жена. Обично.

(Аплауз)

КАРОНЕ:

Потписуј!

(Жаклина цима Перу за непомични образ)

ЖАКЛИНА:

Тата, што си такааав...

СИНИША:

Види их, стара кучка учи младу!

(Савета одмахне и женствено пређе руком преко Каронеовог рамена, заноси куковима, узима флашу, цугне и подригне. Аплауз)

ЖАКЛИНА:

Мама, не дирај ми дечка!

САВЕТА:

Шта је, Кароне, што си се смркао?

КАРОНЕ:

Жао ми је госпођо! Стара кока - добра супа али се прсти лепе за пилетину!

(Аплауз)

ЖАКЛИНА:

Кароне, јеси ли гладан?

(Аплауз. Савета обгрли каронеа око струка)

САВЕТА:

Дечко, са овом коком ћеш доживети оно што са младом ћурком никад ниси!

КАРОНЕ:

Лош секс?

(Аплауз. Синиша крене према својој актовци. Кароне упери пиштољ у њега)

КАРОНЕ:

Шта је било, сврби те живот!?

СИНИША:

Ћале, како можеш да седиш? Жена те вара а ти...

СПИКЕР(*оф*):

Пера Јанковић умире за двадесет минута.

(Пера не обраћа пажњу. Синиша врти главом)

САВЕТА:

Хајде, Кароне, знам да ме желиш!

ЖАКЛИНА:

Кароне воли мене!

КАРОНЕ:

Мрзим вас обе!

САВЕТА:

Некако ћу живети с тим. Буааааа!

ЖАКЛИНА:

Буааааа!

(Аплауз)

КАРОНЕ:

Доста! Ајде, смиловаћу се и изабрати једну од вас!

ЖАКЛИНА & САВЕТА:

Јееееееее!

КАРОНЕ:

За сада.

ЖАКЛИНА & САВЕТА:

Буаааааааа!

КАРОНЕ:

Мали, гледај у страну..

(Синиша скрене поглед)

КАРОНЕ:

Раскомотите се.До појаса.

(Савета и Жаклина стоје пред Каронеом, леђима окренуте публици.

Жаклина скида сукњу)

КАРОНЕ:

Не ноге!Сисе, краво!

(Аплауз. Раскопчавају се. Кароне шетка испред њих)

КАРОНЕ:

Да видимо. Савета - веће и опуштене, дефинитивно! Жаклина: мање али чврсте!Агонија избора! *(Аплауз)* Узимам обе!

САВЕТА & ЖАКЛИНА:

Јеееееее!

(Синиша искористи прилику и отме Каронеу пиштољ. Кароне га гледа запањено.)

СИНИША:

На колена!

(Кароне клекне. Синиша га ухвати за кајлу и води га у круг око Савете и Жаклине. Жаклина и Савета гледају приказ са гађењем. Синиша ликује .Аплауз)

СИНИША:

Устани!Хоћу да те гледам у очи док ти просипам мозак!

(Кароне крене уназад, посрћући)

КАРОНЕ:

И,шта ћеш сад? Упуцаћеш ме? Хоћеш да гризеш ћебенце у затвору, то хоћеш? Ниси ваљда луд...

СИНИША:

Јесам!

(Кароне се припије уза зид а Синиша уперу пиштољ у његово чело)

КАРОНЕ:

Мама! Ако ме, јао....

(Синиша стави Каронеу пиштољ у уста и натегне ороз. Савета и Жаклина стављају прсте у уши и ишчекују пуцањ. Синиша извуче шаржер из пиштоља)

СИНИША:

Клик!Предлажем договор.

КАРОНЕ:

До...шта?

(Синиша враћа Каронеу шаржер а пиштољ ставља у свој џеп)

САВЕТА:

Не договарај се са троловима!

(Аплауз)

КАРОНЕ:

Тишина!

СИНИША:

Ја сам за то да Пера одлучи.

КАРОНЕ:

И ја сам за то.Ја сам одувек био за то.

СИНИША:

Свако даје уговор а Пера бира најбољи.

КАРОНЕ:

У реду.

САВЕТА:

И ти си ми неки...

КАРОНЕ:

Ћут!

(Синиша и Кароне прилазе Пери са папирима)

КАРОНЕ & СИНИША:

Хоћеш ли да потпишеш мој уговор?

(Предају папире и оловку Пери. Пера, незаинтересовано, гледајући ТВ, потпише и један и други угово)

КАРОНЕ:

Шта је сад ово?

СИНИША:

Наши уговори не важе.

КАРОНЕ:

Е, нећемо тако!

(Скоче на Перу, одвуку га на столицу. Кароне вади лисице. Везују га.)

КАРОНЕ:

Шта ћеш сад, шупчино?

СИНИША:

Откуд теби лисице?

КАРОНЕ:

Шта могу кад то твоја сестра воли!

(Аплауз. Савета лупи шамар Жаклини)

САВЕТА:

Кучко!

(Аплауз)

КАРОНЕ:

Мирно, кокошке! А сад, говнару, коме ћеш дати лову?

(Пера покушава да гледа ТВ. Кароне му лупи шамар)

КАРОНЕ:

Коме остављаш паре?

ПЕРА:

Зашто?

КАРОНЕ:

Зашто? Е, сад ћу га убити из принципа!

(Вади касету из сакоа и ставља је у касетофон. Оф: Stealers Wheel, Stuck In A Middle With You)

КАРОНЕ:

Сваки пут исто!

(Плешући, Кароне, с уговором, иде према Пери)

КАРОНЕ:

Кад ја кољем,кољем са стилем!Оштрим папиром!

(Уговором посече Перу по уху. Уноси му се у лице)

КАРОНЕ:

Јел чујеш нешто,јел чујеш нешто?!

(Аплауз. Синиша и Савета одвлаче Каронеа од Пери. Синиша узима томпус и приноси га Перином лицу. Оптимистичка тема са ТВ-а, модерато, оф)

СПИКЕР(оф):

Поглед ће се ретко задржавати на часовнику,чак и за време радног времена.Нико се неће жалити на мигрену изазвану атмосферским приликама или на лош успех деце у школи. Тог дана неће бити јединица.Само двојке.

КАРОНЕ:

Чекај бре, још га нисам полио бензином.

СИНИША:

Спржићу ти фацу ако се не одлучиш!Одмах!

ПЕРА:

Померите ме мало удесно. Не видим екран.

СИНИША:

А јел видиш ово?

(Синиша приноси томпус.)

ЖАКЛИНА:

Немој!

(Жаклина отме томпус од Синише и уперу га према Пери)

ЖАКЛИНА:

Тата, дај паре!

КАРОНЕ:

То је моја мала!

САВЕТА:

Ја сам је родила, ја!

(Аплауз.Жаклина све ближе примиче томпус Перином лицу)

СИНИША:

Хеј,испржићеш Перу!

(Синиша отме томпус Жаклини. Жаклина стоји са лудачким погледом у очима)

ЖАКЛИНА:

Убиј!Убиј!Убиј!

(Аплауз)

СИНИША:

Хоћеш ли да даш лову или да напујдам Жаклину на тебе?

(Аплауз)

СИНИША:

Ко је наследник?

САВЕТА:

Ја?

ЖАКЛИНА:

А ја?

(Шамар. Аплауз)

КАРОНЕ:

А да га ја лепо исечем артијом, а?

САВЕТА:

А-а.Знам Перу, знам како његов мозак функционише. Код њега је
ћутање знак одобравања!

КАРОНЕ:

И?

САВЕТА:

И пошто је свима ћутао, сви су наследници!

КАРОНЕ:

Савета, слушај...

(Пригрли Савету.)

КАРОНЕ:

Уз мој и Жаклинин део ти би била главна наследница. Ја би ти то
омогућио, часна реч!

СИНИША:

Превеслаће те.

КАРОНЕ:

Не слушај, Саки!Заменили га мангупи у породилишту!

(Аплауз)

СИНИША:

Кево, ти, Жаклина и ја ћемо држати већину деоница у фирми «Покојни
Пера» Отараси се овог идиота и имаћеш мушки харем!

КАРОНЕ:

Попусти Синиши и пропустићеш Каронеа.

(Савета чуна косу.)

САВЕТА:

Шта ми то радите,шта ми то радите?!

(Стане, погледа Жаклину, гурне је.)

САВЕТА:

А ти, ништа?

САВЕТА & ЖАКЛИНА:

Шта ми то радите,шта ми то радите!?

СПИКЕР(оф):

Још пет минута до смрти Пера Јанковића.

(Савета мајчински пригрли Синишу)

САВЕТА:

Сине мој кикирезасти, доста сам те као дете пазила и дојила...

(Синиша одгурне Савету)

СИНИША:

Па ћеш сад да гојиш и дојиш Каронеа?

(Аплауз)

КАРОНЕ:

Прсо си, мали!

СИНИША:

А ти, швецо?

ЖАКЛИНА:

Кароне бије, Кароне бије!!!

(Кароне укуцава број на абнормалном мобилном)

КАРОНЕ:

Адвокат? Слушај, дај ми уговор као и пре само за три...

САВЕТА:

Кароне, удели нешто и Патуљку!

КАРОНЕ *(уздахне)*:

...четири особе! Јесте, четири особе! Хоћу га, и то одма! Јесте, поново хеликоптер! Шта? Срушио се на луна-парк?

(Аплауз)

КАРОНЕ:

Ту је била екскурзија?

(Аплауз)

КАРОНЕ:

Срање, мораћу да пошаљем нови! Брзо!

(Кароне искључи мобилни)

КАРОНЕ:

Стиже! Код нас је док кажеш “лова”!

ЖАКЛИНА:

Лова!

(Аплауз. Кароне удари шљагу Жаклини. Синиша се цинично насмеши и извуче свој мобилни)

СИНИША:

Це-пет!

(Хук хеликоптера, оф)

КАРОНЕ:

Поранио је.

(Хук авиона, итектање митраљеза, баражна паљба. Сви се баце на земљу. Бљескови, експлозије. Пера, фасциниран, седи пред екраном. У десном углу собе чучи Кароне и урла неартикулисано у мобилни. Исто то чини и Синиша у левом углу. С времена на време један другом покажу средњи прст. Жаклина и Савета, гамижући, иду од једног до другог, у зависности од тога са које стране мање пуца. Пуцњава достиже врхунац, експлозије јече и, одједном, све стане. Тајац. Кароне и Синиша устају и, избезумљени, бацају мобилне један на другог. Рафал, оф. Сви падну на земљу. На сцену падне тело са горњег спрата. Опрезно устају. Прилазе лешу.)

ЖАКЛИНА:

Мама, ко је то?

(Савета се побожно прекрсти)

САВЕТА:

Чика Света. Био је велики скот, Бог да му душу прости!

(Спушта се мали надобран с уговором. Синиша покуша да га ухвати али је Кароне бржи)

КАРОНЕ:

Где си пошао, мали?

(Пера устаје, клати се)

ПЕРА:

Хоћу у парк, хоћу у парк...

(Пера пада, без свести)

САВЕТА:

Ијао, готов је!

КАРОНЕ:

Готово је!

САВЕТА:

Где сад да ми умреш, врећо неспособна!

ЖАКЛИНА:

Ако си мртав реци “да”!

(Аплауз)

САВЕТА:

Дајте му 20 це-це кортазона!

КАРОНЕ:

Шта?

САВЕТА:

Тако кажу у оној серији...”Весела болница”.

(Аплауз)

СИНИША:

Оголите каблове са ТВ-а и прислоните их на његово срце и тако ћемо...

САВЕТА:

Па да не гледамо ТВ? Никад!

(Аплауз)

КАРОНЕ:

Изгубићемо све паре због ТВ-а!

СПИКЕР(оф):

Још 45 секунди до смрти Пере Јанковића.

(Синиша пружа свој уговор обамрлом Пери)

СИНИША:

Потписуј, пизда ти матерна!

КАРОНЕ:

Ово је против договора! Потпишите овде, госн Перо!

(Синиша одгурне Каронеа. Кароне га среди са пар лоше синхронизованих кунг-фу удараца. Синиша пада)

КАРОНЕ *(са хонкониким , лоше синхронизованим, акцентом, плејбек, оф):*

Dont mess with the son of Yellow Dragon!

САВЕТА:

Брзо, Жаклина, одвучи га до екрана! Опоравиће га радијација јер он живи од ТВ-а!

(Жаклина и Савета одвлаче Перу до екрана. Прислоне му главу уз екран)

ПЕРА:

Види, ја!

(Аплауз. Савета грли и љуби Перу)

КАРОНЕ:

Ево, овде госин Перо, потпишите! Ту, тата!

(Пера узима и потписује уговор)

КАРОНЕ:

А сад... Марш на столицу матори!

(Пера га тупо погледа и седа на столицу. Синиша је на поду, у полуседу ,стење)

САВЕТА:

Хоће ли га камере ухватити ту, на столици?

КАРОНЕ:

Те камере све живо хватају.

САВЕТА:

И мртво.

(Аплауз)

КАРОНЕ:

Синиша, трк по пиће и чипс ако не желиш да добијеш по пичкици!

(Кароне грли Савету и Жаклину)

КАРОНЕ:

Што би рекао мој шеф: Према оном који се уздиже и Бог пружа руке!

(Аплауз)

ПЕРА:

Клупа.

(Синиша се враћа са гигантским чипсом и мега - пивима)

ПЕРА:

Клупа.

(Кароне отпија пиво и загрдне се)

КАРОНЕ:

Каква сад клупа?

ЖАКЛИНА:

Глупа-клупа.

ПЕРА:

Кад сам дошао у парк, није било клупе. Сваки дан на паузи за ужину ја одем на клупу у парку поред фирме и тамо поједем сендвич. Данас није било клупе, после двадесет и пет година! Кажу, стара је...

КАРОНЕ:

Је ли, буђави, што ниси јео на некој другој клупи?

ПЕРА:

Није то била она иста.

ЖАКЛИНА:

Тата фрипнуо.

(Штица, сладуњава музика, оф)

САВЕТА:

Мораћу да поправим фризуру. Сад, кад крену интервјуи...

(Аплауз)

СИНИША:

Матори ,нисам много добио али, знаш шта ме теши? Први ћу бацити лопату на тебе!

(Аплауз. Крчање ТВ, оф)

КАРОНЕ:

Шта је бре ово?

(Кароне устаје, удари ТВ и врати му се првобитни звук)

ЖАКЛИНА:

Мама, што гледамо ТВ кад ће тата да рикне уживо овде?

САВЕТА:

Глупачо! Зар не знаш да су мртваци на ТВ-у лепши?

(Аплауз)

КАРОНЕ:

И достојанственији!

(Аплауз)

СПИКЕР(оф):

Извињавамо се гледаоцима али због техничких немогућности нисмо у прилици да емитујемо директан пренос смрти Пере Јанковића из Тратинске 5, Београд.

(Наставља се инструментал, оф. Сви бесно погледају у Перу. Пера устане приђе својој огромној актовци, подигне је, спусти, отвори и из

ње извуче станиолом омотани предмет. Седа на своју столицу и, праћен гневним погледима, одмотава станиол. У станиолу је сендвич. Споро жваће, тупо зурећи испред себе. Прекида се инструментал.)

СПИКЕР(оф):

Програм се наставља за петнаест секунди.

СИНИША:

У, добро је!

(Аплауз)

КАРОНЕ:

Има Бога!

(Аплауз)

САВЕТА:

Саранићемо ми њега!

(Аплауз. Сви шокирано погледају у екран. Отвори се горњи део телевизора и из справе искочи Командос, огроман тип са митраљезом који изрешета целу породицу изузев Пере. Командос се брзо враћа у ТВ)

СИНИША:

Наплатите моју крв, страначка браћо!

(Аплауз)

САВЕТА:

Како је згодан овај командос, прави мушкарац!

(Аплауз)

КАРОНЕ:

Јеботе, генерале, од овога може да се рикне!

(Аплауз)

ЖАКЛИНА:

Кароне,соња сјемпре инаморада а ти....

(Жаклина устаје и узима Каронеа за руку)

ЖАКЛИНА:

...мућо инаморада е мућо триста е мућо долороза е мућо инаморада!

КАРОНЕ:

Једи говна!

ЖАКЛИНА & КАРОНЕ & СИНИША & САВЕТА *(издахну скупа)*:

Ааааааааааа!

(Оптимистичка тема са ТВ-а, у ритму пужа, оф.)

СПИКЕР*(оф)*:

И, у смирај дана, неће бити спектакуларног заласка Сунца. Неће бити ни мешања светлости. Дан ће се од ноћи одвојити скалпелом. Нико неће ни приметити да је дан прошао. Нико неће жалити због тога.

Можете појести сладолед или попити чај. Свеједно је.

(Аплауз. Пера наставља да једе сендвич и зури у телевизор а затим направи згађену гримасу, умота остатак џендвича у целофан и одложи га поред себе. Наставља да, тупо, гледа у телевизор. Звуци химне,оф. «Снег» на ТВ, оф. Пера и даље зури у ТВ. Клик! Мрак)

/КРАЈ/

KORIDOR 13

DRAMATIS PERSONAE:

Živana, 20 godina, supruga Riletova

Rile, 30 godina, intelektualac, kosmozof, Živanin muž

Gile, 30 godina, švercer

Mile, 40 godina, političar

Mister Pit, 60 godina, američki fabrikant

Vreme i mesto:

Neodređeno, valjda danas, u zemlji poznatoj kao Koridor 13

PRVA SCENA

(Scena je gola, pod - samo daske, kupa se u prljavoj, žućkastoj svetlosti. Prolazi su sa leve i desne strane. Na sredini scene, u krugu crvenih ivica, nalaze se tri tezge, zardale i olupane, jedne od onih tezgi tipičnih za srpske pijace. Na levoj strani su dve tezge. Jedna je, okrenuta publici, ima veliku satelitsku antenu na vrhu. Druga je tezga na kojoj je saksija sa velikim sparušenim drvetom života. U desnom uglu je tezga sa posterima srećne porodice iz magazina: otac, majka, sin, negde u prirodi, ukusno, sportski obučeni, ima parčence travnjaka ispred nje, deluje ofarbano ali je ofucana, na krovu je enormno velika satelitska antena. Izlepljena je etiketama izmišljenih firmi: Cola Cola, Major Electronic, Hell, Microhard etc. Izvan kruga, kao velike pinjade, vise znakovi raznih zemalja: Ajfelov toranj, Big Ben, detelina sa četiri lista, Kip Slobode, magare-prava pinjada, Koloseum. Iz druge tezge se, četvoronoške, režeći, izvlači Živana. Sređuje kosu, šminku a zatim trči uz ivicu kruga, u krug, napravi nekoliko krugova, onoliko koliko to reditelju odgovara. Svaki put kad se primakne ivici kruga oglasi se glas žene, robotizovan ali sa hot-lajn primesom)

GLAS ŽENE(off):

*Access denied, access denied, access denied, access denied, access denied!
(Živana zastane, teško diše, klata se na nogama, pali cigaretu. Udahne par puta, zakašlje se a zatim nastavi da trči)*

GLAS ŽENE(off):

*Access denied, access denied, access denied, access denied, access denied!
(Živana padne od umora, teturajući se, na sredinu scene. Odvlači se četvoronoške do svoje tezge. Tumbanje u tezgi, off. Živana izlazi sa bejzbol palicom i pokušava da, stojeći na ivici kruga, udari svaku od pinjada. Ne može da ih dohvati)*

GLAS ŽENE(*off*):

Access denied, access denied, access denied, access denied,access denied!
(Živana baci bejzbol palicu na Kip Slobode, ona odleti van scene, nadesno, prema prolazu. Živana pljune preko crvene linije. Eksplozija, off. Živana padne na dupe i bolno se odvuče, četvoronoške, nazad u njenu tezgu. Iz prve tezge se izvlači, četvoronoške, zevajući, Gile, a zatim stavlja na tezgu rolne toalet-papira, boksove cigareta, konzerve tunjevine, deterdžente. Gile pročisti grlo. Zauzima pozu uspešnog poslovnog čoveka)

GILE:

Tunjevina, tariguz, deterdženti, cigare, tariguz,deterdženti, cigare, tunjevina!
Šta poželiš to dobiješ, ispod cene i izvan očekivanja! Navali narode, još malo pa nestalo a i kad nestane nađe se ponešto! Navali narode, sad je vaša šansa! Najbolja ponuda u Koridoru 13! Ispod ceneeeee!
(Iz druge tezge se izvlači Živana, četvoronoške a zatim izvlači Rileta iz iste. Rile se otima)

RILE:

Neću, neću, neću Živana, i to je moj kategorički imperativ!

ŽIVANA:

Hoćeš, hoćeš a tvoj prazan stomak je kategorički imperativ!

(Rile se zavlači nazad u tezgu)

ŽIVANA(*umilno*):

Rile, hajde, izađi!

(Pauza)

GILE: Šta je komšinice, ponovo bračni problemi?

ŽIVANA:

(Giletu)Teraj se bre u pizdu lepu materinu! (Riletu) More izlazi da te ne bi ja izvlačila za uši!

RILE(*off*):

Ja imam male uši!

ŽIVANA:

Uši, kao i sve ostalo! Zar opet ja da idem u kupovinu?

RILE(*off*):

Po šta? Od one tunjevine dobijam proliv i vetrove a tariguz mi pravi hemoroide. Cigarete ne pušim a od deterdženta imam samo alergiju.

ŽIVANA:

Babo jedna babina! Dovlači tu koščatu guzicu!

RILE(*off*):

Jok ja! Moje bitisanje je apsurdno te zato odbijam da učestvujem u njegovoj daljoj dekonstrukciji!

(Rile zalupi vratašca na tezgi. Živana uzdahne i krene prema Giletovoj tezgi)

ŽIVANA:

Tako mi je i trebalo kad sam se udavala za intelektualca i još kosmozofa, možeš misliti!

GILE:

Ja stvarno ne znam koji su mu jadi!

ŽIVANA:

Fala bogu da nemamo dece! Kad bi se samo jednom smilovao, stavio ponos na tezgu i ušemio sa onim političarom Miletom odma bi otišao za ambasadora u Pariz il' Beč al neće, njemu je ovde »inspirativno«!

GILE:

Ono jes', ovakvog sranja nigde nema.

ŽIVANA:

Jo, pritisla me kriza, sve je osećam tu negde.

GILE:

Oko džepa.

ŽIVANA:

Jeste, i nije samo to nego (*njuši*) mogu na sto kilometara na nanjušim pare.

Imam instinkta za to.

GILE:

Stvarno?

ŽIVANA:

Ma, da, njušim ti ja danima i danima i ništa.

GILE:

Bolje da izgubiš čulo mirisa. Ovde se para namirisati nećeš.

ŽIVANA:

Ne baljezgaj nego reci šta si prošvercovao danas.

GILE:

Evo, komšinice, imamo friške tunjevine, upecana pre pet godina na obalama

Malaje.

ŽIVANA:

Malaje? Boli tebe jaje!

GILE:

Koliko ćeš?

ŽIVANA:

Daj jednu.

GILE:

Samo?

ŽIVANA:

Danas postimo.

GILE:

Je li?

ŽIVANA:

Aha. Sveti Lažoje Prepodobni, Riletova slava.

GILE:

Evo. Još nešto?

ŽIVANA:

Daj mi boks cigareta, ponestalo mi juče.

GILE:

Pa da, šta je to-dva boksa? Popuši se dok kažeš »duvanska industrija«.

ŽIVANA:

I deterdžent. Treba da plaknem garderobu.

GILE:

Ono jes'! Ne može se isto odelo nositi godinu dana a da se ne propere!

ŽIVANA:

Ti to mene zajebavaš?

GILE:

Ma jok, samo se pitam kako ćeš to da platiš.

(Živana mu gurne prst u usta.)

ŽIVANA:

Znaš ti kako.

GILE:

Živana, Živana, baš si meni živahna!

ŽIVANA:

Ja ću biti živahna a ti nemoj da brzaš.

(Gile lizne njen prst par puta, osvrne se levo desno a onda je hitro zgrabi za ruku i odvuče u svoju tezgu. Ljubavni krici, off, u trajanju od pet sekundi.)

Izlaze, Živana namešta haljinu, Gile pantalone. Iz druge tezge izlazi Rile, penje se na tezgu, potpuno nezainteresovan za njih, vadi pisaću mašinu i papir, seda do drveta života i počinje da kucka. Gile primeti njegov izlazak, ležerno vadi kesu, stavlja namirnice u nju, poslovno se nasmeši Živani)

GILE:

Hvala vam što ste kupovali kod nas. Dodite nam opet.

(Živana mu klimne glavom i odvrcka do Rileta dok se Gile zadovoljno trlja po bradi motreći je)

GILE:

Tunjevina kao da je iz Morave izvučena navali narode! Dobra riba, dobra!

Navali narode! Za dobro krme nema loše pomije! Navali!

(Živana se zavlači u tezgu i počinje da petlja. Tumbanje suđa, off)

GILE:

Je li, intelektualac, jesi primetio da se naša vlast malo učutala?

(Pokaže prema usamljenoj tezgi desno)

RILE:

Nemam vremena da bistrim o politici. Sve je to mutljag.

GILE:

Ono jes' ali zar ti to nije malo sumnjivo?

RILE:

Sumnja je pokretač najvećih saznanja.

GILE:

Što će reći?

RILE:

Što će reći da upravo možeš doći do jednog. Jednog dana a možda i pre.

GILE:

A šta ti to džilitaš?

RILE:

Traktat o prcnji.

GILE:

Molim? Joj, što ste vi intelektualci perverzni, a? Šta li ti sve radiš sa Živanom, a? (*više za sebe*) Fuj, ne želim da znam!

RILE:

Nije to perverzno-to je traktat o mukama na koje je Kralj Ibi iz Žarijevog komada udarao svoje protivnike. Nije ih čerečio, bacao u jame, streljao-to je radio sa drugima. Prcnja je ostala misterija, kao najsavršeniji oblik mučenja. Prcnja, to je metafizički nihilizam! Gore od inkvizitorskih metoda!

GILE:

Lanci, bičevi, neki sado mazo bondidž?

RILE:

Ne, ništa tako.

GILE(*pevujući*):

O,o, o, prcnja-šta je to, da se pesnički odrazim!?

RILE:

To je kad te boli malo ali konstantno.

GILE:

Džabe lupáš glavu, Rile! Džabe ti svi taktati sveta, sve doktorske disertacije i intelektualne mudroserije! Ja znam šta je prcnja!

RILE:

A šta je?

GILE:

Prcnja je živeti ovde, u Koridoru 13. Boli te ali ne umireš od bolova. Hoću reći: boli te malo al' konstantno a onda umreš. Možda te boli i posle ali to nije dokazano.

(Rile odloži, zapanjen, pisaću mašinu. Pojuri prema Giletu i počne da ga ljubi)

RILE:

To, to je to, to je to! Eureka!

GILE:

To definitivno nije to. Okani me se dajguzu, ja sam strejt!

RILE:

Ne, ne shvataš, ti si mislilac, praktičar života. Pa da, trebalo je slušati običan narod, vi uvek tako jednostavno postavite stvari van naših eruditivnih rasprava! Hvala ti, oh, Bože, sad ću češće slušati narod!

MILE*(off, patetično)*:

Niko ne sluša narod onako kao ja!

(Dolazi tipičan američki sladoledžijski kamionet iz kojeg tuče cirkuska muzika. Vozi ga Pit a za njim, u automobilčiću, prikačen kanapom, kao prikolica, dolazi političar Mile. Rile i Gile zamrznuti u pozi bratske ljubavi)

MUZIKA IZ KAMIONETA: »You scream, I scream,

We all want ice-cream!«

Parkira se kamionet sa kolima nasred scene. Mile otvara vrata kamioneta zviždućući počasnu koračnicu. Pomaže Pitu da izađe iz kamioneta. Pit je obučen kao sladoledžija koji se trudi da postane Ujka Sem. Rukuju se, sevaju fleševi, sigurni pogledi, državničke poze. Mile iskorači malo napred, zauzima važnu pozu. Živana proturi glavu kroz otvor na tezgi)

MILE:

Dragi sugrađani Koridora 13...

ŽIVANA:

Rile, stig'o cirkus!

MILE:

Dakle, dragi sugrađani...

ŽIVANA:

Rile, pusti sad Gileta, vidiš da je dnevnik!

MILE(*povišeno*):

Dragi sugrađani Koridora 13, predstavljam vam gospodina Pita, mister Pita, američkog industrijalca, čoveka koji je odlučio da nas udostoji svojim prisustvom. Gospodine Pit...

(Pit se ne obazire na Mileta, počne da otvara prikolicu-njenu tezgu i izvlači iz nje robu)

MILE:

Ah, taj gospodin Pit, uvek u poslu. To je Zapad, to je preduzimljivost! Dakle, gospodin Pit je odlučio da investira u našu privredu, i za početak, mister Pit će svima, u znak pažnje, dati po jedan sladoled sa kojim se još eksperimentiše, ali samo u zemljama izvan SAD.

(Pit daje svakome po sladoled, kao što se daje dečici. Koridorci ližu, mršte se i pljuju, čak i Mile)

MILE:

Hvala vam, gospodine Pit u ime naše domovine.

(Mile se rukuje sa Pitom i isfleka ga sladoledom)

PIT:

Fuck!

(Mile je zatečen. Pit odlazi do prikolice, vadi trubu kosmičkog izgleda i dune u nju. Napomena: Pitov glas, kad ne govori na engleskom, se čuje preko trube, modifikovan elektronski. Kad govori na engleskom ne treba mu truba. Na trubi takođe odsvira i neku duhovitu melodiju pri kraju svake replike)

PIT:

Džebote!

GILE:

Fini ovi stranci!

RILE:

Ko bi rekao da je to predstavnik svetske sile.

ŽIVANA:

A vi kao ne psujete, kočijaši mamini?

MILE:

Mister Pit ja se iskreno izvinjavam u ime kolektiva. Ne znam šta mi je bilo, ponela me emocija, znate kako je, mi smo emotivan, otvoren svet, slovenska krv, balkanska duša, pa ima tu i malo Orijenta, pa kad se doda ono par kapi latinske, tračke, ilirske i keltske krvi to na dobro ne može da izađe!

PIT:

Sve vam opraštam jer u Boga ja verujem.

ŽIVANA:

Mister Pit, mene peče grlo!

PIT:

Nema problema tu je Hiper-soda, soda za novi milenijum! A ako ste zainteresovani imamo i stakliće, klikere, đinđuve, indijansku ćebad i pončose iz vremena Bufalo Bila!

(Daje Živani sodu ona otpije i ispljune kašljući još više. Mile brzo zbunjenim Koridorcima pokupi sladolede, sodu i baci ih u crnu kesu koju prethodno izvuče iz kola a zatim je spakuje u gepek. Pit se udalji, leđima prema kamionetu, uđe u njega)

PIT:

T-t-to je sve narode!

(Pit zalupi kapak na tezgi kamioneta)

GILE:

Ama ljudi, šta se ovo poradi!?

MILE:

Hahahaha, »to je sve narode«! Jeste li čuli našeg dobročinitelja? Američka, homersimpsonovska duhovitost!

(Mile ulazi u svoja kola i tera ih do svoje tezgice)

RILE:

Njegovo dobročinstvo mi je još u ustima i ne mogu da ga ispljunem. A hteo bih.

ŽIVANA:

Fin čovek, šta hoćeš. Nije on kriv što mu je roba malkice prozukla.

RILE:

Mile, ispod kog ste kamena izvukli ovog prevaranta?

(Mile mazi »postersku porodicu« i ulazi u svoju tezgu)

MILE(*prema Giletu*):

Njega? Ja nemam ništa s njim. On švercuje na svoju ruku, apsolutno bez moje saglasnosti.

RILE:

Mislim na...

(Mile zalupi vrata tezge)

RILE:

Ovo, ovo je nedopustivo! Šta će taj Jenki ovde, ko ga je poslao, ko ga je primio?

GILE:

Poslali ga njihovi a primio ga naš.

RILE:

Ma, ko je kog krasnog, da se tako izrazim, birao tog našeg?

GILE:

Živana, ti, ja.

ŽIVANA:

Okreni-obrni, na kraju muškarci uvek bistre politiku.

(Živana ulazi u drugu tezgu)

RILE:

Lep nam je desert servirao. Sisamo vesla!

GILE:

Aha. A kao da nismo u poslednjih dvaes sedam ratova radili to isto.

RILE:

Meni je tu nešto sumnjivo, ozbiljno ti kažem. Izgleda da je sladoledžija, trgovac drangulijama ali ja znam da se tu krije nešto više.

GILE:

Onda čekaj da se otkrije.

RILE:

Ne mogu! Dužnost mene kao intelektualca je da se politički angažujem!

GILE:

Batali politiku, prijatelju, niko se od nje leba nije najeo! Osim Mileta! I drugih političara, da...Ma, šta ja serem!

(Živana proviri kroz otvor)

ŽIVANA:

Rile, dolazi vamo, oladiće ti se kategorički imperativ!

GILE:

Šta?

RILE:

Tako ona zove tunjevinu sa tunjevinom. Ne mogu više.

GILE:

Pa ti nemoj.

RILE:

Prazan stomak ne zna za ponos, brate moj koridorski.

(Rile se, sa pozom Frankenštajna, odvlači u tezgu)

GILE: Zna to Živana bolje od tebe.

(Mrak)

DRUGA SCENA

(Scena je u mraku. Kroz prozor kamioneta proviri Pit sa stetsonom na glavi. Svira nežno na trubi »Jutro« , svita »Per Gint«, Grig. Onda, s blaženstvom, sa Sačmovim osmehom se okrene prema publici. Brujanje turbina, treska, lomjava, off. Pale se svetla. Tezge na sceni se tresu, svetlost je narandžasta. Pit, u ekstazi. Iz kamioneta vodi ogromno, debelo crevo pričvršćeno za tle. Distorzirani zvuk srkanja tečnosti, off. Pit je opkoračio crevo, sedi na njemu)

PIT:

Suck, suck it, suck it goddamit, wow baby! Suck it!!!

ŽIVANA(off):

Izlazi, crni Rile, ubiće nas zemljotres!

RILE(off):

Nisam ja crn nego smeđ ali ću svejedno izaći!

(Iz svoje tezge istrčava uparađeni Mile. Iz drugih tezgi istrčavaju, uspaničeni: Gile, Rile, Živana. Rile i Živana su u pidžamama a Gile je u boksericama a na glavi mu je šlem)

MILE:

Šta si ti, komandos - egzibicionista?

GILE:

Ja sam u rezervnom sastavu pa mislio da je bombardovanje.

RILE:

Ti bi samo da ratuješ.

GILE:

Dobro je za zdravlje i biznis. Bar nisam pička koja je služila civilno.

RILE:

Bar nisam nikoga zaklao!

GILE:

Ma koga ti bre!?

(Novi potres, ljosnu obojica)

PIT(*peva*):

»Once I was lost but now I'm found,
was blind but now I see!«

RILE:

Ovaj Jenki je totalno poludeo!

ŽIVANA:

Iju, Bože me sakloni!

PIT:

Suck,suck, yeah baby, suck it to me, mmmm, love my girl! (*repuje*) Cum,
cum, cum, cum, my baby!

(Mile se trudi da zakloni Pita. Pit na crevu izvodi rodeo trikove, vitla šeširo, kaubojiše se)

PIT(*peva*):

»Rolling, rolling, rolling, raw hide!«

RILE:

Zašto smo birali vas kao ludaka? Da nam dovedete još jednog?

MILE:

Svašta, dragi sugrađani! Kaže Mile svašta!

PIT:

Hyaaaa!

RILE:

Slušaš li ti sebe nekad?

MILE:

Ne, sačuvaj me Bože! Dakle, gospodin Pit se raduje a trebali bi i vi jer je počela nova faza u razvoju naše zemlje.

RILE:

Nova faza, poznatija kao Armagedon.

GILE:

Meni više liči na apokalipsu.

ŽIVANA:

Ili genocid.

MILE:

Ne, ne,ne i hiljadu puta ne! Reč je eksploataciji vode koja se odvija uz pomoć našeg dragog mister Pita!

(Zemlja se zatrese te svi kolektivno ljosnu na guzice)

PIT:

Yippiekahyei, motherfuckers!

GILE:

Ispreskakao nas Amer ki mače muškatle!

ŽIVANA:

Vidi, sparušilo mi se moje drvce života od ovih turbina!

GILE:

Aha, otpale su mu sve biljne vaši.

MILE:

Građani, ne obazirite se na kataklizmu, gledajte u svetlu budućnost!

RILE:

Ja sam zgrožen!

MILE:

Zgrožen? Naša zemlja se nalazi iznad enormne količine vode. Shvatate li koji se profit tu krije? U današnjem svetu koji se sve više isušuje mi, Koridor 13, nalazimo se tačno iznad ogromantnog rezervoara vode! Mi smo obrnuta Finska! Zemlja stotinu hiljada podzemnih jezera!

RILE:

Sve je to lepo te krasno ali ja ću iz ovih stopa krenuti sa sakupljanjem peticije protiv ovog čudovišta koje preti da nas pobije.

ŽIVANA:

Crni Rile, šta ćeš ti sa peticijom?

RILE:

Kako šta? Poslaću je Ujedinjenim nacijama.

GILE:

Pre ćeš stići da je pošalješ na Mars. Tamo će biti od veće koristi. Nema vremena za zezanje!

ŽIVANA:

Tako je! Dosta je zajebavanja!

RILE: Živana!

MILE:

Dragi građani, vi ne shvatate! Svetu ponestaje nafte ali će preći na solarnu energiju. Kad se Sunce ugasi grejaćemo se smrznutim govnama ako treba ali bez vode ne možemo.

RILE:

Druge da pojimo a mi da žednimo, to vam je cilj!

ŽIVANA:

E, konačno od tebe i neka pametna!

MILE:

Šta hoćete da kažete?

GILE:

Gasi bre to sranje ili izgibosmo svi ko Mančester!

RILE & ŽIVANA: Tako je!

(Krenu svi prema crevu. Mile im blokira put)

MILE:

Ni korak napred,ovo je privatna svojina!

RILE:

Ako je tako onda mi tu ne možemo ništa.

ŽIVANA:

Rile, gde ti je revolucionarni duh?

RILE:

Moji su bili monarhisti.

GILE:

A moji antihristi! More, Mile, videćeš ti privatnu svojinu!

(Gile odjuri u svoju tezgu i izvlači odatle ogromnu pušku dvocevku)

GILE:

Sklanjaj mi se s puta Mile, da ne pomislim da si onaj fazan od prošle godine!

RILE:

Poslednja endemična vrsta koju si ti ubio?

GILE:

Baš tako.

(Gile nateže oroz)

MILE:

Sklanjaj se, brojčano nadglasan. Glas naroda - glas Boga!

(Koridorci obaraju Pita sa creva)

PIT:

Leave me alone! Don't do that! I am American citizen, don't touch me, you filthy savage bastards!

MILE:

Gile, pusti ga! Amerikanac je to!

ŽIVANA:

Da, fuj to!

GILE:

Ne puštam ga Mile!

MILE:

Što?

GILE:

Više volim nekog da zajebem nego leba da jedem.

MILE:

Molim te! Daj mi reč da nećeš!

GILE:

Bih ja ali mene reči ne obavezuju!

(Pit se trapavo otima. Gile ga obara i šutira nogom u guzicu. Pit beži u prikolicu. Mile pokušava nešto da kaže ali Gile uperi pušku u njega i on zbriše iza prikolice odakle viri i posmatra kako Živana i Rile čupaju crevo iz zemlje. Ne ide im)

GILE:

Baba za dedu, deda za repu a Gile za babu...

ŽIVANA:

Ne tu, Gile!

GILE:

Okej, malo više.

ŽIVANA:

Ne toliko visoko!

(Povuku i uz muku iščupaju crevo)

GILE:

...i iščupaše crevo!

GILE, RILE & ŽIVANA:

Pobeda je naša, pobeda je naša, pobeda je naša!

(Vrata kamioneta se otvaraju sa treskom. Pit, sa naperenim magnumom 45 izlazi, naherenog stetsona)

PIT:

You can ask yourself one question, punk: Do I feel lucky?

(Gile panično ispusti pušku)

GILE:

Predajemo se, mnogo se predajemo!

ŽIVANA:

Drmnite njega on je čista opozicija.

RILE:

Da, drmnite me ali sačekajte da pre toga drmnem ženu. Vezuju nas lepe uspomene.

(Pit opali u vazduh, tri puta)

PIT(*stočarski*):

Yihaaaaaaa!

(Razbeže se, kud koji, svako svojoj tezgici. Iza kamioneta se izvlači Mile, u vajkajućoj pozi)

PIT:

Thank God you are white!

MILE:

Eh, mister Pit, moj narod, nije demokratija za njih. Da mogu sebe da iskloniram u hiljadu komada kakva bi to demokratija bila!? Ovako, nemam izbora - biračko telo je bagra koju je pravio neko drugi, a znate kako kaže stara narodna: Život caruje gde se kurcu oće.

(Pit ga drmne kundakom u facu. Zausti nešto da kaže, a onda se seti i uzme trubu. Treska iz druge tezge, Riletovi jauci)

ŽIVANA(*off*):

Ti ćeš mene da drmneš, nesrećo!

RILE(*off*):

Nemoj uvo, joj, nemoj uvoooo! Živanaaaaaaa!

(Pit se primiće a Mile se odmiće)

PIT(*pevajući*):

It was kung-fu fighting,

Ta-nanananana!

MILE:

Ne, vidite, gospodine Pite, let mi iksplejn!

PIT:

Slušao sam te ja dovoljno Mile moj! Nema više opravdanja!

MILE:

Ali, rekao sam vam da postoji mogućnost kolateralne štete.

PIT:

More, znam ja dobro šta si mi ti rekao. Hoćeš da čuješ? Okej. Rekao si da su Koridorci poslušni i da neće biti problema a ono: izbila revolucija.

MILE:

Pa, to je uobičajeno za ove krajeve. Hajdučke tradicije, znate, gerila i tako to!

PIT:

Rekao si i da ako bude problema to neće naneti nikakve ozbiljne štete!

MILE:

Pa?

PIT:

Pa? Ludaci su mi uništili crevo! Znaš li koliko to košta? A?

MILE:

Više od kadilaka a manje od spejs šatla?

PIT:

I rekao si mi da su slab, podmitljiv narod a ja to ne vidim. Samo gomilu nadrndanih divljaka. Slušaj, ja još imam nerava, još ih neću pobiti ali, tvoji postupci Mile, mamicu ti onu lopovsku.

MILE:

Nemoj!

PIT:

Moram. Ovo je stara municija a u Americi se sve koristi 100%.

(Pit, besan, baci trubu u stranu, obori Mileta na zemlju, prisloni mu cev uz čelo, nategne obarač)

PIT: Let's make a deal!

(Mrak)

TREĆA SCENA

(Koridor 13 u polutami .Cvrčci, off. Svetlo na Giletovoj tezgi. Iz mraka se došunja Mile, sa crnom plastičnom kesom. Osvrće se, levo, desno, čučne pored tezge. Kucka po limu)

GILE(*off*):

Ko je bre?

MILE(*pištavo*):

Ja sam Gile, otvaraj bre!

GILE(*off*):

Ti si baš naš'o pa zaš'o! Neće da može!

MILE:

Što bre?

GILE(*off*):

Jes' da otvorim pa da mi onaj tvoj Amer prosvira njokalicu!

MILE:

Da je hteo mogao je i tebe i tu tvoju konzervu da razbuca nekom pametnom bombom još pre petanest sati!

GILE(*off*):

Pa šta onda 'oće?

MILE:

Biznis. Ti si poslovni čovek, znaš kako je to!

GILE(*off*):

Jok, ti će da me učiš kako se pravi biznis.

MILE:

Pa izađi onda, neću ti ništa.

GILE(*off*):

Stani ispred vrata da te vidim.

MILE:

Evo, odma.

(Mile stane ispred vrata, Giletova puščetina priljubi cev uz Miletovo čelo a za njom, sav isprepadan, izlazi Gile. Ustaju. Osvrće se)

GILE:

Nije prevara?

MILE:

Nije. Gde bi ja?

GILE:

Kad to kaže političar onda se iza toga krije neki veliki pičvajz.

MILE:

Dobro, jeste prevara ali nije protiv tebe.

GILE:

E, to već može.

MILE:

Skloni pucaljku pa da pričamo.

(Gile pomeri cev u stranu za dvadeset santimetara)

GILE:

Evo, sklonio sam. Ajd, pričaj.

MILE:

Vidi, sutra je veliki dan za našu zemlju. Ponovo otvaramo eksploataciju vode.

GILE:

Ni manje zemlje ni većeg dana!

MILE:

Upravo tako. Biće tu Pit, narod, svi.

GILE:

Da-da mu odma iščupamo cev.

MILE:

Bogami nećete. Ne ako se pita narodni tribun.

GILE:

Koji ti je taj?

MILE:

Pa ti. Ti si pokrenuo revoluciju.

GILE:

Ne, ja sam samo čup'o. Šta ti je to u kesi?

MILE:

Sad pričaš kako valja.

(Mile mu baci kesu. Gile je otvori)

GILE:

Jebote, jel ti to mene zajebavaš?

MILE:

Malo je?

GILE:

Naravno da je malo. Ovde je istopljeni sladoled, neka povraćoka i čaša vode.

MILE:

Au, ja sve držim u gepeku.

GILE:

Šta sve?

MILE:

Lošu klopku, kofere, leševe. Momenat.

(Mile uzme kesu, odjuri u mrak i vraća se sa identičnom kesom)

GILE:

Šta si mi sad doneo, pomije? Uzorak stolice?

MILE:

Pogledaj.

(Gile pogleda, blago vrisne, pa pogleda ponovo)

MILE:

Jel' ti se dopada?

GILE:

Ma ,divno je.

MILE:

Pedeset hiljada puta divno.

GILE:

Za šta?

MILE:

Da razbiješ revoluciju iznutra. Da glasaš za eksploataciju na referendumu.

GILE:

Jel' treba da glasam više puta ili samo jednom?

MILE:

Gile, Gile, nisu to ona stara, totalitarna vremena. Glasaćeš jednom i biće dovoljno.

GILE:

Uf, dobro je. Mrzim da se potpisujem.

MILE:

Imamo posao?

GILE:

Ma, naravno.

MILE:

Glasaj pametno. Glasaj za budućnost Koridora.

(Mile ga srdačno potapše po ramenu i odjuri svojoj tezgi. Gile se okrene oko sebe, baci pušku u tezgu, uprti kesu sa novcem a zatim pojuri sa kesom prema granici. Stane na ivici. Napravi nekoliko brzih pokreta nogom prema crvenoj liniji)

ŽENSKI GLAS(off): Access denied, access denied, acces denied,access denied!

(Gile zastane, odbroji do pet i preskoči liniju. Odjuri u mrak a zatim se vrati, bez kese s novcem, baletanski preskoči granicu i odjuri u svoju tezgu. Iz tezge, druge, izlazi Rile. Zamišljen je, udiše, osvrće se oko sebe. Pun je poezije i jeze)

RILE:

Ima nešto u ovoj noći što me onespokojava.

ŽIVANA:

Noć ko noć samo je lepša u Parizu.

RILE:

Ne, Živana, ja osećam nešto onespokojavajuće. Ima ga, ima!

(Za njim izlazi Živana)

ŽIVANA(imitira ga):

Ima! Ti! Izlaziš mi tu ko neka buljina i njušiš vazduh.

RILE:

Ovako su se osećali naši preci pred velike bojeve.

ŽIVANA:

Koje su redovno gubili. Ajde, dovlači se, prehladićeš se, zabalaviti pa ću posle sve ja morati da čistim za tobom.

RILE:

Ti se tako majčinski odnosiš prema meni.

ŽIVANA:

Ti se, izgleda nisi mnogo nagledao majke.

RILE:

Svet je sve manji, skuplja se.

(Rile prisloni uho uz tle)

RILE:

Čuješ li kako kora naše majke Zemlje, Gee, puca, ona jauče što nas trpi ovakve. Ona ječi zbog naših ratova, naših bušilica, ozonskih rupa i striptizbarova.

ŽIVANA:

A to bi ti - gole ženske? Rile, dovlači se već jednom!

RILE:

Ti me nikad nisi razumela.

ŽIVANA(*blaže*):

Nisam. A pokušavala sam.

RILE: I to je nešto.

(Rile je poljubi)

ŽIVANA:

Otkud to?

RILE:

Ako je ovo poslednja noć na Zemlji...

ŽIVANA:

Ljubi me! Opet!

RILE:

...iako nas zovu nedokučive tmine, bitak postaje nebitak a planete samo mrve na Kronosovom stolu...

(Živana ga zgrabi)

ŽIVANA:

Ćuti i saraduj!

(Živana mu da filmski poljubac, kao da je ona Bogi a on Ingrid Bergman.

Mrak)

ČETVRTA SCENA

(Scena se kupa u svetlu, prljavožućkastom. Kod tezge Miletove je glasačka kutija. U redu, sa papirićima, stoje Rile, Živana i Gile koji se ljube i drže za ruke. Ispred kamioneta, sa cigariljosom u zubima, važno stoji Pit, klima glavom u ritmu "Living in America", James Brown a zatim dolazi do Mileta)

MILE:

Danas, pred našim građanstvom, nalazi se istorijska odluka da li glasati ili ne glasati za eksploataciju vode od strane mister Pita. S obzirom da je u toku izborna tišina neću govoriti ništa, samo ću reći da se bira između mračne prošlosti nemaštine i svetle budućnosti pune dolara i izlaska iz tranzicije. Da bi glasanje bilo u maksimalnoj fer i demokratskoj atmosferi pobrinuće se naš posmatrač i di-džej iz SAD-a, mister Pit.

(Mile jedini tapše Pitu koji odmahuje u predsedničkom maniru a zatim zauzme položaj Ričarda Niksona sa znakovima pobjede)

PIT:

I was never a cheater!

(Živana mu se smeška provokativno. On zauzme Klinton - pozu)

PIT:

I had never, I repeat I have never had a sexual congress with this woman!

GILE:

Daj da ti poverujemo.

MILE:

Molio bih vas da pristupite potpisivanju i špricanju.

(Mile šprica Živanu pa Gileta dok se potpisuju. Onda nailazi Rile)

RILE:

Mene nema u biračkom spisku!

MILE:

Čekajte, da proverimo!

ŽIVANA:

Daj, požuri Mile, izgoreće mi ručak.

GILE:

Glavno je da ti muž nije zagoreo.

RILE:

O čemu to ti?

GILE:

O tome da me čudi da se kosmozofi krešu.

RILE:

To nije kresanje nego otkrivanje emocija kroz čin fizičke ljubavi.

GILE:

A putem kresanja.

ŽIVANA:

Gile, strvino!

PIT:

Enlist him you moron! You don't have to be so fucking obvious!

(Mile ga pogleda zbunjeno a zatim upiše nešto u svesku)

MILE:

Mala greška ali je brzo otklonjena. Rile, uveden si u birački spisak. Molim vas, pridite glasačkoj kutiji.

(Glasačkoj kutiji pristupaju Živana, Rile pa Gile. Mile zadrži duži pogled na Giletu)

MILE:

Dobro, sad kad ste obavili svoju građansku dužnost ostajem ja!

(Mile ubacuje listić u kutiju i kezi se. Fleševi, škljocanje, žamor novinara, off)

MILE:

A sad, u pravoj demokratskoj atmosferi - pretresamo glasove.

(Mile istresa glasove)

MILE:

Protiv, protiv, za, protiv!?

(Mile pokazuje Giletu mimikom da je gotov)

MILE:

Čekajte, da ponovimo još jednom.

RILE:

Ako insistirate.

MILE:

Protiv, protiv, protiv, za.

RILE:

Mogu li ja?

MILE:

Naravno, to je vaše legitimno pravo.

(Rile lista glasove)

RILE:

Protiv, protiv, protiv, za. Tri jedan za nas. Pobedili smo!

(Rile oduševljeno grli Živanu. Padaju konfete, trake, pleh muzika svira marš, vatromet, off. Mile juri za Giletom, vijaju se oko tezgi)

MILE:

Stani, stani, ja te pošteno podmitim a ti tako!

GILE:

Lepo sam ti rekao da mene reči ne obavezuju!

MILE:

Idiote, zamerio si se Americi!

GILE:

Kad volim više nekog da zajebem nego leba da jedem!

(Gile projuri pored Pita. Pit mu podmetne nogu i on se raspe po podu. Mile krene da ga bije. Rile i Živana im pritrčavaju, razdvajaju ih)

MILE:

Mrtav si čovek!

RILE:

Gde ti je sad demokratski rečnik?

MILE:

Gile, srediću te kad ta...

(Pit prilazi Miletu s leđa, zgrabi ga za usta i odvlači u kamionet. Iz kamioneta dopiru zvuci tuče, jauci Mileta, off. Koridorci stoje ispred kamioneta i cerekaju se. Utihne tučnjava. Iz kamioneta izlazi Mile, sav klecav i omamljen)

MILE:

Dragi moji sugrađani, prihvatam vašu volju iskazanu na referendumu te vas molim da mi oprostite zbog rečnika koji sam ovom prilikom koristio.

GILE:

Vidim da si ga doneo iz Amerike.

ŽIVANA:

Rečnik i šljive!

GILE:

Je li , političar, jel ti Jenki dao po guzi?

MILE:

Ma, ubiću ga, ovoga mi krsta!

(Pit ga ščepa i uvuče u kamionet. Tuča, jauci, off)

GILE:

Što su ti Amerikanci - glasaš protiv njih a oni tuku svoje ljude.

ŽIVANA:

Kad tako vole.

RILE:

Koga Bog voli njega i grdi!

GILE:

I šta ćemo sad?

RILE:

Ja ne znam za tebe ali ja idem da hiberniram sa ženom.

(Rile je veselo udari šakom po dupetu i odjure u svoju tezgu. Iz prikolice izlazi, klatareći se, Mile)

MILE:

Dragi građani!

GILE:

Jebe se građanstvo.

MILE:

Ti...

(Mile odmahne rukom)

MILE:

Ma, nema veze, sve je ionako propalo.

(Mile napravi par koraka i padne na zemlju)

MILE:

Budale! Ameri žele da vas podmite a vi tako. Ne shvatate opasnost! Da niste beli Evropljani bili bi odavno u večnim lovištima. Majke mi, vi kao da želite da poginete.

GILE:

Nama Koridorcima je u krvi da ginemo, to ti je.

MILE:

Jo, Gile, ubio bih te da nisam ubijen!

GILE:

Sačekaj, sad ću ja...

(Mile brizne u plač. Gile se vraća sa vodom i peškirimama koje izvlači iz svoje tezge)

GILE:

Miran, ako hoćeš da te dezinficiram.

MILE:

Ja sam nemoguć za dezinficiranje. Ja sam infekcija na dve noge, i ti, i Živana, i Rile, svi! Treba da nas utamane, da nas nema, da ne ostane kamen na kamenu, da nam zatru seme! Kakav smo mi to narod?!

GILE:

Kao i svaki drugi. Opiremo se. Unišiće nam zemlju ako se ne odupremo.

MILE:

Ovo sranje? Kome da se odupremo? Našao miš da trti slonicu!

GILE:

E, znam taj vic: Umri, bejbe!!!

MILE:

Idioti, čega se plašite? Srušiće vam kuće? Podići ćete nove! Ostaćete bez tla pod nogama? Odselite se u drugu državu - ova zemlja je ionako samo rupčaga, ništa više!

GILE:

Ne balegaj po rodnoj grudi.

MILE:

Po rodnoj grudi i nerodnoj sisi koja me ovakvog izrodila! Male zemlje daju male ljude!

GILE:

Mala zemlja a ti, kakav si? Sića si! Svuda - osim u ovoj zemlji! Ovde si političar, neko, a tamo, u Americi? Jedan od trista miliona! U Kini? Jedan od milijardu. Ljudi koji bi tamo čistili ulice ovde čiste ljude.

MILE:

U pravu si! Ako neko treba da bude patriota onda je to onaj koji živi na grbači svoje zemlje!

GILE:

Pa, to ti kažem!

MILE:

Ali, ja ne mogu da oteram Pita.

GILE:

Pa, ko ti kaže?

MILE:

Šta?

GILE:

Ko ti kaže da uradiš tako.

MILE:

Pa šta onda?

GILE:

Daj pare a ja dajem rešenje.

MILE:

Znao sam. E, Koridore, kakvu si sudbinu doživeo kad ti ovakvi kroje sudbinu.

GILE:

E, ostavi se tog prangijanja i lovu na Sunce.

MILE:

Ma šta ti misliš, ko si bre ti?

GILE:

Ja sam biznismen a šta si ti - to još niko nije utvrdio.

(Pauza)

MILE:

Koliko?

GILE:

Dvaes hiljada odmah, dvaes hiljada po obavljenom poslu.

(Mile slegne ramenima i, teturajući se, ode do kola, odakle izvlači džak para i daje Giletu)

MILE:

I?

GILE:

Šta i?

MILE:

I, šta da radim?

GILE:

Potkupi poštenog.

MILE:

Dao sam ti dvaes' hiljada da bih potkupio nepotkupljivog?

GILE:

Nisam rekao da je nepotkupljiv već da je pošten. Kad ga podmitiš on drži reč.

MILE:

Aha. Ali, Rile neće pristati.

GILE:

Žena. Smuljaj mu ženu - smuljao si i njega.

MILE:

Voli lovnu?

GILE:

Voli tunjevinu - što ne bi i lovnu? Korupcija bato, političar si, znaš ti kako to ide. Šta ja da te učim?!

MILE:

E, hvala ti! Čekaj, ali oni su non-stop zajedno! Kako da je odvojim!

GILE:

Jebaga, snađi se sam. Ipak, mislim da imam srećno rešenje: hvalila mi se da zna da namiriše veliku lovu.

MILE:

Odlično! Neka korist i od tebe! Poslaću te u ambasadu!

GILE:

Nema problema. Radio sam ja i gore poslove.

(Mile, ozaren, ustane i krene prema svojoj tezgi)

GILE:

A mojih drugih dvadeset hiljada?

MILE:

Nemam. Ali imam nešto bolje.

GILE:

Šta?

MILE:

Dajem reč da neću reći Koridorcima da si se prodao.

GILE:

Ej, Mile, nemoj da mi teraš klijentelu, ej, Mile, ej!

(Mile ulazi u svoju tezgu, odmahne mu, izveštačeno-političarski a zatim zalupi kapak. Na kamionetu se upale neonska svetla. Muzika: "Viva las Vegas" Elvis. Otvore se vrata i iskeženi Pit maše šakom kao kauboj sa reklame u Las Vegasu, na vratima kamioneta. Gile skoči kao oparen, odjuri u kamionet. Pit za njim zatvara vrata, sa demonskim cerekom. Mile izlazi iz svoje tezge, sa svežnjem novčanica u rukama. Šunja se do druge tezge.

Mahne par puta novčanicama ispred vrata i izlazi odatle Živana, sklopljenih očiju, ispruženih ruku)

MILE:

Imam te, konačno te imam!

(Živana se trgne. Zatetura se)

MILE:

Živana, jesi li dobro?

(Živana mu lupi šamar)

ŽIVANA:

Sram te bilo, poštenu si ženu našao da mamiš!

MILE:

Onda će poštena žena odbiti ovaj novac.

(Prolazi novcem ispod njenog nosa)

MILE:

Ili da tražim neku nepoštenu?

ŽIVANA:

Što kad nepoštena nije zaslužila?

MILE:

Pomisli samo na sve te salone, pilatese, depilacije, parfeme, prijeme, vrtoglavicu od šampanjca.

ŽIVANA:

Šta bi sad ti?

MILE:

Zvuči kao da bi mi dala sve.

ŽIVANA:

Ne, samo pitam.

MILE:

A šta kažeš za kišicu, zelenu kišicu?

(Mile skine karton sa štosa novčanica i one počnu da padaju po Živani koja je u ekstazi)

MILE:

Hoćeš li?

ŽIVANA:

Samo reci.

MILE:

Hoćeš li da ih pokupiš?

(Živana pada na kolena i kupi novčanice zubima, kao kuće)

MILE:

Dosta je bilo. Hoćeš da napravimo pravi posao, a ne ovaj sitni?

ŽIVANA:

Vuf, vuf!

MILE:

Onda idemo na neko prijatnije i samotnije mesto.

(Mile joj stavlja povodac, vuče je do svoje tezge. Sa zida tezge skida poster srećne porodice)

MILE:

Ne brini, moji nisu trenutno tu. Otišli su na ranč kod babe i dede.

(Ulaze u njegovu tezgu. Iz kockarnice izlazi, slomljen, Gile. Samo je u gaćama. Ide do svoje tezge, izvlači pušku. Na sceni je, skida čarapu, namešta nožni palac na obarač. Cev okreće prema ustima. Otvaraju se vrata druge tezge. Proviri Rile)

RILE:

Ne radi to. Glupo je.

GILE:

Šta radiš sad?

RILE:

Pišem protest protiv SAD-a Amnesty International-u.

GILE:

Nema koristi.

RILE:

Apsolutno.

GILE:

Pusti me čoveče da se na miru ubijem.

RILE:

Znam.

GILE:

Šta ti znaš?

RILE:

I ja sam čovek, iako sam kosmozof, sklon uzletima duha & verbalnoj onaniji. Zavidim ti.

GILE:

Meni?

RILE:

Imaš pušku, imaš izbor.

GILE:

A ti kao nemaš ništa?

RILE:

Imam i ja. Ženu koja se kurva.

GILE:

Bolje da nemaš ništa.

RILE:

Slažem se. Čekaj. Dolazim.

GILE:

Ajde sačekaću. Mogu da riknem i posle.

(Rile izlazi, seda iza Gileta, prislanja svoje čelo uz njegov potiljak, objuči ga šakama oko stomaka)

RILE:

Divljina, gde god da pogledam - divljina. Živana to ne shvata. Kad bi samo mogla da razume bezizlaz u kojem se nalazim.

GILE:

Prestani da kenjaš i pripremi se da rikneš. Što kažu: metak je moj. Ja biram s kim ga delim.

RILE:

Pucaj!

GILE:

Evo, još malo.

GILE:

Znoji se majku mu. Prst. Ja obično imam suhu, ispucalu kožu a sad se znoji.

RILE:

Hajde, pucaj!

(Gile zadrhti, ispusti pušku. Zaplaču se, zagrlje se)

GILE:

Ja sam nikakav biznismen!

RILE:

Ja sam nikakakav muž!

GILE:

Ja nemam dušu!

RILE:

Ja nemam pare!

GILE:

Ja nemam dušu ni pare!

RILE:

Ja sam bezuspešni podvodač!

GILE & RILE:

Kukuuuuu, lelllleeeeeee...

(Jecaju neko vreme)

GILE:

More, što bi se mi Koridorci međusobno ubijali kad je svet kriv?

RILE:

Čitaj Jaspersa. Ne postoji krivica totaliteta.

GILE:

E sad će da bidne.

*(Gile puca, metak se rikošetira od Kipa slobode, udara u druge pinjade a zatim proleti Riletu iznad glave. **Napomena:** sve ovo se ne vidi ali zahteva posebnu uigranu koreografiju u kombinaciji sa zvučnim efektima.)*

RILE:

Pazi malo s tim, mogao si da me ubiješ!

GILE:

Da sam to uradio pre minut ti bi mi rekao "hvala Gile".

RILE:

Minut je bio pre minut a ne bih rekao ništa jer bih bio mrtav.

(Pauza)

GILE:

Izvini, još jednom. Onako, bratski.

RILE:

Dosta smo rekli ,dosta plakali...

GILE:

Brate Koridorče, ne pričaj nikome o ovome.

RILE:

Nisam blesav a nisi ni ti. U stvari, ti si dobar čovek.

GILE:

I ti. Uf! Ja tebi vojvodo - ti meni serdare.

RILE:

A kakva smo govna znamo sami.

GILE:

Odo' ja da spavam. Ova samoubistva me deprimiraju.

RILE:

Odo' i ja.

(Obojica odlaze u svoje tezge. Otvaraju se vrata na kamionetu i izlazi iz njih Pit, sa cigariljosom, u ružičastom outfitu, visoko podignutih ruku)

PIT: In greed we trust! House always wins!

(Mrak)

PETA SCENA

(Scena je u štimungu prve. Kamionet ima natpis U.S. Embassy. Na kamionetu je okačena američka zastava. Bela ogradica je oko kamioneta. Kamionet dijagonalno seče scenu. Na drugoj tezgi sedi i kucka na mašini, pored drveta života, Rile. Na kamionetu se podigne kapak, kroz njega proviri Pit, napravi par fotografija i spusti kapak. Rile se trgne, pogleda u pravcu kamioneta, slegne ramenima i nastavi da radi. Iz tezge se izvlači

Živana sa plastičnim lavorom punim veša. Razvlači konopac od njihove do Giletove tezge ali ne može od kamioneta)

ŽIVANA:

Šta je bre ovo?

RILE:

Ameri su jutros proglasili, uz Miletovu saglasnost, Pitov kamionet za ambasadu a Pita za ambasadora.

ŽIVANA:

Pa nek je on ambasador po sto puta al nek mi ne smeta da kačim veš!

RILE:

Može mu se.

ŽIVANA:

Kako bre?

RILE:

Eksteritorijalnost. Ambasada je država u državi, Amerika u Koridoru.

ŽIVANA:

Što će reći da je od naše zemlje ostao go kurac! Ne mogu preko granice, ne mogu preko ograde, ne mogu da sušim gaće, šta onda mogu?

(Kroz kapak viri Pit sa kamerom)

ŽIVANA:

Snimaš, snimaš, a, mamicu ti zapadnu?! Snimi ovo!

(Živana podigne suknju)

PIT:

Wow, baby!

(Živana malo popravi kosu, polaskana je. A onda se okrene Riletu koji je sav u poslu. Živana kači veš po krovu tezge. Pritom vrcka zadnjicom, gledajući da li je Pit snima)

ŽIVANA:

Jel vidiš ti kako me onaj prezervnjak slikava?

RILE:

Aha.

ŽIVANA:

I nije ti krivo?

RILE:

Spavala si sa Giletom za hranu, Miletom zbog ko zna čega, što da ne spavaš i sa Pitom?

ŽIVANA:

Ali on nije NAŠ!

(Rile se trgne, naglo okrene, u nameri da nešto kaže, zakači rukom drvo života i ono se razbije o tle. Pauza. Živana brizne u plač)

ŽIVANA:

Sjebao si mi moje drvo života!

RILE:

Meni više izgleda kao repa na samrti.

(Živana zgrabi drvo života i počne da maklja s njim Rileta)

ŽIVANA:

Sad ćeš da vidiš šta je samrt. Olešiću te ko olešenu lešinu koja je odavno ucrvljana lešina!

RILE:

Živana, prestani, dobiću vaši, slinavku i šap od te biljke!

ŽIVANA:

Slinavku? More, razmazaću ja tebe ovde ko slinicu!

(Dolazi, sa sve autićem, Mile)

MILE:

Dobar dan.

ŽIVANA:

Loš trenutak.

(Mile odlazi u rikverc. Živana promeni raspoloženje. Počne da otresa zemlju iz Riletove kose. Sređuje ga)

RILE:

Šta ti je sad?

ŽIVANA:

Šta "šta mi je"? Sređujem te. Zar nema žena pravo da sredi muža.

RILE:

Neka, ja sam već sređen.

ŽIVANA:

Uozbilji se Rile. Nije vreme za sitnice. Vreme je za krupne korake.

RILE:

Sad ja tebe ne razumem.

ŽIVANA:

Pa, vreme je da se polako odlučiš šta ti je važnije: brak ili to tvoje škrabanje.

RILE:

Zanimljivo da to potežeš jer sam upravo završio sa radom u kojem sam, čisto metafizički, dokazao da naš brak ima ikakvog smisla. Jer, ako si ti žensko a ja muško onda mi provodimo vreme sa svojim suprotnostima a to uništava naš unutrašnji sklad a kako se kod nas čak i bazična funkcija parenja radi produženja vrste a ne čistog zadovoljstva radi ne pojavljuje onda je zaključak jasan: razvod.

ŽIVANA:

Rile!

RILE:

To želiš, zar ne? Evo, ti živi na donjem delu tezge a ja ću na njenom krovu.

Ja zadržavam lavor a ti veš i sredili smo celu imovinu.

(Doveze se Mile)

ŽIVANA:

Definitivno ne.

(Mile odlazi)

ŽIVANA:

Ne, ne želim razvod. Evo, Rile, jesam li ti pre neku noć dozvolila da mi diraš grudi.

RILE:

Nije bilo loše ali, grudi - to je tako konačno.

ŽIVANA:

A sise su beskonačne, to hoćeš da kažeš? Rile, ne traži nešto više jer to nećeš dobiti.

RILE:

Ne tražim. Ne dobijam. Ja sam u višim sferama.

ŽIVANA:

Nisam ti bila dovoljno dobra?

RILE:

Izvan telesnog, ovozemaljskog, samo moja dela & ja.

ŽIVANA:

Ali ta dela neko treba da štampa a za štampu trebaju pare. Ako hoćeš da čuju za tebe, plati srce! Ova zemlja je velika tezga i svi daju ono što imaju, telo, guz papir ili poštenje. Ti još nisi prodao poštenje. Misliš da si bolji od nas?

RILE:

Naravno! To je sine qua non.

ŽIVANA:

E pa, morao bi da platiš to tvoje sine kva i ostale knjige.

RILE:

Da, morao bih da platim. Kako se toga ranije nisam setio?

ŽIVANA:

I, odakle tebi pare?

RILE:

Od mojih dela?

ŽIVANA:

Koja nisu objavljena.

RILE:

Ah, da. Premisa mi je potpuno pogrešna.

ŽIVANA:

To si u pravu. Ne znam šta mi je trebalo da se udam za tebe.

RILE:

Volela si fraze.

ŽIVANA:

Ono jes'.

(Dolazi Mile)

MILE:

Sad?

ŽIVANA:

Sad.

MILE:

Rile, ne dužeci časa, jer sam pred velikim intelektualcem, slobodnim misliocem, filozofom...

RILE:

Kosmozofom.

MILE:

Ja dolazim sa jednostavnom, džentlmenkom ponudom.

RILE:

Da?

MILE:

Ja želim da vas potkupim.

RILE:

Stvarno?

MILE:

I to bogato. Da se zna da naša vlast ceni nauku.

RILE:

Ja sam šokiran.

MILE:

To mi je i bila namera.

ŽIVANA:

Molim te, saslušaj ga do kraja.

RILE:

Naravno. Pričajte mi još.

MILE:

Vidite, ovako.

(Mile zauzima pozu vođitelja iz neke teleshop reklame)

MILE:

U današnjoj ponudi imamo ova divna, supersonično – ekstrabrzna -
olovnogorivna, ekološka kola. Tu su pet CD-ova, 2 kompjutera, Džems
Bond komplet lične samoodbrane te dobrane količine alkohola u mini - baru.

RILE:

Za samooobmanu, pretpostavljam. Ali, to nije sve?

MILE:

Apsolutno ste u pravu. Tu je i pedeset hiljada doloresa u gepeku kola. Tu su i karte za...

(Pokaže prema francuskoj pinjadi, Francuska tema na harmonici, off: "Pod nebom Pariza", recimo)

MILE:

Pariz za dve osobe gde vas čekaju ovi ključevi.

(Vadi ogromne ključeve iz džepa)

MILE:

...koji čekaju našeg ambasadora da ih arči do mile volje.

RILE:

Dokle vi odoste?

MILE:

Do kraja života i natrag. Toliko će vam trajati mandat a beneficije se podrazumevaju.

RILE:

Pa, sad ja ne znam...

ŽIVANA:

Reci da!

RILE:

Moj moralni Univerzum upravo doživljava svoj big - beng!

MILE:

Kako god.

RILE:

Vi mene kupujete?

MILE:

Da.

RILE:

Onda vam ovde dajem časnu i neopozivu reč da sam kupljen!

MILE:

Padni mi na grudi!

(Grle se. Živana sva srećna)

ŽIVANA:

Što ti je koridorska krv, čudo jedno!

MILE:

Sutra, onda, znate šta treba da se uradi?

RILE:

Znam. Glas za eksploataciju.

MILE:

Upravo tako. Nek bog živi Koridor!

ŽIVANA & RILE:

Vazda i uvek!

(Mile odlazi)

ŽIVANA:

Joj, srećice, idemo u Pariz, idemo u Pariz!

RILE(*promenjeno*):

Jel' sad shvataš?

ŽIVANA:

Šta?

RILE:

Nije svejedno kad ćeš se prodati. Ja sam, recimo, čekao da se svi vi prokurvate jer sam onda, kao roba na tržištu, bio egzotičan i višestruko vredniji.

ŽIVANA:

Rile, srećo moja!

(Rile je odgurne i krene da manično kuca na pisaćoj mašini)

ŽIVANA:

Šta ti je sad? Mislila sam da ti dam sad, nakon tri godine braka a ti...

RILE:

Pusti sad brak, ženo! Grize me savest!

ŽIVANA:

Ti i tvoja savest! Zajedno uvek nešto sjebete!

RILE:

Izvini dušo ali upravo sam obrukao sebe i to moram da opravdam još u prvom tomu mojih memoara!

(Gile se izvlači iz svoje tezge, prljav, u gaćama, pijan kao zemlja)

GILE:

E, bato, snajka, brate, sestro, šogore, pašenože, striko...

(Gile bljuje)

GILE:

Dajte mi neku kintu za pićence, ja više nemam, socijala sam, kapirate!

RILE:

Žao mi je. Nemamo.

GILE:

Koridorče, brate rođeni! Kako nemaš? A čija su ova lepa kolica? Čiji je to zlatni ključić? Pa juče smo se jedan drugom na ramenu isplakali, brate rođeni!

RILE:

Juče je juče, danas je danas i vreme nema apsolut.

ŽIVANA:

Ajde, gubi se Gile. Zasmrđuješ poštnu kuću.

GILE:

Poštnu kuću? Pišam ti se na poštnu kuću! Potplaćenici!

(Rile prestane da kuca)

GILE:

Vi, ja, oni, svi mi! Kupljeni, prodati, u tezgama živimo, na tezgama prodajemo, od tezge ćemo umreti! Slušaj, meni su ruke krvave do lakata, švercovao sam ,muljao, mrljavio, krao, ubijao, ja sam najgori od najgorih! Zato sam i preživeo! I vi - najveća kurva i najveći slabić i Mile, najveći ljigavac! Ubili smo ih, rasterali - njih, stvarno najbolje! Njihovi duhovi su ovde negde, popijte malo pa ćete ih i vi videti! Ajd...

(Gile odluta prema svojoj tezgi, teturajući a onda se stropošta preko nje, dupetom prema publici, rukama prema zavesama. Rile uzdahne, uzme pisaću mašinu i stavi je u tezgu)

ŽIVANA:

Nećeš da se pravdaš?

RILE: Niko nije ostao da mu se pravdam.

(Mrak)

ŠESTA SCENA

(Pojavljuje se iznad Koridora koji je u tami, Mesec - disko kugla pod kojom scena iskri u crvenim, belim, plavim svetlima. Na obasjanom krovu kamioneta su Mile i Pit koji drži svoju trubu. Na krovu je šampanjac na ledu. Pit srdačno tapše Mileta po ramenu)

PIT:

Potkupili ste najpoštenijeg? Svaka vam čast!

MILE:

Videćete, sutra će sve ići kao podmazano. Samo, da vas pitam, zašto ih jednostavno niste zastrašili i obavili posao?

PIT:

To nije američki način. Da li bi plesali sa mnom?

MILE:

Neka, hvala.

PIT:

Večeras vam oči sijaju posebnim sjajom.

MILE:

Ostavimo to za drugu priliku. U svakom slučaju, nemate razloga da brinete.

PIT:

Drago mi je da to čujem. Mi Amerikanci smo sentimentalno vezani za svoje oružje.

MILE:

Čarlton Heston pogotovo.

PIT:

Vi ste deo ratničkog naroda, razumećete.

MILE:

Svakako.

PIT:

Razumećete da ne bih voleo da sutra trošim municiju na vaše sugrađane.

MILE:

Razumem. Mada, ne znam koliko je to u skladu sa demokratskom procedurom.

PIT:

Dragi Mile, čudan je ovo svet - nekad tražite vodu ili naftu a nađete demokratiju a nekad nađete blago i onda nije bitno da li demokratija postoji ili ne. U tom trenutku, nije bitno da li će iko postojati! In blood we trust!

MILE:

Razumem. Sve će biti u redu.

PIT:

Bolje bi vam bilo. Šampanjac?

MILE:

Da, hvala.

(Kucaju se, piju. Pit par puta dune u trubu. Počinje da svira "Moonlight Serenade" a onda stane)

PIT:

C'mon! I know you like jazz!

(Mile stidljivo izvlači plehanu trubu iza svojih leđa. Sviraju zajedno. Miletove deonice imaju primesu srpske narodne muzike. Na kamionetu zasvetli natpis: "MUSICAL INTERMEZZO". Pit & Mile sviraju zajedno, na zavesama su projekcije slajdova: ratovi u Bosni, Hrvatskoj, Kosovo, Vijetnam, Koreja, Čile, Irak. Oko Pita & Mileta se vrte pinjade. Mrak)

SEDMA SCENA

(Scena je u istom štimungu kao četvrta scena. Izborna jedinica 1 je kod Miletove tezge. Tu je Pit kao posmatrač, zatim Gile, koji se jedva drži na nogama, nervozno gužva glasački listić, Živana, prva u redu, sa glasačkim listićem u ruci)

MILE:

Dragi birači, postupak znate, potrebno je samo da ubacite.

GILE:

Gde ti je muž?

ŽIVANA:

Pati od teleološke mučnine. Serenda u prevodu na koridorski.

(Ubacuju Živana pa Gile. Poslednji, okupan fleševima, ubacuje Mile)

MILE:

Pa, vreme je da zatvorimo biračko mesto!

(Iz druge tezge izlazi Rile, sav pompezan, udiđen te svečan)

RILE:

Ja još nisam glasao!

MILE:

Ah, da, svakako, glasajte, glasajte, samo glasajte, to je demokratija, ništa ne ulažeš a mnogo ti se vraća!

(Mile otvara kutiju)

MILE:

Da vidimo: jedan protiv, dva za, jedan protiv?!

(Pit se zaklati na nogama)

MILE: Ko je sad izdao?! Živana!

(Rile nonšalantno vadi novčanice iz džepa i baci ih Miletu u lice)

PIT:

Oh,my God!

RILE:

Ja!

ŽIVANA:

Kretenu, šta učini od mene?!

RILE:

Ja sam protiv, potpuno i neoprostivo. Mene je ovaj čovek svoj blagim rečima naveo da se zamislim nad svojim moralnim ambisom.

(Rile zagrli Gileta)

GILE:

Samo sam pogrešno zaokružio, jebiga. Mile mi obećao bocu viskija. E, da, i neku šugavu indijansku ćebad! Boginjavu, tuberkuloznu, jebem li ga!

RILE:

Ja bacam mito a ti tako.

(Živana krene da sakuplja)

ŽIVANA:

Nije bacio, vidite, u mojim je rukama lova. Nije bacio, samo mu je namerno ispalo.

RILE:

Ne, ženo, bacio sam Miletu...

(Prilazi Pitu)

RILE:

...i gospodinu Pitu, ako se tako može nazvati. Ja sam znao kakvi su moralni ćorsokaci na mom dugom i trnovitom putu i da, pokleknuo sam pred iskušenjem. Per aspera ad astra!

GILE:

Lepo priča, nema šta!

ŽIVANA:

Ali još lepše mrsomudi.

RILE:

Sad, kad se po drugi put čuje sa ovih prostora naše istorijsko: NE! ja mogu mirne duše da kažem Mile Evo vam vaših kola, evo vam ključeva, ambadorskih mesta, evo vam bedne cene izdaje Koridora, evo vam tričavih dvadeset i pet hiljada dolara!

(Pit krene nešto da kaže ali samo blede dune u trubu. Pauza)

MILE:

Ne seri kad sam ti dao pedeset!

PIT:

Ne seri ti kad sam ti dao sto!

GILE:

Ej, bato, gde su moj viski i buđavi ćebici!?

MILE:

Kod Pita. Ali, gospodine Pit!

(Pit ga odgurne i izvuče pištolj)

PIT:

Nazad, nazad ili ću vas sve pobiti!

(Svi se odmaknu. Pit hitro pakuje ogradu i parče travnjaka i trpa ih u kamionet)

GILE:

Ej bre, Amer, ni štrokavo ćebe da mi daš! Pu, jebem ti silu!

ŽIVANA:

Pit, dušo, povedi me sa sobom!

RILE:

Gubi se, zloduše!

MILE:

Gospodine Pit, vratite se! I vama se oči lepo sjaje!

(Kamionet krene u rikverc i odjuri sa scene. Pauza)

ŽIVANA:

Jesi li sad zadovoljan?

MILE:

Ode nam posao stoleća!

GILE:

Plači voljena zemljo!

(Svi se bace na Rileta i krenu da ga biju)

RILE:

Udrite, braćo, sestro, telo mi je nezemaljsko, ljuštura samo a moja misija je neshvaćena. Mnogi su postradali zbog neznanja ljudi: Kopernik, Galilej, Hrist, Đordano Bruno. I ja ginem u ime žrtve za bolje, plemenitije društvo, za lepši svemir, za kosmozofiju!

MILE:

Upucaj skota.

GILE:

Razumem.

(Gile ide do svoje tezge, izvlači pušku, vraća se i nišani)

GILE:

E sad si mrtav.

(Tutnjava, off)

MILE:

Čujete li?

ŽIVANA:

Zvuči mi poznato.

GILE:

I meni.

MILE:

Vraća se Pit. Na mesta! Ti, Živana, dočekaj ga kao pravog oslobodioca, sa solju i tunjevinom, ti - Gile, obuci uniformu i stani u stavu mirno.

GILE:

Ra-zumem!

MILE:

Gde si krenuo? Prvo Rileta strpajte u kućni pritvor. Posle ćemo ga pošteno streljati!

RILE:

Moje vreme tek dolazi, možda ne sad ali jednom.

MILE:

Recimo juče?

(Gile i Živana trpaju Rileta u tezgu a zatim zaključaju vrata. Gile uskače u svoju tezgu, izvlači uniformu, oblači je, Živana otvara tunjevinu. Mile popravlja odeću, pročišćava grlo, to rade robotizovano. Spremni su, postrojeni. Pojavljuje se kamionet, zamaskiran, podseća na vozila za pustinjski rat, korišćena u Iraku, na krovu mu je mitraljez. Za mitraljezom je Pit a zamaskirani vojnik vozi kamionet)

MILE:

Dobro nam došli dragi oslobodioci! Lišeni antimaterijalističkog te komunističkog pogleda na svet mi vas dočekujemo, oduševljeni vašim jezikom, muzikom, hranom, kulturom, vašim restoranima brze hrane, vašim

najboljim marincima na svetu, vašom avijacijom, vašom ljubavlju prema demokratiji, vašim Holivudom, vašom dolinom San Fernanda, vašim...

PIT:

Cut the crap!

(Pit uzima trubu)

ŽIVANA:

Ovo ne zvuči dobro.

GILE:

Kakvo crno dobro?

PIT:

Ej, moroni, vi dole! Vama, govorim! Vi ste apsolutno bezvredni, čujete li me? Kapirote li? Vi nemate upotrebnu vrednost! Šta pravite? Ništa! Samo kradete, švercujete, trgujete na sitno! Imate bogatstva koja ne cenite! Prezirete strance a uvlačite im se u guzice, ubijate se pa se ljubite, nedosledni, kontradiktorni, gori ste od Grka Zorbe!

MILE:

Ali mi se damo popraviti.

ŽIVANA:

Ja ću postati sekretarica.

GILE:

A ja ću da idem na Alcoholics Anonimus meeting.

PIT:

Dosta! Mislio sam da vas angažujem kao neke plaćenike, legiju stranaca ali gori materijal za vojnike nisam video. Razmaženi, nedisciplinovani, lenji, prljavi! Onog ko me slagao da ste ratnička nacija baciću u bure puno šarki! A ja mislio da predložim predsedniku da budete značajna karika u borbi protiv terorizma, u novom krstaškom ratu! Vi niste ništa, vi niste čak ni

karika u lancu ishrane! Samleo bih vas u pseću hranu kad bi postojala
džukela da vas svari!

(Pit repetira mitraljez)

MILE:

Čekajte, Pit, nećete valjda...

PIT:

U Boga mi verujemo!

*(Pit se manijakalno cereka dok se, uz štektanje mitraljeza ruše tezge, ljudi a
pinjade pucaju i njihov crveni prah zasipa pod. Mrak)*

/KRAJ/

PAPARAZZO

DRAMATIS PERSONAE:

Лазар Рашкић, посланик , средовечан

Леллаа, естрадна уметница, 30 година

Мирослав-МИКИ:, папарацо, 35 година

Звонко Аничкић, вкв згубидан, 35 година

ПИТКОВИЋ:, адвокат, америчко - српског порекла, 60 година

Време и место:

Сад и овде

ПРВА СЦЕНА

(Пригушено светло - права атмосфера. У воденом кревету Рашкић и Лелла, голишави, покушавају да се споје имитирајући лажни коитус. Фотографише их Мирослав, тачније покушава то да уради. Оф: “Папарацо”, Рамбо Амадеус)

МИКИ:

Полако, полако! Чекај!

РАШКИЋ:

Где да чекам, Мирославе?

ЛЕЛЛАА:

Ту, одмах иза угла, поред трафике. Чекај кад ти човек лепо каже.

МИКИ:

Јеси ли легао на њу? Јеси!

РАШКИЋ:

Ево, лежим преко ње.

МИКИ:

А где ти је пенис човече?

РАШКИЋ:

Молим?

МИКИ:

Како да направим порно-фотке без уздигнутог споловила? Без видљивог споловила, да будем прецизнији.

РАШКИЋ:

Шта индицираш?

РАШКИЋ:

Извини, нашао ми се мало, ван фокуса.

ЛЕЛЛАА:

Фокусирај га, Лазаре!

МИКИ:

Би он али шта?

(Рашкић се нагло склони са Лелле и седне на угао француског кревета, склизне на дупе)

РАШКИЋ:

Сад и ово. Дивно.

МИКИ:

Слушај, Рашкићу, ја тебе потпуно разумем Леллаа и ти сте ово радили већ сто пута и теби је као мало досадно. Океј, јасно ми је. Али, замисли да је први пут, сети се првог пута.

РАШКИЋ:

Било је трауматично, са неком проститутком.

МИКИ:

Добро, онда следећег, бољег пута.

РАШКИЋ:

Покушаћу.

(Пауза)

МИКИ:

Јеси ли се сетио?

РАШКИЋ:

Јесам. Студентски камп у Жањицама, Виолета, загребачка декла.

ЛЕЛЛАА:

Она ти је боља од мене? Види шта је србијанско село дало!

РАШКИЋ:

Боље да не гледам, Ћути. И шта онда?

МИКИ:

Блоу ап!

ЛЕЛЛАА:

Блоу цаб?

МИКИ:

Увећај га! Зумирај га, брате!

РАШКИЋ:

Зумирам, зумирам.

ЛЕЛЛАА:

Душице, јеси ли прогутао?

РАШКИЋ:

Дај, немој сад о томе, Лелице.

ЛЕЛЛАА:

Лепо сам му рекла да је то неопходно за овај посао. Да ти се није
скупио од треме?

РАШКИЋ: Рекао сам немој!

ЛЕЛЛАА:

Да ти га мало разлабавим?

МИКИ:

Чекај, чекај, полако! Ја ћу с њим. Не у том смислу наравно. Рашкићу,
јеси ли океј?

РАШКИЋ:

Не, нисам океј.

(Мики крене да га потапше утеше ради на се предомисли. Пауза)

МИКИ:

Е, немој да се нервираш.

РАШКИЋ:

Шта хоћеш да кажеш с тим?

МИКИ:

Дешава се свима. И најбољима.

РАШКИЋ:

А ти си најбољи па као знаш?!

ЛЕЛЛАА:

Рашке!

РАШКИЋ:

Ћути тамо! Теби је лако, ти си женско, довољно је само да легнеш, нагузиш се, мало: “Ах,.ах,ах!” и готово.

ЛЕЛЛАА:

А тако? А мислиш да је мени свеједно под кога ћу лећи?

РАШКИЋ:

Ово је реторичко питање, јел’тако?

ЛЕЛЛАА:

Мушкарци! Мислите само како да легнете преко жене и да га увалите а како се при томе понашате боле вас ћоше Лелллааа, Лелллаа, шта ти је све ово требало!? Боље да си остала у свом селу да гајиш кукуруз и постала лезбача к’о и свака права баба-девојка!

(Мики Даје знак за “брејк”. Они настављају да се расправљају)

РАШКИЋ:

То што ми ти набијаш на нос знаш где можеш да набијеш!

ЛЕЛЛАА:

Хајде реци, хајде!

РАШКИЋ:

Ја сам фин, ја то не радим!

ЛЕЛЛАА:

А да крадеш то можеш?

РАШКИЋ:

То су бедне инсинуације недостојне коментара!

ЛЕЛЛАА:

Човече, чујеш ли ти некад себе? Отпевао си своје!

МИКИ:

Океј, ја идем!!!

(Мики крене према вратима)

РАШКИЋ:

Чекај, Мирославе, Мики, чекај мало!

МИКИ:

Нисам чуо магичну реч!

РАШКИЋ:

Ууууфггффф!

МИКИ:

Ја могу да проговорим о овоме! О лажности свега овога!

РАШКИЋ:

Немој, Мики немој! Опрости старом покварењаку! И мени, старом покварењаку и овде присутној курви!

ЛЕЛЛАА:

Ја се бар не карам са целим народом за бесплатну клопу у скупштинском ресторану!

МИКИ:

Доста, доста! Чули смо доста! Ово није ни Скупштина ни посело и зато не желим да чујем ни “А” од вас! Ни “а”! Ово је озбиљан посао који тражи целог човека!

ЛЕЛЛАА:

Или бар неке његове делове!

(Рашкић Скочи и јурне на Леллуу)

РАШКИЋ:

Убићу је! Убити!

МИКИ:

Чекај, полако, снимамо порно-причу а не црну хронику!

РАШКИЋ:

У чему је разлика? Људи паре очи и на једно и на друго!

МИКИ:

Уф, да прескочимо ту тему?

РАШКИЋ:

Зато што се тиче твоје прљаве професије?

МИКИ:

Не зато што се тиче моје прљаве професије већ зато што нисте у позицији да ми моралишете, поготово у тим кожним гаћицама - увлакачицама, господине посланиче!

ЛЕЛЛАА:

И нека си му рекао!

МИКИ:

То исто може да важи и за вас, госпођице Лела са два “л”.

ЛЕЛЛАА:

Што за мене? И два “а”!

МИКИ:

Океј, Ле-л-л-а-а! Јел сад у реду?

ЛЕЛЛАА:

Није у реду.

(Мики Дубоко уздахне и зграби Рашкића за руку и довуче га до Лелле на кревет. Они покушавају, безуспешно, да се одмакну једно од другог)

МИКИ:

Џабе вам посао! Или ћете лепо урадити како вам ја кажем или ништа од целе приче!

РАШКИЋ:

Ништа од ТВОЈЕ приче, хоћеш рећи!

МИКИ:

Да, да, да, ништа од моје приче! И, Леллаа, шта се стално врпољиш?

Смири се, мислим, није ово Мала Војловица, јеби га!

ЛЕЛЛАА:

Не дирај ми завичај!

РАШКИЋ:

Ово је Београд, престоница нове, интегрисане Србије.

МИКИ:

Браво, јесте! Пет из географије, један из познавања геополитике! Седи доле!

ЛЕЛЛАА:

Ја нећу да му радим оно, знаш?

РАШКИЋ:

И немој! Имаш зубе ко канадски дабар!

МИКИ:

А сад вас молим за апсолутну пажњу енд позорност, јел се разумемо?

РАШКИЋ & ЛЕЛЛАА:

Да.

МИКИ:

Дакле, овако ћемо. Прво да резимирамо за и против.

РАШКИЋ:

Про ет контра.

МИКИ:

Знамо и латински.

РАШКИЋ:

То је латински?

МИКИ:

Дакле, теби опада рејтинг.

ЛЕЛЛАА:

Није то једино што њему опада.

РАШКИЋ:

Мики, ја сад пролазим кроз транзицију а она...

ЛЕЛЛАА:

Што се секса тиче ти си још у Слобином времену!

РАШКИЋ:

Овај свет ће ускоро остати без једног антислухисте!

ЛЕЛЛАА:

Јој, што се патим с тобоМики Боље да сам узела оног малог слатког одбојкаша он би ме до сада трипут испрескак'о! Е, то ја зовем Право Мушко!

МИКИ:

Завежи! Јесте, теби сам се обраћао Лелллаааа! Дакле, теби опада рејтинг а њему се јел смешка титула најпожељнијег нежење у земљи.

РАШКИЋ:

Тако кажу а ја гајим искрене наде да ће се то у најскорије време и реализовати!

МИКИ:

Али ниси још сигуран па желиш да урадиш нешто скандалозно што ћете приказати онаквим какав заиста јеси - то јест хомо балканикусом, мачом са мушкошћу одавде до вечности, у жестоком хардкор клинчу са присутним узором женске лепоте источно од Љубљане.

ЛЕЛЛАА:

Хвала. Ваљда.

МИКИ:

Требају нам и негатив и позитив ваше везе. Дакле, ви само требате да урадите оно што сте радили и пре али пред фотографом Микијем.

РАШКИЋ:

Папарацом Микијем.

МИКИ:

Без лажног моралисања, молићу. Ја сам, ипак, професионалац. Дакле, ви сте ту голи, пред највећим, врхунским фотографом ове гране професије, човеком који вас гарантовано подиже у звезде. За овај дил нико, нормално, неће знати. Сви срећни и задовољни а ви одрадите своје.

ЛЕЛЛАА:

Ја бих, али њему не иде.

РАШКИЋ:

Кад ти ја покажем...

(Рашкић Скочи на њу преко Микија и ускоро се три тела нађу у клинчу на кревету)

МИКИ:

Хеј, полако, полако, за групњак се додатно плаћа! Чекај! Доста или ништа од снимања! Мирни, мирни, пући ће ми три хиљаде евра!

РАШКИЋ:

Смири се, Мирославе! Купићу ти бољи, већи!

МИКИ:

Већег има - бољег нема.

ЛЕЛЛАА:

Јел те то теши, Лазаре?

РАШКИЋ:

Шта то?

ЛЕЛЛАА:

То да није све у величини!

РАШКИЋ:

Сад ћу те стварно задавити!

МИКИ:

Кажем доста или ништа од снимања!!!

(Одмах се умире)

МИКИ:

Дакле, где сам оно стао? Ах, да: вас двоје ћете лепо то обавити ја ћу вас још лепше сликати, немате ништа да бринете. Ваше сисе, гузице, младежи, полни органи, све ћу то средити у “Фотошопу”. Не би били први који су код мене истопили или надоградили који центиметар.

Нека питања?

ЛЕЛЛАА:

И, шта ћемо сад?

МИКИ:

Уф, какво питањее! Нема везе. Дакле овако: кад момак или девојчица дође у одређене године онда њихови доњи делови тела почињу да се

чудно понашају. Наиме, ти органи влаже, расту, сврбе, болуцкају при помисли на други пол...

РАШКИЋ:

Ово је крајње деградирајуће! Ја више нећу трпети овакву опструкцију!

ЛЕЛЛАА:

Шта си рекао?

МИКИ:

Рекао сам да сам ваш гуру, да се опустите у мом присуству као да нисам ту а рекао сам и то да треба да нађете начин да се напалите. Ето, то сам рекао.

ЛЕЛЛАА:

Не, шта је он рекао?

РАШКИЋ:

Да смо сад у Скупштини ја бих дао приговор, оштар приговор. И тражио бих да све што сте рекли од речи до речи уђе у записник!

ЛЕЛЛАА:

Уф, што ме пали политика! Хоћу реч!

(Леллаа диже два прста)

РАШКИЋ:

Не можете причати како вам се прохте и то још ван правлиника!

ЛЕЛЛАА:

Ја као шеф посласничке групе...

РАШКИЋ:

Следећи је посланик Милорад Влашкалић. Након њега - Тутимир Гојзић.

ЛЕЛЛАА:

Реплика!

РАШКИЋ:

Већ сте искористили своје право!

ЛЕЛЛАА:

Не можете ви тако са мном!

РАШКИЋ:

Могу и то управо и радим!

ЛЕЛЛАА:

Или ћете ми дати реч или ћу оборити владу!

РАШКИЋ:

Не дам вам реч те не дам! Нема преговора са опозицијом!

(Мики погледа у правцу Рашкићевог међуножја)

МИКИ:

Да ми је неко причао не бих му веровао. Само у Србији!

РАШКИЋ:

Не дам вам микрофон!

ЛЕЛЛАА:

А ако ја отмам “микрофон”?

РАШКИЋ:

Немогуће, чврсто је уземљен.

ЛЕЛЛАА:

То да је чврст може да се види из друге зграде.

(Леллаа га зграби између ногу и хитро повуче на себе. Рашкић наскочи на њу)

ЛЕЛЛАА:

Навали, брале! Оћу да ми играш хоризонтални “чочек”!

РАШКИЋ:

Снимај, сад снимај!

(Одједном Рашкић стане)

ЛЕЛЛАА:

О, не, шта ти је сад?

РАШКИЋ:

Нешто ми се врти у глави!

МИКИ:

Прва последица узимања вијагре.

ЛЕЛЛАА:

То је од напаљености! Ајде, навали, море, шта чекаш?

РАШКИЋ:

И знојим се! Као свиња!

МИКИ:

Зној. Други нуспроизвод плаве пилулице. Највероватније количина од 100 милиграма.

ЛЕЛЛАА:

Нема секса без знојења, хајде, крени! Запни, напни.

(Пева)

“Ти си афродизијак у мојој души,
У мени све се рушииии...”

РАШКИЋ:

И то треба да ме мотивише?

ЛЕЛЛАА:

Јок, ал' ти удри свеједно!

РАШКИЋ:

Није ми сад до тога.

ЛЕЛЛАА:

Дај бре, биће ти драги! Биће, биће!

РАШКИЋ:

Јој, боли!

ЛЕЛЛАА:

Да променим репертоар?

(Пева)

”Нека боли , и треба да боли!”

РАШКИЋ:

Хтео сам домаћу певаљку а добио Ширли Темпл! Грозно!

(Мало крви капне из Рашкићевог носа на Леллу)

РАШКИЋ:

Крварим из носа.

МИКИ:

Крварење из носа - трећа нуспојава!

ЛЕЛЛАА:

Фуј!

РАШКИЋ: Извините, само моменат! Морам у купатило!

(Рашкић одјури лево. Мики клоне на патос, Леллаа устаје са кревета.

Брише крв са лица)

МИКИ:

Има и четврта контраиндикација.

ЛЕЛЛАА:

А то је?

МИКИ:

Бол у срцу.

ЛЕЛЛАА:

Ау!

МИКИ:

Не бој се. Неће њему бити ништа. Јак је као бик.

ЛЕЛЛАА:

Да, али на погрешним местима.

МИКИ:

Уф, понекад се питам зашто ово радим.

ЛЕЛЛАА:

Знам како ти је. Шта је мени требало да одем у певаљке?

МИКИ:

Слава, лова... па онда популарност, паре, па да, то је углавном то.

ЛЕЛЛАА:

А шта је теби требало да одеш у папараце?

МИКИ:

Е, то је прича за себе. Некад је то било изазов - хтели су да ти разбију нос, да те убију а данас те вуку за рукав да их сликаш. Некад сам био провокатор а данас сам мали трећеразредни фотограф! Мали прљави порнограф!

(Лелла га потапше по рамену)

ЛЕЛЛАА:

Никад ти ниси био Мирославе више од онога што си сада! Ја да ти кажем!

МИКИ:

И то треба да ме утеши?

ЛЕЛЛАА:

Каква утеха? Јел' слушаш ти мене некад?

МИКИ:

Јок ја.

ЛЕЛЛАА:

Па ја само наричем о томе како нема наде, среће , љубави.

(Пева, народњачки)

“Ничег нема дечко мој,
само само туга и хорор твој!”

(Пауза)

МИКИ:

Боље да данас нисам ни скидао бленду!

(Пауза)

ЛЕЛЛАА:

Слушај, Мирославе, ти си паметан дечко али ниси ништа урадио до краја, к'о што и овај мој не може да уради до краја.

МИКИ:

Откуд ти то?

ЛЕЛЛАА:

Ма, ја то онако метеоролошки.

МИКИ:

Метафорички.

ЛЕЛЛАА:

Разлика је једино што си ти напола у каријери а он напола у кревету а мени треба потпун тип.

МИКИ:

Ко каже да сам потпун у кревету?

ЛЕЛЛАА:

А да проверимо, а?

(Рашкић улази, сав мокар)

РАШКИЋ:

Држава је у опасности.

МИКИ:

Молим?

РАШКИЋ:

Држава је у опасности.

ЛЕЛЛАА:

Да неће поново да нас бомбардују?

РАШКИЋ:

Држава је у опасности. Мислим да ме боли срце.

(Мрак)

ДРУГА СЦЕНА

(Бар. Са разгласа бије нека попастична медитеранска јебада. За шанком седи Мики и пије. Поред њега је фотоапарат. Припит је. Узме фотоапарат и окрене га према публици. Кликће као да пуца. Пауза. Ставља бленду на апарат а затим ишкљоца неких тридесетак пута)

МИКИ: Нема више.

(Мики наставља да пије. С његове стране пулта "изрони" Звонко)

ЗБОНКО*(нева)*:

“Папарацо, папарацо, би л’ ми мало

Објектив изгланцо!?”

(Пауза, Мики заузме став као да ће да се бије а онда се насмеје)

МИКИ:

Звонко Богдан! Где си царе!?

ЗВОНКО:

Само Звонко. Аничих, Звонко Аничих.

МИКИ:

Бонд, Џејмс Бонд! Где си бре ти човече? Видим остао си исти.

ЗВОНКО:

Што се за тебе не може рећи.

МИКИ:

Дај, човече, не зајебавај.

ЗВОНКО:

Не, не зајебавам. Мики Стварно то мислим Мики.

(Пауза. Обојица се церекају)

МИКИ:

За шта си?

ЗВОНКО:

Виски?

(Мики се нагне преко шанка напред и извуче флашу, висићи, док му марамице и сића испадају из џепова)

ЗВОНКО:

Чекај, сад ће келнер.

МИКИ:

Ма, пусти келнера, батице! Ја овде пијем на црту већ годинама.

ЗВОНКО:

Откуд знају?

МИКИ:

Ово је моја флаша. За ову недељу. Или дан.

(Мики им сипа алкохол, наздрављају, пију. Пауза. Смешкају се као да један другоме желе да кажу да је све у реду)

ЗВОНКО:

Много пијеш.

МИКИ(*кроз шалу*):

И зато си дошао, дркацијо? Да ми спасаваш јетру?

ЗВОНКО:

Нисам дошао због тога него због своје жедне јетре.

МИКИ:

Па шта онда сереш?

ЗВОНКО:

Онако. Реда ради. Сјебан сам, Мики

МИКИ:

И ја исто.

(Пауза)

МИКИ:

Па, ко ће први да прича о сјебавању?

ЗВОНКО:

Ево рецимо ти.

МИКИ:

А што ја?

ЗВОНКО:

Ти ми изгледаш као тежи случај.

МИКИ:

Увек си био пун себе, још у средњој. Ко да су ти набили банану у дупе.

ЗВОНКО:

Знам, а то су ми још и најбоље особине.

(Смеју се. Пауза)

ЗВОНКО:

Ајде, крени са самосажаљевање Мики Претворио сам се у уво.

Деведесет посто, то јест.

МИКИ:

А шта је оних 10%?

ЗВОНКО:

Банана у мом дупету. Причај!

МИКИ:

Фотографишем звезде које се трпају, пијем као смук, немам девојку - спавам са курвама. Не планирам да се женим а већ имам тридесет пет.

ЗВОНКО:

Што то?

МИКИ:

Везивање, њакање, кукање, дељење мизерије и зајебавање око тога ко је спустио даску у клозету.

ЗВОНКО:

Сигурно се може наћи нешто.

МИКИ:

Нешто? Кућни љубимац? Двосполац? Шта нешто? Јеботе, живим у једнособном мемљивом стану који ми је оставио мој отац, такође алкохоличар плус коцкар који је запалио за Америку и вратити се неће никад....

ЗВОНКО:

Тета Ната, твоја мајка?

МИКИ:

Пре десет година. Срце. Било је превелико. Јеби га.

ЗВОНКО:

Жао ми је.

МИКИ:

Причај ми о томе. Е, пази ово.

(Мики наскочи задњицом на бар и затим елегантно склизне па се окрене, зграби флашу, спусти чеп, заротира је у ваздуху пар пута а онда им сипа пиће)

МИКИ:

А, шта кажеш? “Коктел” батице! Идемо, вуууу!

ЗВОНКО:

То ти је добро али могао си нешто да сјебеш.

МИКИ:

Нешто да сјебем? Мислиш овако?

(Мики скочи на шанк затрчи се и доскочи на други крај собе а онда се врати, наскочи и, клизећи на коленима, стигне до Звонка)

МИКИ:

И, јесам ли нешто сјебао?

ЗВОНКО:

Ниси. Импресиониран сам Мики.

(Мики устане, и, стојећи на шанку, великодушно се наклони, по витешки)

МИКИ:

Драго ми је да сам вас забавио господине.

ЗВОНКО:

“Глумци су стигли, сире”

МИКИ:

Је ли, а где?

ЗВОНКО:

Ма не, то ти је из...

МИКИ:

Знам да је из “Хамлета”, геније. Јеботе, јел ти стварно мислиш да сам ја глуп?

ЗВОНКО:

Мислим да си веома интелигентан.

МИКИ:

Али не и паметан.

(Мики скочи на тле. Сипа још једну и попије је на екс. Мики примети како се Збонко осврће)

ЗВОНКО:

Изгледа да нас људи гледају. Да променимо локал?

МИКИ:

Ко, они? Ма јок, ја тако овде сваке ноћи! Навикли су. А и ти ћеш. Шта има код тебе? Не, немој ништа да кажеш! Хоћу да те запамтим таквог!

Остани мој светли узор!

ЗВОНКО:

Ја теби светли узор?

МИКИ:

А што да не? Па јеси ли ти свестан да си остварио прастари школски идеал и креснуо математичарку на струњачама у сали за физичко?

ЗВОНКО:

Значи, још се прича?

МИКИ:

А о чему да се прича? О другој жени домара Боре Лимуна која је још ружнија од прве?

ЗВОНКО:

Немогуће!

МИКИ:

Могуће!

(Пауза)

ЗВОНКО:

А директор се наљутио и послао ме кући за казну! Каже: Мали, навуци гаће, помози професорки да закопча грудњак и тутањ кући да те нисам видео!

МИКИ

Ма,да! Матори јарац остао да настави твој посао!

ЗВОНКО:

После мене нема шта да се наставља!

(Пауза. Мики га поташије)

МИКИ:

Види га! Легендо! Јеси ли ти први почео да пијеш у школи?

ЗВОНКО:

И ти са мном.

МИКИ:

Ти си ме научио. И види ме сад!

(Смеју се)

МИКИ:

И, шта радиш још?

ЗВОНКО:

Завршио сам факс.

МИКИ:

Стварно?

ЗВОНКО:

Аха. Јуче сам то сањао.

МИКИ:

Ниси завршио?

ЗВОНКО:

Нисам ни почео.

МИКИ:

Бар се ниси много трудио. Али си радио нешто до сада?

ЗВОНКО:

Радио у пет киоска, три кафића, две мртвачница, једној јавној кући...

МИКИ:

Ти? Као жиголо? Сводник такорећи макро?

ЗВОНКО:

Не, возач. Четири пицерије, осам тезги на Булевару, шест тезги на Зеленаку и накупац јаја на Каленићу. Е, да! Конкурисао сам за “Зелену карту” у САД.

МИКИ:

Само им ти требаш!

ЗВОНКО:

Имам сертификат за тражено занимање. Бићу трајп кук.

МИКИ:

What the fuck is the tripe cook?!

ЗВОНКО:

Кувар шкембића!

МИКИ:

35 година је прошло а ти куваш шкембиће! Јел’знаш да сутра можеш да умреш?

ЗВОНКО:

То сам и ја тебе хтео да питам.

МИКИ:

Не, озбиљно, шта ћеш сад?

ЗВОНКО:

Чекаћу па кад ме приме - приме!

МИКИ:

Аха, видим зинуло им дупе од Санта Феа до Балтимора за тебе!

ЗВОНКО:

Ја те потпуно разумем

МИКИ:

Ти ме потпуно разумеш? Чини ми се да сам то већ негде чуо! Ко си брети, драга Савета?

ЗВОНКО:

А ко си ти?

МИКИ:

Ајде, ко сам?

ЗВОНКО:

Не знам ко си али знам ко ниси. Сигурно ниси онај Мики који је хтео да буде уметнички фотограф, онај Мики који је прочитао више књига од целе школе са директором заједно, онај Мики који је триповао како би било супер да оде у неку џунглу у Латинској Америци и прави репортажу о герилцима.

МИКИ:

Тај Мики је много срао и још више читао, високу уметност не занимају људи а ти герилци су обичне комуњаре које носе Че Геварине мајице и шмрчу коку.

ЗВОНКО:

У Јужној Америци се по томе да ли си левичар или ниси види да ли си човек или не. Тамо још има неког смисла да се бориш.

МИКИ:

Ко је рекао то срање?

ЗВОНКО:

Ти.

МИКИ:

So like me, so much un-like me!

ЗВОНКО:

Хајде, признај човече.

МИКИ:

Шта да признам?

ЗВОНКО:

Признај да си веровао.

МИКИ:

Или шта?

ЗВОНКО:

Или ћу сад да свима у бару кажем како си мој дечко и да смо спремни да уђемо у брак и усвојимо дете неког од њих! Ко ме год смета дете нека да нама!

МИКИ:

Дај, не зајебавај!

ЗВОНКО:

Па, да, то је последњи табу који је остао јел' тако? Хомосексуализам!

Сликао си оног сликара како сече у шуми? Сликао си гологузог

редитеља на нудистичкој плажи, сликао си ону што је с оним имала лагану предигру на Ади Међици.

МИКИ:

Нисам знао да толико познајеш мој опус.

ЗВОНКО:

Пратим те већ дуго.

МИКИ:

Немој, већ сам параноичан. Не исплати се!

ЗВОНКО:

Заокружи своје дело! Сликај нас двојицу као прави геј пар! Хајде, што се плашиш наше љубави! Ево, ја ћу бити мама а ти буди тата!

МИКИ:

Дај, бре, па ти си највећи хомофобик којег сам упознао.

ЗВОНКО:

Скривам своју праву природу. Скривао сам је до сада. Чувао сам се за тебе, мили!

МИКИ:

Смири се.

(Збонко га одгурне и попне се на шанк. Татије рукама)

ЗВОНКО:

Молим вас за пажњу, мало стрпљења! Јесте срце, ни ти ниси баш најтрезнија! Мој драги пријатељ Мики и ја имамо нешто да објавимо. Знаш да за то данас треба много храбрости и да се увек појави неки наци идиот који ће вам разбићи главу али ја ћу јавно рећи, нека ме сви чују....

(Мики га вуче за ногавицу)

ЗВОНКО:

Хајде, нека сви чују. И баш ме брига ако то оде у новине. Ево, Мики ће то послати у новине, он је тамо велика фаца, он фотографише све славне гузице. Ако он није фотографисао ваше дупе ви сте последње говно. Него, кад је о дупету реч сетио сам се одмах Микија и мене, наших заједничких тренутака на великом одмору у средњој школи “Милица Маглица” кад смо први пут схватили да имамо нешто заједничко....

МИКИ:

Нећеш рећи, блеферу, знам те!

ЗВОНКО:

Тамо, у забитом кутку дворишта наше школе у једно пролећно предвечерје смо први пут почели да експериментишемо и онда смо схватили...

МИКИ:

Силази, идиоте, луђи си од мене! Признаћу, само силази!

ЗВОНКО:

Наиме, схватили смо да вас све пуно волимо и да вам желимо свако добро! Ајмо, аплауз!

(Млак аплауз, неколико руку)

ЗВОНКО:

Хвала, хвала, били сте дивна публика!

(Звонко силази. Пауза)

ЗВОНКО:

Дакле? Знаш, ја могу поново да се попнем горе.

МИКИ:

Веровао сам. Веровао сам у уметност - она је постала копи - пејст срање. Веровао сам у герилу - посекали су џунгле и побили герилџеросе. Затрли их као бизоне. Тада сам поломио мој албум “Сандиниста”.

ЗВОНКО:

Клешов албум? Ти си стварно прсао!

МИКИ:

Веровао сам у своју земљу и изгубио рат у њено име. Неколико пута. Веровао сам у демократију а пре сат времена сам над клозетском шољом држао за главу идиота који представља владавину народа. Веровао сам у љубав и то платио живећи са курвом две године. Сад плаћам курве али барем не живе са мном. Обаве то што имају и оду. И сви срећни и задовољени.

ЗВОНКО:

Још можеш да промениш ствари. Чим имаш толико енергије за ироничне коментаре имаш снагу и за промену. Довољно је да само мало преусмериш енергију.

МИКИ:

Да се преусмеравам? Куда? У медитацију, будизам? Чекај, да ниси ти Јеховин сведок? Они се тако само појаве изнебуха, блаблабла, спас човечанства, Судњи дан, блаблабла, спаси душу своју, увале ти брошуру и збришу.

ЗВОНКО:

Нисам сведок. Мислим...

МИКИ:

Мислиш, ниси заштићени сведок?

ЗВОНКО:

Нисам у сектама, партијама, странкама. Нисам нигде.

МИКИ:

Ти бар знаш одакле си и где идеш.

ЗВОНКО:

Ја само желим да ти помогнем.

МИКИ:

Тако што ћеш ми сјebати концепцију?

ЗВОНКО:

Не могу ја сјebати ништа што већ није сјebано. Како човек који не постоји може сјebати ствари?

МИКИ:

То си лепо рекао. Сероњо!

(Пауза)

ЗВОНКО:

Хвала. Ја сад идем.

МИКИ:

Па иди, ко те спречава.

(Звонко узима флашу и носи је са собом)

МИКИ:

А шта ће ти то?

ЗВОНКО:

Ово једино може да излечи моју припитост.

(Звонко стане)

ЗВОНКО:

И размисли о ономе што сам рекао,

МИКИ:

О чему?

ЗВОНКО:

Уф! Не само да си луд већ си и забораван! О твојој савести, Мики!

МИКИ:

Видимо се, скоте.

ЗВОНКО:

Пре него што си мислио, љубави!

(Звонко збрише а Мики се окрене да га гађа и онда схвати да је просуо виски из чаше. Бесно се отреса. Мрак)

ТРЕЋА СЦЕНА

(Микијев стан. Кревет, флекави зидови, прави брлог. Бесно куцање на вратима. Уморно устаје и једва отвара врата. Упадају као фурије Рашкић и Лелла)

РАШКИЋ:

Какве су то дезинформације?

МИКИ:

О чему причате?

РАШКИЋ:

Знаш ти добро.

МИКИ:

Дај прво да мало изгланцам објективе па ми испричај.

РАШКИЋ:

Нема оклевања.

(Рашкић га гурне у собу а онда, схвативши шта је урадио, одмакне се)

МИКИ:

Жено!

ЛЕЛЛАА:

То сам ја.

МИКИ:

То дефинитивно јеси.

(Удари је по дупету. Њој је и криво и драго истовремено)

МИКИ:

Нисам то урадио што си добра мачка већ да напакостим овом овде.

РАШКИЋ:

Овај овде?! Ти и ја смо имали неки посао!

МИКИ:

Посао који нећу више да радим, посао којег сам сит! Дао сам отказ јуче!

РАШКИЋ:

Знамо, све знамо о томе како си се налио, извређао свог шефа, испљубао га и испишао се насред редакције. Познат нам је тај инкриминишући случај и нећу се смирити док не добијем задовољење.

(Леллаа ,затечена речима, седа на кревет и призива га рукама)

ЛЕЛЛАА:

Хајде, дај ми задовољење! А ти - снимај!

МИКИ: Не снимама.

(Леллаа се скида, а и Рашкић)

РАШКИЋ:

Новац није проблем.

МИКИ:

Код мене јесте. Чим имам паре ја пијем а кад пијем ја улетим у проблеме.

РАШКИЋ:

То ти није паметно. Узми фотоапарат, скоро смо голи.

МИКИ:

Видим а сад марш из мог стана.

РАШКИЋ:

Молим?

МИКИ:

Опалим те голим, волино, и ето ме јопет назад! Иди у своју вилу па се тамо туцај! Немој ми рећи да немаш фотоапарат!

(Рашкић устаје мирно, облачи се)

ЛЕЛЛАА:

Душо, навали!

РАШКИЋ:

Сад ћу.

(Рашкић удари шамар Микију)

РАШКИЋ:

Шта ти мислиш, да сам ја неки лудак? Ја сам човек од принципа. Кад ја договорим да мој чин љубави...

ЛЕЛЛАА:

Хахахахха, чин љубави! Према самом себи!

РАШКИЋ:

Ћути! Дакле, кад ја договорим да мој, знаш већ шта, снима тај и тај фотограф звани папарацо онда ће тако и да буде. Ја конструишем

догађаје, ја креирам историју, ја бирам писце, фотографе, глумце, да ли је то јасно?!

(Пауза)

РАШКИЋ:

Кажем, да ли је то јасно, бедни статисто!

(Пауза)

РАШКИЋ:

И не трпим никакво опирање! А ти знаш куда опирање може да води!

(Пауза)

МИКИ:

Знам.

РАШКИЋ:

И знаш да знам људе који и даље контролишу помрчину у овој земљи?

МИКИ:

Да.

РАШКИЋ:

А шта помрчина ради?

МИКИ:

Гута људе.

РАШКИЋ:

Гута људе. Добар дечко.

(Рашкић га потпаше по образу)

ЛЕЛЛАА:

Мацо, имам ја фотоапарат. Одличан, корејански.

РАШКИЋ:

Језик за зубе! Хоћу, дакле, да нас фотографишеш.

ЛЕЛЛАА:

Али не овде, душо.

РАШКИЋ:

Јесам ли те нешто питао?

ЛЕЛЛАА:

Погледај где живи. Покупићу стенице, пицајзле и ко зна шта још.

РАШКИЋ:

Пицајзле већ имаш. У глави!

(Рашкић се осврне око себе, с' гадљивошћу)

РАШКИЋ:

Мада, с друге стране, у праву си. Мирославе, ти ко да живиш у писоару на железничкој станици!

МИКИ:

Јеси ли ти декоратер ентеријера или тако нешто?

РАШКИЋ:

Јел ти стало да водиш свој мали, бедни, смрдљиви живот?!

ЛЕЛЛАА:

Немој душо!

РАШКИЋ:

Откад ми то тепаш? И, фактографска грешка - ја немам душу! А ти, Микице, размисли о овоме што сам рекао! Ових дана, кад се окупаш и истрезниш, послаћу човека по тебе!

ЛЕЛЛАА:

Немој!

РАШКИЋ:

Не тог човека! Послаћу шофера да га покупи и одвезе нашој кући.

МИКИ:

Где ћете се, у домаћој атмосфери, креснути.

ЛЕЛЛАА:

Ваљда.

РАШКИЋ:

Сигурно.

МИКИ:

Значи, провалио си “Цијалис”?

РАШКИЋ:

Да. Није тако скуп.

(Тргне се)

РАШКИЋ:

Ових дана! И немој да касниш!

(Рашкић одважно излази напоље а за њим Леллаа)

ЛЕЛЛАА:

Учини ти како каже. Шта те кошта? И пре си тако.

РАШКИЋ*(оф)*:

Љубадинка, долази овамо, Сунце ти крваво јебем!

ЛЕЛЛАА:

Одма`, одма`!

(Леллаа одврца из собе. Улази Питковић)

МИКИ:

Ко си сад па ти? Овде је стварно као на железничкој станици!

ПИТКОВИЋ*(благи амерички акценат)*:

Питковић, адвокат, мило ми је.

МИКИ:

Ко ме сад тужи због увреде лика и дела?

ПИТКОВИЋ:

Немојте имати никаквих бојазни. Само затворите врата. Ово што ћу вам рећи није за комшилук.

МИКИ:

Како није? Они чују и кад прднем у себи. Седните негде, на кревет рецимо.

ПИТКОВИЋ:

Видим, немате намештај.

МИКИ:

Сем кревета не.

ПИТКОВИЋ:

Како, ако смем питати?

МИКИ:

Не смете али, кад већ питате, да вам кажем и ово: једна моја муштерија је моје воајерисање у оквиру посла схватила превише лично и демолирала је стан.

ПИТКОВИЋ:

Ух, то је сигурно било страшно.

МИКИ:

Ма какви. Само сам добио повод да избацам натрули намештај.

ПИТКОВИЋ:

Чувате приустност духа. То ми се допада.

МИКИ:

Хајде ви лепо отворите тај кофер, извуците то што имате па се растаните са мном у тузи и сузама.

ПИТКОВИЋ:

Дајте, младићу! Што у сузама, побогу?

МИКИ:

Зато што ћу вас тако оплавити да ће вам сузе наврети на очи.

(Мики га зграби за ревере)

ПИТКОВИЋ:

Чекајте, баталите то!

МИКИ:

Шта да баталим? Вас или ревере?

ПИТКОВИЋ:

Обоје. Ја вам доносим добре вести.

МИКИ:

А одакле долазе?

ПИТКОВИЋ:

Од вашег оца.

МИКИ:

Па шта је то тако добро стигло од старог доброг Велизара?

ПИТКОВИЋ:

Вест. Вест о његовој смрти.

(Пауза)

МИКИ:

Извукао се.

ПИТКОВИЋ:

Мислите, умро је а нисте га као мене?

МИКИ:

Полако улазите у фазон. Полако али сигурно. И шта сад, оставио ми је милионско наслеђе?

ПИТКОВИЋ:

Погодили сте.

(Пауза)

МИКИ:

Не, не, чекај - ово је нека скривена камера или тако нешто. You are fooling the fooler!

ПИТКОВИЋ:

Знам из ког филма је тај цитат и, не, I fool you not!

(Вади папире и показује му их)

МИКИ:

Толико?

ПИТКОВИЋ:

Толико.

МИКИ:

Откуд њему те паре? Убио је папу?

ПИТКОВИЋ:

Ништа слично. Коцка - Лас Вегас.

МИКИ:

А како је умро?

ПИТКОВИЋ: Алкохол - Лас Вегас.

МИКИ:

И ја свашта питам.

ПИТКОВИЋ:

Господин је попио болу - чинију од две литре пуну различитих алкохолних пића смешаних у коктел који би плавог кита бацио у наркозу.

МИКИ:

А човека послао у вечна алкохолишта.

ПИТКОВИЋ:

Управо тако, господине и ја вам, као покојников адвокат, желим сваку срећу. Надам се да ћете са својим новцем учинити нешто велико и значајно за вас и вашу земљу.

МИКИ:

То је и ваша земља.

ПИТКОВИЋ:

Делимично. Ја сам нигде. Мало овде - мало тамо.

МИКИ:

Као и Звонко.

ПИТКОВИЋ:

Ко?

МИКИ:

Није битно. Хвала вам.

ПИТКОВИЋ:

Хвала вама. Сутра идемо до моје канцеларије да обавимо неке мале формалности и то је отприлике све.

МИКИ:

Довиђења.

ПИТКОВИЋ:

Довиђења.

(Мики се врати до кревета, зграби га, преврне душек па преврне цео кревет. Закључава врата)

МИКИ:

Сад је срање комплетно. Ја сам богат а то што је срање комплетно не значи ми ништа. Ја сам изнад тога. Ја сам богат. Јешћу док не

повратим, пићу док не цирозирам, јебаћу док се не похабам. Богат сам
Океј, шта још има ново?

*(Куцање на вратима па лупање. Мики седа и смеје се и плаче,
наизменично. Улази Звонко, слева)*

ЗВОНКО:

Како је, батице?

МИКИ:

Откуд ти?

ЗВОНКО:

Ушао сам кроз прозор клозета.

МИКИ:

Као она песма. Битлси. »She came in through my bathroom window«.

ЗВОНКО:

Нисам размишљао о томе кад сам улазио.

МИКИ:

А зашто си ушао кроз мој клозет?

ЗВОНКО:

Зато што ниси откључао врата.

МИКИ:

Како си знао да сам овде?

ЗВОНКО:

Претпоставио сам да се ниси селио. Шта ти је?

МИКИ:

Ништа.

(Мики устаје, цена јастук и урла, бацајући перје на све стране)

МИКИ:

Вухууууу, срећан сам као дете! Вууухуууу!

(Мики удари јастуком Звонка у главу)

ЗВОНКО: Који ти је, пљуц, бре?

МИКИ:

Ја сам богат, одвратно сам богат, толико богат да треба измислити казну за људе као ја! Људе као ја треба уза зид и звекете!

ЗВОНКО:

Какве људе?

МИКИ:

Богатеее!

(Певуши "Виолинисту на крову")

”Да сам богат, богат, богат човек ја!”

ЗВОНКО:

Искулирај.

МИКИ:

Онда ми уради овако нешто.

(Ошамари Звонка)

ЗВОНКО:

Зашто си то урадио?

МИКИ:

Шаблон. То увек ураде кад је неко делиричан.

ЗВОНКО:

Па зар није требало да ја тебе ударим?

МИКИ:

Ти си баш ограничен тип. Немаш маште. Паре, паре, пареееее!

(Мики стане. Баца јастук у страну. Седа)

МИКИ:

Паре и курац! Који ће ми то?

ЗВОНКО:

Како који ће? Знаш ли колико можеш лепих ствари да урадиш са њима?

МИКИ:

На пример?

ЗВОНКО:

Хуманитарна помоћ, добротинство.

МИКИ:

Ја не знам ништа о томе.

ЗВОНКО:

Како не знаш?

МИКИ:

И не желим да научим. Мука ми је од тих срања - дајеш и дајеш и ништа се не промени а хуманитарци дограђују себи цакузи.

ЗВОНКО:

А овако ћеш самом себи да изградиш цакузи?

МИКИ:

Нећу. Имам ја и друге идеје.

ЗВОНКО:

Које?

МИКИ:

Неко тешко иживљавање које укључује базен, шампањац и звезде Гранд параде. Да се мало иживљавам, капираш? Дам им понуду коју неће одбити.

ЗВОНКО:

Кум Један.

МИКИ:

И постанем “стил који јебе оне без стила”.

ЗВОНКО:

Зоран Ђирић, “Тајна несталих ренџера”. Пун си цитата,. Шта је твоје?

МИКИ:

Уста која их говоре.

ЗВОНКО:

Размисли о некој помоћи.

МИКИ:

Не размишљам. Не желим да размишљам.

ЗВОНКО:

Ти си стварно празан.

МИКИ (*нева*):

I'm so pretty, I'm so pretty, vacant!

ЗВОНКО:

Слушај, не могу да те наговорим да промениш своје сулуде планове али могу да те замолим једну ствар.

МИКИ:

А то је?

ЗВОНКО:

Размисли: те паре су ништа ако не победиш ту празнину коју носиш. Ако је оне не поуне - сагорећеш.

МИКИ:

Где? На ломачи римске инквизиције?

ЗВОНКО:

Ја сам ти рекао.

МИКИ:

Опоменуо си ме а сад иди да ти накаче крилца!

ЗВОНКО:

И идем!

(Звонко крене према клозету)

МИКИ:

Не тамо! Чекај да ти откључам врата.

ЗВОНКО:

Мени не смета. Тамо сам ушао, тамо ћу и изаћи.

(Звонко благо одгурне његову руку и одлази)

МИКИ:

Дабогда поломио врат!

(Звонков крик оф. Пауза)

МИКИ:

Звонко?

ЗВОНКО(оф):

Опет сам те зајебао, хехехеххехе!

МИКИ:

Скоте!

(Мрак)

ЧЕТВРТА СЦЕНА

(Канцеларија. У левом углу сто а у десном, преко пута: бар, онај исти из друге сцене. На видео - биму (или нечем сличном) се пројектују разне неподобштине из жуте штампе. Туче љути техно, оф. Мики невешто

покушава да игра уз техно и паралелно пије из флаше па се већи део пића просипа. Улази Звонко)

ЗВОНКО:

Увек сам пио боље од тебе. Учио сам те али ниси укапирао. Гутао си ваздух заједно са алкохолом и подригивао.

(Мики се осврне)

ЗВОНКО:

О, Звонкић, па где си ти пријатељу?

(Звонко тапше рукама. И прекине се музика. Намигне му као да каже: А, види ово! Звонко крене да се рукује с њим а Мики га избегне и крене према пулту. Тобож се сервилно пребаци пешкир преко руке)

МИКИ:

Хоћете ли да попијете нешто?

ЗВОНКО:

Нека, хвала.

МИКИ:

Хајде, учитељу, педагоже алкохолни, опусти се мало. Почетак је дваес и првог века и никога више не боли курац ни за шта!

ЗВОНКО:

Ја бих радије остао у двадесетом.

МИКИ:

Враћање времена уназад? А-а! Неће да може!

(Прилази Звонко потуљено и покушава да му сипа пиће у уста. Зграбио га шаком тако да овај не може да се отима)

МИКИ:

Ајде, пиј, пиј!

(Звонко испљуне и отргне му се)

МИКИ:

Шта је, неко нам се устрејтирао? Не може да прогута моје богатство?

Но, но, какано!

ЗВОНКО:

Огаван си.

МИКИ:

А чему пријатељи служе него да ти огаде живот? Дај бре, човече, зајебавао сам се!

(Мики приђе Звонку. Загрле се и потпашу другарски. Мики му мало вискија му сипа за врат)

ЗВОНКО:

Јеботе!

МИКИ:

Молим те да обратиш пажњу на језик. Није ред да у мом објекту користиш такав речник!

ЗВОНКО:

Није ред ни да се понашаш као свиња.

МИКИ:

Па што сам онда богат који красни кад не могу да се понашам као свиња? Бити свиња, то је поента богатства –г розан си, смрдиш а нико ти не може ништа! Пази ово!

(Мики прилази шанку и наскочи на њега, с муком)

МИКИ:

Јел' видиш ово? Сећаш га се? Купио сам га од газде оног ђумеза. Кад смо се опраштали рекао је: “Фала курцу, сад неће имати ко да ми игра по шанку” а ја сам рекао: “И неће зато што ћу да купим твој буђави шанк!”

ЗВОНКО:

И?

МИКИ:

И нећкао се мало али се предомислио уз малу помоћ мојих зеленкастих папирнатих пријатеља. Шта је, шта се чудиш? Хајде, попни се на шанк, зајебавај ме мало са твојим псеудо - педерским причама. Реци нешто!

Ово је мој шанк и мој Хајд Парк кад ми се прохте!

ЗВОНКО:

Могу?

МИКИ: Можеш!

(Звонко се попне на шанк)

ЗВОНКО:

Ниси схватио. Ништа ниси схватио. Потрошио си године да би радио за љигостере и шта си постигао?

МИКИ:

Наследио сам ћалета.

ЗВОНКО:

И постао још већи љигостер од оригиналних љигостера.

МИКИ:

Јесте, ја сам монструм са Планете Љигавукус и ширим своје огромне пиииипкееее!

(Мики приђе Звонку претећи и гурне га са шанка. Звонко падне уз јаук)

МИКИ:

Ја сам увек горе. Упамти то, кувару свињских гована.

(Пауза)

МИКИ:

Звонко?

(Мики прилази његовом мирном телу одједном Звонко скочи и овај се тргне)

ЗВОНКО:

Ти си као размажено дериште. Играћеш се с овом играчком па онда са следећом па следећом све док не оствариш свој коначни циљ.

МИКИ:

А то је?

ЗВОНКО:

Како сјебати сопствени живот.

МИКИ:

У, па немој тако! Јесте да ја имам те аутодеструктивне тенденције али друштво није учинило ништа да ми помогне.

ЗВОНКО:

Друштво је криво! А шта си ти учинио да помогнеш самом себи?

МИКИ:

Дај, зајеби то. Хоћеш да видиш шта сам припремио? Види, на компу се врте, знаш оно, слајдшоу све бомбонице за следећи број. Пази, види ону тамо - то је она глумица што је ишла у манастир. У, човече судећи по томе шта ради оном баји она је више за филм "Неморалне калуђерице".

ЗВОНКО:

Нећу то да гледам!

(Мики га шчепа за главу и окрене је према биму)

МИКИ:

Нећеш? Е па мораш! Гледај! Гледај како се разголићују за мене. Сва та гомила јавних личности, курве а ја подводач и ја одређујем која ће, кад и колико да се креше са публиком. А све због популарности, рејтинга!

То је свет који гледаш сваког дана на телевизији, то! Гомила позера који би дали све да се прича о њима! Ја од тога живим, од њихове таштине! Ја сам онај мали ђаво који их боцка жарачем у гузице у њиховом садо - мазо паклу! Бити познат! Популаран! Говна су испливала на површину јер квалитет кад тад мора да дође до изражаја!

ЗВОНКО:

А где си ту ти?

МИКИ:

Нема мене, само они. Естрада!

ЗВОНКО:

Тачно, Мики, нема тебе.

(Звонко му се отргне)

ЗВОНКО:

Размисли о томе зашто те нема а њих има. Можда си постао толика нула да не завређујеш ничију пажњу.

(Звонко крене према излазу)

МИКИ:

Звонко.

ЗВОНКО:

Да?

МИКИ:

Како си прошао обезбеђење?

(Звонко изађе. Мики га “ухвати” у кадар)

МИКИ:

Добар снимак. Моралистичка млитава гузица! Још кад би то неког занимало!

(Мики клоне и седне на патос. Улази Леллаа)

ЛЕЛЛАА:

Значи, тако изгледа кад паре ударе у главу.

МИКИ:

Сад и ти!

ЛЕЛЛАА:

А јел малочас био неко овде?

МИКИ:

Да.

ЛЕЛЛАА:

Ја нисам видела никог у ходнику.

(Мики је привуче себи на под)

МИКИ:

Дај, седни, попиј. Замези. Како си прошла поред обезбеђења?

ЛЕЛЛАА:

Их, то све моји фенови!

МИКИ:

Фанови.

ЛЕЛЛАА:

Слушај, ја нисам дошла да, знаш...

МИКИ:

Не, не знам. А, зашто си дошла?

ЛЕЛЛАА:

Да ти кажем да га се причуваш.

МИКИ:

Кога?

ЛЕЛЛАА:

Знаш ти кога.

МИКИ:

А, то!

ЛЕЛЛАА:

Он је врло гадан. Пустила би ја њега да није.

МИКИ:

Имаш занимљив укус.

ЛЕЛЛАА:

Тако ми суђено.

(Пауза)

ЛЕЛЛАА:

Кваран је.

ЗВОНКО:

И кукавица.

ЛЕЛЛАА:

Такви су најгори. Никад не знаш шта ће да уради.

ЗВОНКО:

А ти се као бринеш за мене?

ЛЕЛЛАА:

Видим ја да се ти ломиш али шта ти могу.

ЗВОНКО:

А што се ломим?

ЛЕЛЛАА:

Није ово за тебе.

(Пева)

“Нећу да причам, да не кварим трип
ал ти си само урбаааан тип!”

(Пауза)

ЛЕЛЛАА:

Слушај, уради то, шта те кошта?

МИКИ:

Ништа, зато и нећу.

ЛЕЛЛАА:

А ову опајдару можеш. Па ја сам бре десет пута боља риба од ње!

МИКИ:

Јеси али то није то.

ЛЕЛЛАА:

А шта је то?

МИКИ:

Слушај, иди тамо иза пулта и лепо се скини па ћу онда и ја да дођем.

ЛЕЛЛАА:

Блесав си.

МИКИ:

Пијан - да. Блесав - не! Иди тамо и скини се.

ЛЕЛЛАА:

И шта онда?

МИКИ:

Обећавам да ћу размислити о твом предлогу.

ЛЕЛЛАА:

Знаш шта нисам ја било која!

МИКИ:

Лези тамо и за који дан ћеш бити у сто хиљада примерака а клинци одавде до Враћа и на север до Келебије ће “гулити виршлу” на твоје слике.

ЛЕЛЛАА:

Лажеш!

МИКИ:

Не лажем! Ово су озбиљне новине са тиражом и традицијом која почиње данас.

ЛЕЛЛАА:

Ја не знам.

МИКИ: Е, ја знам. 'Ајде ти полако.

(Пауза. Лелла устаје)

ЛЕЛЛАА:

Ја идем.

МИКИ:

Па иди.

(Лелла одлази до шанка леже и види се само њена рука како по пулту слаже делове скинуте одеће. Мики устаје тромо, прилази пулту и нестаје иза њега)

ЛЕЛЛА(оф):

Али, ово радим драге воље и само зато што си ми слатак.

МИКИ(оф):

Знам а сад ти мало, знаш већ.

(Мрак)

ПЕТА СЦЕНА

(Лагана, цези музика. Блистави подијум, изнад подијума видео - бим.

Испод видео - бима је говорница. Са стране је сто са пићима. Плешу, у

свечаној одећи, Рашкић и Леллаа. Долази Мики за њима, такође скоцкан, осврће се, тражи неког. Кад га спазе они престану да плешу)

РАШКИЋ:

О, ко то касни на промоцију свог порнографског гласила! И немој да се заносиш. Твоје обавезе према мени остају. Још ти нисам заборавио оно фотографисање.

МИКИ:

Сад сам велики дечко.

(Мики зграби Леллуу и почне да плеше с њом. Рашкић их прати и говори му на ухо)

РАШКИЋ:

Ниси толико велики дечко. Ја сам кандидат странке за премијера.

МИКИ:

Кандидат али не и премијер. Ти ниси ни сенка премијера.

РАШКИЋ:

Али ћу ускоро бити пуна фигура и то је потврђено са највишег места.

МИКИ:

А где то? У облацима твоје маште?

ЛЕЛЛАА:

Срце, људи нас гледају.

МИКИ:

Да, одмакни се мало.

РАШКИЋ:

Поента је у томе да сам ја јачи од тебе и да могу да те згромим кад год хоћу.

МИКИ:

Уколико те не будем слушао.

РАШКИЋ:

Тачно. И уколико нас не фотографишеш.

ЛЕЛЛАА:

Срце, доктор ти је то изричито забранио. Ово фотографисање ће те у гроб отерати.

РАШКИЋ:

Да, али ће ме неко да ме предухитри ако не уради што му се каже.

МИКИ:

Шта да ти кажем? Јачи си, држиш ме у шапи али ја тренутно држим твоју женску и зато одјеби.

(Рашикић остаје затечен а онда се одмакне у страну . Они плешу)

ЛЕЛЛАА:

Баш си га наљутио.

МИКИ:

Знам. Па шта? Ионако ће се ускоро све сазнати.

ЛЕЛЛАА:

Где звераш?

МИКИ:

Тражим неког друга. Није дошао.

ЛЕЛЛАА:

Пусти друга. Зверај у мене.

МИКИ:

Јел овако?

ЛЕЛЛАА:

Не као клоун већ ко мушко.

МИКИ:

Да те овако мушки, подухватим и мушки гледам?

ЛЕЛЛАА:

Да.

МИКИ:

И да ти још неколико ствари урадим мушки?

ЛЕЛЛАА:

Што си вулгаран!

МИКИ:

И прецизан. Слушај, искради се до вецца а ја ћу за тобом.

ЛЕЛЛАА:

Не, боље ти први.

МИКИ:

Свеједно.

(Мики је грубо одгурне и одлази. Леллаа прилази Рашкићу)

РАШКИЋ:

Мали је луђи него обично.

ЛЕЛЛАА:

Ма, шта те брига за његове трауме. Ајд да плешемо *(народњачки)*

“сунце моје драго”.

РАШКИЋ:

Сва срећа да ниси оперска певачица.

ЛЕЛЛАА:

Што?

РАШКИЋ:

Оперску бих задавио кад би почела да пева у купатилу.

ЛЕЛЛАА:

Што ти мрзиш оперу? Ја сам сањала о томе да певам у Скали са

Паваротијем.

РАШКИЋ:

У миланској Скали?

ЛЕЛЛАА:

Јок, у ресторану “Скала” код Добановаца. Ту ми је била прва тезга.

Ементално сам се везала за ту биртију!

РАШКИЋ:

Што ми се тако врпољиш?

ЛЕЛЛАА:

Пришорало ми се, да простиш.

РАШКИЋ:

Ајд, брзо. Сад ће Микица да наступи.

ЛЕЛЛАА:

Неће ваљда тако брзо.

РАШКИЋ:

На шта мислиш?

ЛЕЛЛАА:

А на шта ти?

РАШКИЋ:

Уф, сваког дана ме подсећаш зашто сам с тобом.

ЛЕЛЛАА:

А то је?

РАШКИЋ:

С тобом сам због физичког изгледа. И ништа више. Децидирано тврдим.

(Леллаа одлази, нимало увређена. Рашкић узима једну, другу, трећу чашицу са стола и налива их)

РАШКИЋ:

Минут, пет, десет, петнаест! Где је та попишуља!

(Долази Мики. Пење се на говорницу)

МИКИ:

Драге званице, даме и господо, двосполци и остало, овде смо да отворимо промоцију новог часописа који се уопште не бави културом!

(Аплауз, смех, оф)

МИКИ:

Нити се бави политиком, нити медицином, нити децом у Анголи! Пуца нама за то! Зато и имамо тираж од сто хиљада примерака!

(Аплауз, смех, оф. Долази Леллаа, зарозана. Намешта се док је Рајкић збуњено гледа)

МИКИ:

Ми се бавимо свим оним грозним, поквареним, смрдљивим љигавим вестима које чине нашу естрадну сцену тако јебено занимљивом!

Представљам вам “Клоаку” часопис за копрофаге који знају шта ваља!

(На видео - биму се смењују фотографије које он описује. На насловној страни: огромна гузица. Аплауз се претвара у звуке згражавања, негодовања)

МИКИ:

Као што видите. Мој концепт је врло оригиналан - власник новина се не бави звездама и звездицама, не убацује обамрле “обичне, мале људе” у неке емисије типа умоболног “Великог брата”. Ја не гајим егзибиционизам других и не скривам се иза других! Ја свима показујем моје дупе и то из сиромашне фазе, зарозано, бубуљичаво у мом бедном стану. Следећи снимак - ексклузивна репортажа - овде ја шорам а овде чачкам уши, а овде се играм са собом а овде...

РАШКИЋ:

Ово је скандалозно! Аморално!

МИКИ:

Мислиш то што сам одбио да те фотографишем како се крешеш с њом?

Ево ти, држи.

(Баца му визит - карту)

МИКИ:

То је контакт, дечко је одличан, завршио ФДУ, снимао је са

Кустурицом. Он може да вас сними док се крешете!

(Рашкић и Лелла одлазе, Рашкић је буквално одвлачи са сцене)

МИКИ: Али, оно што ћете овде видети нису само моје фотографије већ и фотке неких наших... Само моменат!

(Прочисти грло)

МИКИ(пева):

“Живимо у полицијској држави,

Живимо у полицијском свету,

Систем је свуда исти,

Само пендрек има другу етикету!”

Да, погодили сте, на средњим странама су сви - од позорника до високих функционера седам од наших десет званичних тајних служби.

Он, она и он, оно, оно, он, па он, она и вуф, а има ту и неких специјалних изненађења у виду инцестуозних ситуација. Да, да, све што сте хтели да знате о онима који СТВАРНО воде ову земљу а нисте смели да питате! Хеј, где сте пошли? Па тек смо почели! Хееееееј!

(Мрак)

ШЕСТА СЦЕНА

(Микијев стан. Разбацане ствари, торба испод кревета, компјутер, камера прикључена на њега и он. Седи на поду и притиска дугмиће. Иза њега стоји Звонко)

МИКИ:

Опет си ушао кроз клозет?

ЗВОНКО:

Нисам.

МИКИ:

Где онда?

ЗВОНКО:

Врата су ти била откључана.

МИКИ:

Да. Јесу.

ЗВОНКО:

И, шта ћеш сад?

МИКИ:

Шта се тебе тиче?

ЗВОНКО:

Тиче ме се.

МИКИ:

Океј. За оне који се нису укључили на време садржај претходне епизоде: направио сам чудо са својим парама и хтео сам да будеш ту, да вииш. Ниси се појавио.

ЗВОНКО:

Извини, нешто ме је спречило.

МИКИ:

Нема везе.

ЗВОНКО:

Шта сам пропустио?

МИКИ:

Мене како правим потпуног кретена од себе. Јеси ли ишао на нет? Ја сам највећи српски банкрот свих времена а жута штампа се продаје још више него пре.

ЗВОНКО:

Смета ти што се продаје жута штампа?

МИКИ:

Хтео сам да је уништим преко мојих огавних новина, морону! Да је огадим народу! Да разголитим смрадове!

ЗВОНКО:

Жао ми је. Шта ти значи то на компјутеру, то, три минута до укључења?

МИКИ:

Ово овде?

(Звонко се нагне)

ЗВОНКО:

Да, то ту.

(Мики га зграби и забије му цев пиштоља под грло)

МИКИ:

То значи да ћу из протеста за три минута извршити самоубиство, уживо, на мом сајту. Позвао сам све медије, све који су жедни крви. Тако ће мој живот коначно добити смисао.

ЗВОНКО:

Да сам ја на твом месту ја бих добро размислио.

МИКИ:

Да си на мом месту као што ниси.

ЗВОНКО:

Немој то да радиш. Нема смисла.

МИКИ:

И то је једино објашњење? Нема смисла? Где си ти био до сада, батице, да ми говориш шта има смисла а шта не? Где је био било ко? Где си био кад сам одбијен на Академији? Где си био кад су ме мобилисали? Где си био кад сам бирао овај посрани посао? Где си био кад сам изгубио мајку? Где си био синоћ, јеботе?!

ЗВОНКО:

Знаш како је, искрсла нека посла.

МИКИ:

Не не знам како је. Објасни ми.

ЗВОНКО:

Мислио сам на тебе.

МИКИ:

Што ми ниси послао јебену разгледницу?

ЗВОНКО:

Хтео сам али нисам имао ситно.

МИКИ:

Није смешно, Звонко, више није смешно!

(Мики натегне ороз)

ЗВОНКО:

Видиш, дошао сам.

МИКИ:

Сад.

ЗВОНКО:

Да, сад.

МИКИ:

Мислио си? Не би ме се ни сетио да ниси случајно налетео на мене. А
зашто си сад дошао?

ЗВОНКО:

Да се поздравимо.

МИКИ:

Е, баш лепо. Поздрављамо се.

(Пусти га, загрли, изљуби три пута)

МИКИ:

Поздравили смо се. 'Ајде сад иди.

ЗВОНКО:

Идем у Америку. Добио сам зелену карту.

МИКИ:

Знам. Ти си талентован кувар шкембића. Имаш сертификат.. Успећеш.

Супер. Потроваћеш пола Америке холестеролом.

ЗВОНКО:

Ја нисам бирао.

МИКИ:

Да. Они су одабрали тебе, не ти њих. Ти си био у праву, ја нисам. У
праву си. А сад иди.

ЗВОНКО:

Не могу.

МИКИ:

Пуцаћу кад сиђеш низ степенице, не пре.

ЗВОНКО:

Како увиђавно од тебе.

МИКИ:

Слушај, јаки преживљавају - слаби губе, то је тако и готово. Ти и ја смо потомци оних јачих и луђих који су надживели крхке и осећајне. Не можемо бити бољи од својих предака. Они су надживели ратове, кугу, монархију, комунизам, ресторане друштвене исхране! Наши преци су пошаст, слепа грана еволуције! Капираш?

ЗВОНКО:

Лупеташ! Нисам ја јачи од тебе!

МИКИ:

Е, не прави сд скроман! Ти си њихов потомак - ја сам изрод и зато ћу се убити!

ЗВОНКО:

Ја сам ти рекао да то урадиш.

МИКИ:

А шта то?

ЗВОНКО:

Да урадиш нешто важно.

МИКИ:

Криво ти је, а?

ЗВОНКО:

Да.

(Пауза)

МИКИ:

И ти сад себи придајеш неку велику важност? Као да ја нисам мислио о томе?

ЗВОНКО:

Урадио си велику ствар. Сад је време да почнеш поново.

МИКИ:

Не вреди тако. Не такав почетак. Треба ми неки другачији почетак а ово није тај.

ЗВОНКО:

Није касно. Иди негде. Зајеби све!

МИКИ:

Не схваташ: кад држиш апарат, мислиш: ти си Бог, ти разоткриваш, ти проникнеш, ти осветлиш, помрачиш. Али, то није тако. Ти си лџига, сви ти лудаци који стичу егзибиционистичку славу су животнији од тебе. Празан си, мрља, не постојиш. Ту си због њих, слуга, роб. Капираш?

ЗВОНКО:

Спусти пиштољ.

МИКИ:

Уф, опет те филмске форе.

ЗВОНКО:

Не, нису филмске форе.

МИКИ:

А шта су онда?

ЗВОНКО:

Спусти пиштољ и погледај на монитор.

МИКИ:

Време је.

(Мики седа пред компјутер и окреће пиштољ према себи)

МИКИ:

Не приближавај ми се!

ЗВОНКО:

Нећу, само погледај!

МИКИ:

Нема сврхе.

ЗВОНКО:

Погледај број. Шта пише?

МИКИ:

То је лаж.

ЗВОНКО:

Не затварај очи. Шта пише?

МИКИ:

Број посетилаца нула.

(Пауза)

ЗВОНКО:

Знају да ћеш се убити и није их брига.

МИКИ:

Брига их је.

ЗВОНКО:

У праву си. Славиће кад се убијеш. Рашкић ће одахнути јер неће морати да плаћа убицу, Леллаа такође јер неће бити никога ко ће причати о њеном неверству у клозету, а о полицији и тајним службама и и да не говоримо.

(Пауза)

МИКИ:

Тачно. Шта сад?

ЗВОНКО:

Не знам како ти али ја идем преко बारे.

МИКИ:

Маринкове? Напред па лево.

ЗВОНКО:

Хахахаха, духовито!

МИКИ:

Једном и ја теби да завучем.

(Звонко крене према клозету)

МИКИ:

Зар кроз клозет?

ЗВОНКО:

Буди мало оригиналан!

МИКИ:

Звонко, држи се.

ЗВОНКО:

Хоћу. И ти.

(Звонко одлази. Мики седи. Одлаже пиштољ. Гаси компјутер. Зури пред себе. Окреће број на телелфону)

МИКИ:

Добар дан, госпођо Аничих. Овде Мирослав. Заборавио сам да вашем Звонку кажем нешто. Причали смо малочас. Шта? Одселио се у Норвешку пре осам година? Није долазио? Јесте ли сигурни? Па с ким сам онда причао? Извините.

(Пауза. Мики спушта слушалицу. Устаје, узима торбу, стрпа пар ствари у њу. Осврне се, узме камеру, одвага је у руци а онда је спусти и одлази у правцу клозета. Мрак)

/КРАЈ/

DENI BOJ

DRAMATIS PERSONAE:

Дени Рајли, Даниел Рајковић

Лени Вајли, Лепосава Влајковић

Драгица Озимица, саветница премијера Србије

Веселин Рајковић, премијер Србије

ВРЕМЕ:

По жељи

МЕСТО:

Чикаго, Београд, Златибор

Напомена: У представи се говори српски (шта год то значило) једино у сценама кад причају са Србијанцима Дени и Лени имају дискретан амерички акценат.

ПРВА СЦЕНА

(Стан, неуредан, одише мемлом и јефтиноћом, разбацане мушка и женска одећа на све стране. И једна и друга одећа је шљапштава и неукусна. С леве стране су врата. На средини собе, на великом брачном кревету, поред полуотшкринутог прозора на који су навучене ролетне, спава Лени, висока, плавуша, ране двадесете, привлачна, само у тангама и мајици која допире до средине њеног равног стомака. Поред кревета је будилник, пепељара, паклица цигарета. Мелодија из сата: What a feeling, Irena Cara. Лени се протегне, њени покрети су као кореографија за „Флешиденс“ затим узме цигарету, запали је. Повлачи димове, бројећи их. Не удише, пућка)

ЛЕНИ:

Један, два, три, четири, пет, шест, седам. Гасим!

(Угаси цигарету у пепељари, угаси мелодију на сату и легне да спава.

Пауза-само њено равномерно дисање)

ДЕНИ *(оф, певуши мелодију „Марша на Дрину“):*

„Пам-па-па-па-пам-па,

Рас-па-па-па-пам пам!!“

(У собу, кроз полуотворени прозор, упада његов кофер а затим, с рукама напред, угмиже Дени Рајли. У џепу на задњици има примерак новина)

ДЕНИ:

„У бој, крените јунаци сви,

Крен'те и не жал'те живот твој,

Певаће уз бој, тралалала, сина,

Нек цркну, душмани,

То је песма љубави и мира“.

ЛЕНИ (*мрљаво*):

Дени, јел' знаш ти колико је сати?

(*Дени је пољуби у врат*)

ДЕНИ:

Знам Лени, душо.

ЛЕНИ:

Јеси продао неки бријач па се радујеш?

ДЕНИ:

Има нешто боље од тога.

ЛЕНИ:

А то је?

(*Дени заузме патриотску позу*)

ДЕНИ:

“Свирајте ми марш на Дрину,
Мајка ли му стара,
Не, пардон, то је песма стара,
Кад је чујем заигра ми срце из бедара“.

(*Лени се подиже, трља очи*)

ЛЕНИ:

Теби ти састанци за лечење алкоса баш не помажу?

ДЕНИ:

“Три су цара победили ратници - сељаци,
шљемали уз марш на Дрину сад шљемају рођаци!“

(*Лени устаје и брзо му стави шаку на уста*)

ЛЕНИ:

Дени, ти си био луд и пре али сад си премашио самог себе.

(*Дени се бори с њом али је она јача*)

ДЕНИ:

Али, срце мпф!

ЛЕНИ:

Дени, нисам мислила да ћу ти то било кад рећи али: почни поново да пијеш. Одмах! Развали се од алкохола, попуши све моје цигарете, истањи вијуге ганџом само немој да певаш!

(Дени вади новине из џепа и удари је у главу)

ДЕНИ:

Читај ово срце! Наше невоље су готове!

(Лени узима новине и чита, запањено. Дени се тријумфално извали на кревету и запали њену цигарету)

ЛЕНИ:

Зар ниси престао?

ДЕНИ:

Јесам али овај тренутак заслужује да се прослави.

Лени бесно фркне и баца новине.

ЛЕНИ:

Овај лудак се презива исто као и ти. Па шта?

ДЕНИ:

Па шта? Сећаш ли се да сам ти причао о Веселину, татином полубрату, оном што је остао у Србији?

ЛЕНИ:

Оном за којег је твој отац рекао да је ретардирана пропалица и црнокошуљаш?

ДЕНИ:

Управо тај.

ЛЕНИ:

То је он? Веселин Рајковић, премијер Србије?

ДЕНИ:

Сигурно јесте. Видео сам га на некој породичној фотографији али је тата био толико бесан да га је одмах ижврљао фломастером.

(Лени узима новине са пода. Загледа их)

ЛЕНИ:

Па, личите.

ДЕНИ:

Крв није вода.

ЛЕНИ:

Дени, твој рођак је један од најнеомиљенијих људи у Европи а вероватно и у свету. На твом месту ја бих ћутала и још једном променила име, за сваки случај.

ДЕНИ:

Али, срце, капираш ли које могућности доноси то што смо рођаци?

Види га - мој стрица, премијер!

ЛЕНИ:

За њега пише да је бесловесна фашистичка корумпирана битанга која враћа Србију у деведесете.

ДЕНИ:

Тако ти је то с родбином. Увек се нађе неки ексцентрик.

ЛЕНИ:

Ексцентрик? Овде каже да једва чека Трећи светски рат па да га Руси ослободе!

ДЕНИ:

Родбина-не можеш да их побијеш а не можеш ни да их избегнеш.

ЛЕНИ:

Не сери, Дени!

ДЕНИ:

Ма, битно је да имаш некога, неки идентитет да знаш од кога потичеш. а не то ко је он. Идентитет ти је оно одакле си, ко си и шта си, где си био и куда идеш.

ЛЕНИ:

Одакле сам не смем да кажем од стида, била сам од оволико од тога да постанем курва високе Б-класе да ме ти ниси смувао, била сам нигде и идем у пизду материну ако немам лове!

(Лени узима торбу, отвара је и претура по њој)

ДЕНИ:

Шта то тражиш, Лени?

ЛЕНИ:

Паре. Пре три сата ме будио газда Вукасовић и тражио паре за кирију.

ДЕНИ:

Где сам од свих газди на свету нашао Црногорца?

ЛЕНИ:

Не вади се на националност него вади лову ако не желиш да нас избаци на улицу.

ДЕНИ:

Немам.

ЛЕНИ:

Немаш?! Ништа?!!

(Лени вади ствари из торбе и почне да га гађа)

ДЕНИ:

Немој Ленице, све ће бити у реду!

ЛЕНИ:

Шта ће бити у реду? Висим на шипци у „Тврдој брадавици“ десет сати дневно, масне камионџије и покварени пајкани ме хватају за дупе а шта добијем за то? Храним неспособног типа којем је Ајхман стриц!

ДЕНИ:

Чекај, срце, па није стрица-Веса никог убио.

ЛЕНИ:

Дај му времена-јуче је дошао на власт! И откад је постао стрица-Веса?

ДЕНИ:

Некад си била другачија, Лепосава!

Дени је зграби око струка..Лени га одгурне.

ЛЕНИ:

Не зови ме тако!

ДЕНИ:

Али то је истина - ти си Лепосава Влајковић од мајку Миону и отац

Миле из Ћуприју!

ЛЕНИ:

Ја сам одрасла у Америци!

ДЕНИ:

Знам те, Лени Вајли.

ЛЕНИ:

Знам и ја тебе, Дени Рајли!

ДЕНИ:

Шта ти то сад значи?

(Пишти будилник. Лени седне на кревет и запали цигарету)

ЛЕНИ:

Један, два, три, четири, пет, шест,седам. Гаси!

(Лени гаси цигарету)

ДЕНИ:

То те навукла она Порториканка из „Тврде брадавице“...

ЛЕНИ:

Мигела. Још два дана овако и скинућу се са пљуга.

ДЕНИ:

Још два дана и имаћеш подочњаке ко Роберт Мичам и фацу ко шар пеи!

ЛЕНИ:

Шта те брига ?

(Дени седне поред ње)

ДЕНИ:

Хајде реци, ко је био уз тебе све време? Ко те пазио, штитио?

ЛЕНИ:

Јој, немој само о томе! Дође ми да запалим још једну цигарету!

ДЕНИ:

Чекај срце, јесам ли те ја освојио на партији покера у Вегасу или нисам?

(Лени га загрли и баци се преко њега)

ЛЕНИ *(кикотава)*:

О, хвала ти спасиоче! Хвала ти што си ме довео овде!

(Дени је одгурне и устаје)

ЛЕНИ:

Па ко се то мени наљутио?

(Дени крене да нешто каже а онда се сагне и крене да сакупља разбацане узорке робе)

ЛЕНИ:

Дени, јеси ли добро? Денић?

ДЕНИ:

Не зови ме тако!

ЛЕНИ:

Денииић! Јел те вређа кад те зовем, Денић, а Денић?

(Дени одмахне главом а затим шутне кофер)

ДЕНИ:

Погледај ово срање! Како можеш да живиш овде? Распреми мало!

ЛЕНИ:

То су углавном твоје ствари, губитнице.

ДЕНИ:

Шта си рекла? Схвати, ја нисам губитник! Ја не признајем пораз! Ја верујем у амерички сан, ја се борим!

ЛЕНИ:

Да, ти се бориш и стално губиш а то те чини губитником.

ДЕНИ:

А кад сам то губио?

ЛЕНИ:

Да, извини, пропали аквизитеру.

ДЕНИ:

То што данас нисам продао ниједан бријач....

ЛЕНИ:

Ти никад ниси губио, ти си само мењао занимања. Био си коцкар, заваривач, морнар, избацивач из порно биоскопа, продавац тортиља и Деда Мраз.

ДЕНИ:

Деца су ме обожавала.

ЛЕНИ:

Мислиш тебе и Ханибала Лектора!

ДЕНИ:

Бејби, не ради ми то. Знаш да те волим. Сећаш се нашег меденог месеца, на Нијагариним водопадима?

(Дени почне да је љуби, милује, дуго, сензуално. Лени се насмеје и привије уз њега)

ЛЕНИ:

Како да не? Тад си ме последњи пут добро изјебао.

ДЕНИ:

И сећаш се како сам ти рекао да ћу те извући из буле, сећаш се?

ЛЕНИ:

Аха. Сећам се кад си ми то рекао на симсу хотела тренутак пре него што ћемо скочити.

ДЕНИ:

Па кад су рекли да мој чек нема покриће.

ЛЕНИ:

Још ме боли нога од скока. Ево, овде. Ту сам је уганула.

(Дени зграби њену ногу и почне да је љуби)

ДЕНИ:

Јел сад боље?

ЛЕНИ:

Било би још боље да ме пољубиш мало више.

ДЕНИ:

Негде у линији бикинца, рецимо?

ЛЕНИ:

О, да.

(Дени је љуби, уз ногу, према међуножју)

ЛЕНИ:

То, Дени! Скоте!

ДЕНИ:

Вадим нас одавде, Лени, веруј ми. Све ће бити као у нашем сну.

ЛЕНИ:

Кућица на Стеновитим планинама.

ДЕНИ:

Јагуар.

ЛЕНИ:

Гомила деце. Певаћу у цез и блуз клубу *(екстремно немузикално)*:

„I'm in the mood baby,

I'm in the mood for love!“

(Дени ставља шаке на уши и наставља да је љуби)

ДЕНИ:

Имаш глас као славуј.

ЛЕНИ:

Стварно?

ДЕНИ:

Стрике ми. И- тангица иде доле!

(Дени креће да јој скида гаћице. Лупање на вратима, оф)

ВУКАСОВИЋ(оф):

Рођаче, вријеме је за наплату! Јел'ме чујеш, шкрбави?

ЛЕНИ:

Јеботе, Дени, шта ћемо сад?

ДЕНИ:

Пссст! Газда, сад ћу ја, само да се обучем!

ВУКАСОВИЋ(оф):

А што си стидан? Нијесам виђео ништа грђе ни опакије од моје топузине па се вала нећу препанут ни од твоје!

ДЕНИ:

Ма, није то, него ми је и жена без одеће.

ВУКАСОВИЋ(оф):

Но а како ако не би била без одеће! Њено голо дупе ти и зарађује станарину!

ЛЕНИ:

Одбруси скоту!

ДЕНИ:

Пссст! Молим те, газда, само пет минута и добићеш још десет долара.

ВУКАСОВИЋ(оф):

Опет се гимнастицираш, ха јебачу! Нема проблема, чека сам три сата може и три минута!

ДЕНИ:

Пет!

ВУКАСОВИЋ(оф):

За десет долара не правим питање. Ал ако не отвориш за пет минута ја ћу да упанем са полицију!

ДЕНИ:

У реду!

ЛЕНИ:

Шта ћемо сад?!

ДЕНИ:

Пакуј ствари.

(Дени почне панично да трпа ствари у кофер)

ЛЕНИ:

И где ћемо?

ДЕНИ:

У Србију.

ЛЕНИ:

С чим?

(Дени скине ципелу и из ње истресе новчанице)

ДЕНИ:

Мој новац за не дај Боже.

(Лени граби новчанице)

ЛЕНИ:

То је новац за дај Боже? Можемо да платимо станарину и да нам претекне.

ДЕНИ:

За шта? За овакав живот?

(Дени јој узме новац из руке и почне да сакупља ствари. Лени уморно клоне)

ДЕНИ:

Нису мене правили за мале ствари, срце. Ја имам визију а њено име је Србија.

ЛЕНИ:

Бедна, мала, сиромашна.

ДЕНИ:

Није сиромашна за премијеровог рођака. Пази, и сама си рекла да је то

корпумпирана, пропала земља. За Американце таква земља је земља могућности!

ЛЕНИ:

Не разумем.

(Загрли је)

ДЕНИ:

Замисли само, земља у којој шљемаш и пушиш а нико се не жали, земља где нема правила а са два долара си краљ.

ЛЕНИ:

По теби је Србија ко Мексико.

ДЕНИ:

Да, али јефтинија верзија Мексика. Стрика ће ме убацити у бизнис и то не било који. Рецимо телекомуникације. Увек сам много волео телевизију.

ЛЕНИ:

А ја?

ДЕНИ:

Тебе у шоу-бизнис, згртаћемо лову а онда кад се накупимо - правац Стеновите планине, да зидамо кућу, возимо јагуара и правимо децу!

ЛЕНИ:

Дајеш часну реч.

ДЕНИ:

Часна реч. Волим те, Лени.

(Загрле се и пољубе)

ЛЕНИ:

Идемо у Србију, јухуууу!

ДЕНИ:

Лени, родео!

(Лени се попне Денију „на кркаче“ и они јуре по стану)

ЛЕНИ:

На Београд, на Београд!!!

(Лени успут покупи шаком кофер. Дотрчи Дени до прозора Лени сјаше с њега уз потцикивање и излази кроз прозор. Дени се нагне напред.

ДЕНИ:

Пази на кофер, срце! Тако, полако! Корак, по корак! Знам, климаве су!

Кркачање, туп ударац и Ленин јаук, оф.

ДЕНИ:

Сори срце али, шта да очекујеш од ватрогасних степеница у оваквој згради?

(Дени се осврне око себе са сетом)

ДЕНИ(на ивици суза):

И то ти је живот.(пева)

„Ој Србијо, мила мати,
левом удри, десном млати,
мила земљо, мили доме,
ту ували свако своје!
Срећно живет ко у рају
непотизми вечно трају
У теби ћу, срећно тек
Помлатити читав свет!“

(Дени се окрене према прозору и изађе напоље. Мрак)

ДРУГА СЦЕНА

(Премијерски кабинет. Сто, са тробојкама иза и грбом изнад њега. Три столице поред њега. У левом углу врата, поред њих телевизор. За столом седи Премијер, позне четрдесете, тамнокос, онижи, здепаст. Припит је. Пред њим је богато послужење на послужавнику а на средини послужавника је свињска глава. Ту су и виски и ђевати. Узима свињску главу. Разјатио је уста више од свиње и покушава да јој загризе њушку. Лупање на вратима.)

ПРЕМИЈЕР:

Рекао сам да нема узнемаравања за време паузе за ручак!

ДРАГИЦА(оф):

Господине Премијеру, молим вас да уђем!

ПРЕМИЈЕР:

Ја сад славим славу, јел вам то јасно?

ДРАГИЦА(оф):

Знам, али је хитно!

ПРЕМИЈЕР:

Јој, опет нешто од националне важности!

ДРАГИЦА(оф):

Још више-од важности за вас лично!

ПРЕМИЈЕР:

Улазите.

(Улази Драгица Озимица, саветник премијера, средње тридесете, висока, привлачна црнка, елегантна)

ДРАГИЦА:

Извините што вас прекидам у јелу.

ПРЕМИЈЕР:

А, ти си саветнице Драгице Озимице? Хехехе, како сам те уримовао.
Седај!

(Премијер брише руке о одело)

ДРАГИЦА:

Остаће вам флеке.

ПРЕМИЈЕР:

Нека, нека, ионако никог не примам данас. А ни ових дана. Овог месеца сигурно. Могу само други да га примају од мене. Хехехехе!

ДРАГИЦА:

Ваш штос? Нико вам није помогао? Врло духовито. Ипак, ја бих на вашем месту упалила телевизор.

ПРЕМИЈЕР:

Што? Јел' иде „Гранд шоу“?

ДРАГИЦА:

Не, али је једнако занимљиво.

ПРЕМИЈЕР:

Ај' да видимо.

(Премијер пали телевизор. На екрану су, у шљаиштавој, неукусној одећи, Дени Рајли и Лени Вајли, окружени микрофонима. Хука авиона, оф.)

ДЕНИ:

Морам да вам кажем, у моје име и моје жене лично, да сам усхићен. Не, ја сам узнесен, вазнесен што сам крочио на тле светих српских отаца!

НОВИНАР(оф):

И, шта ћете прво урадити у својој домовини?

ДЕНИ:

Посетићу свог стрица, премијера Србије!

(Премијер панично гаси телевизор)

ПРЕМИЈЕР:

Шта ово би, јеботе?

ДРАГИЦА:

Ваш синовац долази у Владу са булументом новинара.

ПРЕМИЈЕР:

Кад бре?

(Драгица погледа на ручни сат)

ДРАГИЦА:

Имамо тачно седам минута.

ПРЕМИЈЕР:

За седам минута долази тај црвени скот?

ДРАГИЦА:

Тај црвени скот доста личи на вас и род вам је.

(Премијер зграби свињску главу)

ПРЕМИЈЕР:

У, што сам бесан, целу ћу да је изједем!

ДРАГИЦА:

Извините, али чини ми се да сад није време за гурманлуке.

(Премијер баца свињску главу у страну)

ПРЕМИЈЕР:

А за шта је време? Јој, полубрате, што је мој отац икад легао са твојом мајком!

ДРАГИЦА:

То је и мени мистерија али колико сам чула није била једина с обзиром да је у Америци законски легао са још једном женом.

ПРЕМИЈЕР:

И,шта је било онда?

ДРАГИЦА:

Отишао је на робију због бигамије.

(Примијер јој притрчи и пољуби је. Она се гадљиво брише)

ПРЕМИЈЕР:

Па то ми реци, саветнице моја! Рећи ћу новинарима да немам никакве везе са тим...

ДРАГИЦА:

Даниелом Рајлијем.

ПРЕМИЈЕР:

И да је мој полубрат један нитков!

ДРАГИЦА:

Немојте тако. То да је ваш полубрат нитков знамо само ви, ја и управник Цолијета .

ПРЕМИЈЕР:

Цолијет?

ДРАГИЦА:

Затвор у Америци. Помислите само како ће опозиција реаговати ако сазна за вашег полубрата па још и то да се одричете синовца жељног ваше љубави.

ПРЕМИЈЕР:

Море, каква љубав! Гладан је он положаја.

ДРАГИЦА:

Вероватно. Али, за почетак, прво се мало средите.

(Драгица му даје, с гађењем, марамицу. Премијер се брише)

ПРЕМИЈЕР:

Ту, ту?

ДРАГИЦА:

Свуда, цело лице. Умивате ли се ви икад? Дакле, ја ћу средити да новинари не уђу у собу. Овде ћете га примити са супругом.

ПРЕМИЈЕР:

Где сад да зовем жену? Елвира је сад на оном пилавесу, пилатесу!

ДРАГИЦА:

Не вашу жену. Овде ћете примити Рајлија и његову жену. Новинари остају напољу јер је ово породични сусрет.

ПРЕМИЈЕР:

Одлично! Онда ми останемо насамо, па ја њега коленом у јаја и кажем:

Марш назад у Америку, ђубре једно бигамистичко!

ДРАГИЦА:

Не саветујем вам то.

ПРЕМИЈЕР:

Не?

(Драгица га узме као дете за руку и посади га за столицу)

ДРАГИЦА:

Делујте мудро, одлучно, самоуверено, државнички.

ПРЕМИЈЕР:

Значи, да будем онакав какав сам иначе?

(Драгица почне да му масира рамена)

ДРАГИЦА:

Па, не баш. Будите мало сталоженији, прибрани.Култивисани.

ПРЕМИЈЕР:

Ја нисам прибран?

ДРАГИЦА:

Ма, јесте али ја сам мислила на праву прибраност. Будите комуникативни, понудите га алкохолом. Он ће онда мало да се смири, опустиће се, тражити нешто а ви ћете важно климати главом и рећи да ћете размислити о томе.

ПРЕМИЈЕР:

Како? Па ја не знам да размишљам!

ДРАГИЦА:

Зато сам ја ту. Запамтите, кад они уђу ви ме задржите у кабинету.

Схватате?

ПРЕМИЈЕР:

Паметно, паметно. Скенирамо терен а онда га ликвидирамо.

ДРАГИЦА:

Побогу, шта вам је!?

(Премијер прасне и удари по столу)

ПРЕМИЈЕР:

Шта шта ми је? ! Ја сам премијер а не смем никог да смакнем некажњено? Каква је то власт?!

ДРАГИЦА:

Чекајте.

(Премијер се попне на сто)

ПРЕМИЈЕР:

Нема чекања, Србији се жури да испуни своју судбину! Ја сам неко, бре! Вођа, визионар! Мене је бирао овај народ!

ДРАГИЦА:

Смем ли да вас подсетим да вас није изабрала већина народа и да сте победили зато што је у недељу, после српске Нове године пола средовечних бирача било комирано од алкохола а млади су преспавали до понедељка?

ПРЕМИЈЕР:

Ћут! Ја сам власт овде! Ја!

ДРАГИЦА:

Ипак, имате одређена ограничења.

ПРЕМИЈЕР:

Каква ограничења? Власт сам а ништа не смем! Не смем да ратујем јер немам војску, не смем да вређам Америке јер Руси ћуте, не смем да уведем народни казан јер народ воли да једе код куће, не смем да таманим опозицију па шта онда могу?

ДРАГИЦА:

Све у своје време само се спустите одатле молим вас. Новинари само што нису стигли!

ПРЕМИЈЕР:

Никад! Ја са власти не силазим!

ДРАГИЦА:

Сиђите или ће вас ухватити новинари.

ПРЕМИЈЕР:

Нећу! Реци обезбеђењу да пуца ако покушају да уђу!

ДРАГИЦА:

Не смемо да пуцамо у њих. Због јавног мњења!

ПРЕМИЈЕР:

Које јавно мњење?! Рекли су да сам фашиста, сад нек виде како фашисте убијају! Фашиста! И Мусолини је био фашиста па шта му фали?!

ДРАГИЦА:

Обесили су га са љубавницом на звонику цркве. Голог!

ПРЕМИЈЕР:

И, је ли преживео?

ДРАГИЦА:

Није.

ПРЕМИЈЕР:

Па да, наравно да није кад је обешен гологуз. Тужни Мусолини, смрзао се ко пичка!

(Сagne се према Драгици. Помилује је по образу. Она се гадљиво измакне)

ПРЕМИЈЕР:

Па, ти ме Драгице најбоље знаш. Ја нисам фашиста. Ја сам човек који заговара јак национални програм и социјалну политику. Ја сам национал - социјалиста!

ДРАГИЦА:

Ви и Хитлер.

ПРЕМИЈЕР:

Ау, пази стварно! Моја грешка. Мада, није ни Хића био лош - видиш како је дисциплиновао Немце - најбољи радници у Европи!

ДРАГИЦА:

Да, у праву сте, само силазите одатле!

ПРЕМИЈЕР:

Хоћу али да ми смакнете неког кад вам кажем.

ДРАГИЦА:

Ја не могу али знам неког ко може.

ПРЕМИЈЕР:

Онда важи?

ДРАГИЦА:

Један. Не више. Да не буде сумњиво.

ПРЕМИЈЕР:

Један?! Јел ти знаш колика је моја родбина? У реду, један. Ево, силазим.

(Премијер силази са стола али не и са власти)

ПРЕМИЈЕР:

Ово је мали корак за мене али велики за човечанство. А, шта кажеш?

ДРАГИЦА:

Ово дефинитивно треба да уђе у уџбенике историје.

(Лупање на вратима, жамор, оф)

ПРЕМИЈЕР:

Ево ти твојих седам минута, Драгице!

ДРАГИЦА:

Само се ви опустите и сачекајте овде. Долазим за тренутак.

(Драгица се окрене и пословно изађе напоље. Граја се утиша, оф.

Премијер стоји, запањен)

ПРЕМИЈЕР:

Шта је то урадила кад су се тако ућутали? Да им није показала сису?

(Премијер пали телевизор. На екрану је Драгица која стоји са Денијем и Лени испред врата кабинета)

ДРАГИЦА:

А сад вас молим да покажете лепо васпитање тако што нећете ометати овај приватан и породични скуп.

(Пауза)

ДРАГИЦА:

Хвала вам.

(Драгица и Дени и Лени се, на телевизору, окрећу и улазе у кабинет. Севање блицева. Драгица, Дени и Лени улазе у Премијеров кабинет, севање блицева. Премијер их угледа и уплашено угаси телевизор.Испадне му даљински управљач)

ПРЕМИЈЕР:

Јеботе!

ДРАГИЦА:

Господин Веселин Рајковић, премијер Србије.

(Премијер стоји, без речи. Дени му притрчи и загрли га)

ДЕНИ:

Стрико, ништа се ниси променио откад смо се последњи пут видели.

Добро, можда си се угојио до непрепознавања и офарбао црвену косу у црно али си иначе онај исти стари стрица.

ПРЕМИЈЕР:

Ми се никад нисмо видели.

ДЕНИ:

О, јесмо стрицо! Сећаш се, кад је умро теча Софроније, одмах после његове свастике Милеве а пре његовог прадеде Марисава?

(Драгица му климне главом и Премијер узврати миловање)

ПРЕМИЈЕР:

А, сећам се, сећам!

ДЕНИ:

Срце ми је пуно што сам, након двадесет и пет година лутања стигао овде, у земљу мојих прадедова...

ДРАГИЦА:

Прадедова.

ДЕНИ:

Заказао ми српски, сори! Хајде, шта се женираш, Лени, дођи, загрли стрику!

(Лени притрчава и загрли Премијера. Он се отима али му они не дају да се мрдне)

ЛЕНИ:

Стрико!

ДРАГИЦА:

Права породична слика. Није за фотографисање.

ПРЕМИЈЕР:

Ово је моја саветница, Драгица Озимица.

ДЕНИ:

Упознали смо се.

ПРЕМИЈЕР:

Лепо, а сад ме пусти мали!

ДЕНИ:

Бих ја али ми емоције не дају!

ПРЕМИЈЕР:

Драгице, раздвојите нас!

ДРАГИЦА:

Што Бог споји ја не раздвајам!

ПРЕМИЈЕР:

Слободни сте, Драгице!

ДРАГИЦА:

Али, договорили смо се!

ПРЕМИЈЕР:

Кажем, слободни сте! Марш!!!

(Драгица излази)

ПРЕМИЈЕР:

А како би било да ме пустите, скотови?!!!

(Дени и Лени га пусте. Премијер се чисти)

ПРЕМИЈЕР:

Свог сте ме улипали!

ДЕНИ:

Извини стрико, балкански мозак, словенска крв, знаш како је!

(Лени закачи ногом свињску главу. Врисне)

ЛЕНИ:

Шта вам је то цркло?

ПРЕМИЈЕР:

Није то цркло. Заклано, снајка, заклано.

(Дени ухвати Премијера под руку)

ДЕНИ:

Слушај, стрико, имам страшан пословни подухват за тебе. Тиче се телекомуникација.

ПРЕМИЈЕР:

Шта је бре теби, полу-синовац? Тек си ме пустио а већ ме поново ваташ.

ДЕНИ:

Извини. Знаш, док сам се возио авионом ја сам направио један нацрт..

(Дени вади нацрт из унутрашњег џепа сакоа)

ПРЕМИЈЕР:

Јеботе, синовац...

ДЕНИ:

Дени.

ПРЕМИЈЕР:

Ко о чему ти о послу. Седи, замези. И ти снајка. Тамо су вам виски и
ћевапи.

(Они седај).

ПРЕМИЈЕР:

Што не пијете?

ЛЕНИ:

Дени је лечени алкохоличар.

ПРЕМИЈЕР:

Што да се лечи кад је здрав?! Ево, ја немам проблема с алкохолом!

Само са јетром!

*(Премијер узима флашу и показује им руком да се помере и седа између
њих. Потегне својски. Потатише Лени по бутини)*

ПРЕМИЈЕР:

Што имаш ногу, снајка, свака част! Можеш да је извозиш у суседне
земље! Само немој у Бугарску! Или Румунију! Или Мађарску! А
Хрватска не постоји, само се створила где јој није место!

ДЕНИ:

Стрико, у вези са оним послом...

(Премијер потегне својски)

ПРЕМИЈЕР:

Не зна се ко је зајebанији: Босанци или Македонци. А тек Шиптари,
нану им нанину!

ДЕНИ:

Стрико, ако уведемо додатне услуге у мобилну телефонију по узору на
амерички модел..

ПРЕМИЈЕР:

Ко о чему ти о послу. Доста бре!

*(Прeмијер узме виски, зграби Денија за врат и сручи му пиће у грло. То
траје десетак секунди)*

ПРЕМИЈЕР:

Тако, ки лутка! А сад ти!

ЛЕНИ:

Не би ја.

ПРЕМИЈЕР:

Мора се, Србија је то! Ајд' полако!

(Прeмијер је налије. Она се загрице)

ПРЕМИЈЕР:

И, снајка, чувај се Грка, то су ти лопови гори од Јеша и Турака заједно!

Ја ти кажем!

ЛЕНИ:

У реду, стрико.

*(Дени падне на колена са столице. Заклати му се глава. Руке су му
мирне)*

ПРЕМИЈЕР:

Види га како се наместио, ко да чека целата па да стави главу на пањ.

*(Премијер се, у швалерском маниру, нагне према Лени. Да јој флашу.
Она отпије мало, кикоћући се)*

ПРЕМИЈЕР:

А како се ти зовеш срце стрикино?

ЛЕНИ:

Лени.

ПРЕМИЈЕР:

А које ти је право име?

ЛЕНИ:

Лепосава.

ПРЕМИЈЕР*(шумадијски)*:

А, Лепосава! Па немо се брецаш срећо јербо ће те испрескачем ки маче мушкатле! Хахахаххахах!

ДЕНИ:

Ја сам Даниел.

ПРЕМИЈЕР:

Шта брабоња овај?

ДЕНИ:

Ја се зовем Даниел.

ПРЕМИЈЕР:

И то ти је српско име?

ДЕНИ:

Тако су ме крстили јер ме тата уз мамин пристанак правио лета 1982. године на летовању у Тијесном кад је наш представник на песми Евровизије био Даниел Поповић са песмом „Џули“.

ПРЕМИЈЕР:

Зајебаваш!

ДЕНИ:

Не, истина је. Научио ме и речи. Пај сад:

„Џууууулииии, лепа моја Џуууууулииии...“

ЛЕНИ:

Он мени овако сваког дана.

ПРЕМИЈЕР:

Моје саучешће.

ДЕНИ:

“А хтио сам да дуго траје наш сан,

О моја Џули!“

(Премијер устаје)

ПРЕМИЈЕР:

Пу, дете, како то певаш?! Де ће ти душа? Доста! Дај руке!

(Пауза)

ДЕНИ:

А?

ПРЕМИЈЕР:

Дајте ми руке, одма! Тако!

(Пружају му руке и он их подиже)

ПРЕМИЈЕР:

Востани Србије, тако! Е, децо, добродошли у Србију! Ај се љубимо!

(Размене пољубац у образ по три пута. Прво Премијер и Дени па

Премијер и Лени. Премијер је ухвати за задњицу)

ПРЕМИЈЕР:

Пардон, погрешни кораци , хехехех! Децо, ви сте мени, као што се

каже, најближи полу-род који имам и зато вам обећавам и поручујем

овде и на овом месту да ћу учинити све како би вас вратио на ваша вековна огњишта.

(Дени и Лени тапшу)

ДЕНИ И ЛЕНИ:

Браво!!!

ПРЕМИЈЕР:

Али, да би се вратили на ваша вековна огњишта ја морам прво да вас научим неким стварима. Прва и основна је: да budete добри Срби а то ћете урадити тако што ћете за мнош понављати следеће:

ЛЕНИ:

Понављати следеће!

ПРЕМИЈЕР:

Не још снајка! Дакле: одричем се Америке...

ДЕНИ И ЛЕНИ:

Одричем се Америке!

ПРЕМИЈЕР:

Одричем се њеног држављанства.

ДЕНИ И ЛЕНИ:

Одричем се њеног држављанства.

ПРЕМИЈЕР:

Србија је моја једина земља.

ДЕНИ И ЛЕНИ:

Србија је моја једина земља.

ПРЕМИЈЕР:

И сви Западњаци су пичкице.

ДЕНИ И ЛЕНИ(оклевајући):

И сви Западњаци су пичкице.

ПРЕМИЈЕР:

Тако, а сад, дођите овамо! Тако приђи, к чици!

(Премиијер их загрли)

ПРЕМИЈЕР:

А сад, ону нашу, три-четири:

„Ој војводо Синђелићу,
Српски сине од Ресаве равне...“

ДЕНИ:

То нисмо учили у српској школи у Чикагу.

ПРЕМИЈЕР:

„То нисмо учили у српској школи у Чикагу!“ Шта се женирате, ајмо сви!

СВИ *(Лени и Дени се невести уклапају):*

Ој војводо Синђелићу,
Српски сине од Ресаве равне,
Ој војводо Синђелићу,
Српски сине од Ресаве равне,
Ти си турске посекао главе,
И вампири тебе радо славе,
Ти си турске посекао главе,
И вампири тебе радо славе!
Ти си знао Србина заклети
Ко камиказа за владара мрети,
Ти си знао Србина заклети
Ко камиказа за владара мрети!“

(Мрак)

ТРЕЋА СЦЕНА

(Спаваћа соба планинске куће - дрвени зидови, прозор кроз који пада поглед на шуму у магли. Лево и десно су врата. Кревет, брачни, на средини собе, у њему лежи Дени са мобилним на уху. У руци му је чаша вискија, пурња цигарету. Поред кревета су велика колица за послугу, крцата вискијем и ћевапима. Пепео тресе на под. Носи исту кичасту одећу само има кућни огртач у маниру Хјуа Хефнера. Под је сав у пикавцима.)

ЛЕНИ(оф, народњачки):

„Моја је љубав жвакаћа гума
Жваћи ме жваћи и сиђи са ума!“

ДЕНИ:

Да. Да. Да. Да. Јесте, продај га. Или га немој продати. Шта од то двоје?
Па јебига батице, нешто мора да буде. Тише бре, Лени, мислиће
комшије да кољемо прасиће!

(Дени се подигне у полусед. Баци цигарету на под и гаси је ногом)

ДЕНИ:

Ко пита да ли је ауто краден? Кажем: ко пита? Шта он хоће, да буде
јевтино и још да не буде крадено? Хоће можда и да ми кресне жену?
Па, да!

ЛЕНИ:

„Ти си моја жвака и цака
Ти си мој шекерли сакиз!“

ДЕНИ:

Не, бајо, немам проблема са псима луталицама. То пева моја драга.
Знам да не зна да пева али што воооли.

(Дени узима ћевап са послужавника)

ДЕНИ:

Фта?

(Дени почиње да се гуши, преврће се по кревету. Ипак, не пушта мобилни телефон. Кркља. Пушта телефон. Сам себи даје нешто што личи на Хајмлихов захват. Ћевап излети из уста као метак из 45-ице. Дени узима мобилни телефон)

ДЕНИ *(промуклим гласом)*:

Слушај, батице, ја немам времена за те зајџбанције. Следећи пут кад ме будеш звао ти само реци да ли да продамо за толико и толико или не. Имам ја и друге послове. Ајд' здраво.

(Дени узме чашу вискија и сипа тиће у њу али се оно прелије. Дени одложи чашу и зграби флашу. Потегне из ње. Улази Лени, с десне стране..Обучена је у златни комплет какав носе новокомпоноване неваљке најновије генерације)

ЛЕНИ*(невушећи)*:

“Шекерли сакиз!,, *(говорно)* Јел' неко рекао да ће да ме кресне?

ДЕНИ:

Не.

ЛЕНИ:

Онда сам цабе долазила. Као и обично.

(Лени крене према вратима)

ДЕНИ:

Лени, врати се овамо.Одмах!

(Лени долази, мучи се на итиклама)

ДЕНИ:

Лени, хехехе, боље би ти било да ампутираш батаке него да носиш то чудо!

ЛЕНИ:

Што, шта фали?

ДЕНИ:

Изгледаш као Марсовац у покушају!

ЛЕНИ:

То није Марсовац, то је мој нови имиџ!

ДЕНИ:

Шта је фалило старом? Без одеће и на шипци си изгледала много више
секси.

(Дени устаје и привуче је себи. Она клецне на итиклама)

ЛЕНИ:

Ко да ти знаш!

ДЕНИ:

Сваки пут кад нисам имао посла...

ЛЕНИ:

Што је било често.

ДЕНИ:

Сваки пут кад нисам имао посла дошао бих у „Тврду брадавицу“ и
гледао те како летиш кроз дуванску измаглицу. Била си предивна, као
Џесика Алба у „Син Ситију“.

ЛЕНИ:

Сад сереш!

ДЕНИ:

I bullshit you not! То што си радила тамо срце, пред оном гомилом
неразумних дркација и наказа, оно је била уметност.

ЛЕНИ:

Моја уметност је моје певање.

ДЕНИ:

Ти то што радиш зовеш певање?(помпезно,трејлерски) Ленка
Американка, само вечерас на „Палисаду“ пева најбоље класике из
сливника српске новкомпоноване музике!

ЛЕНИ:

Хоћеш да кажеш да не знам да певам?

ДЕНИ:

Не, нећу да кажем да не знаш да певаш. Било би то нетачно.

ЛЕНИ:

А шта је тачно?

ДЕНИ:

Тачно је да мораш још много да учиш да би постала немусикална.

(Лени га нокаутира, из кука)

ЛЕНИ:

Ти ми то пребацујеш?! Ти?! Скоте неспособни, увалио си нас у гомилу
глупости!

(Дени је шокиран и на ивици суза)

ДЕНИ:

Јеси ли хтела да имамо кола, посао, музичку каријеру, децу, јеси ли то
желела?

ЛЕНИ:

Кућу у Стеновитим планинама а не изнад пијаце на Златибору, јагуар а
не неки мафијашки бесни цип, хтела сам да певам блуз а не народњаке,
мужа са нормалним послом а не продавца крадених кола и, да, децу,
али с оним ко може да их прави!

ДЕНИ:

Како, како?!!

ЛЕНИ:

Уф, како?!

(Лени бесно зграби флашу и потегне а затим узме цигарету и припали)

ЛЕНИ:

Пијеш, пушиш, смрдиш у том мантилу. Само се жалиш и кукаш. Не идеш ни на посао. Није ни чудо што ме ниси такоа два месеца!

ДЕНИ:

Срце, то је само пролазна фаза.

ЛЕНИ:

Е па ако је тако онда би јој боље било да се убрза иначе ја одох!

ДЕНИ:

А где то? У избеглички камп за фрикове?

ЛЕНИ:

Имам ја каријеру, знаш! Наступићу на српском Нешвилу који овде зову Гуча.

ДЕНИ:

Гуча - место где странци слободно могу да се понашају као стока!

ЛЕНИ:

Стока или не тек узећу довољно лове за авионску карту па - правац
Ветровити Град!

ДЕНИ:

И шта ћеш тамо радити? Плесати на шипци док те не одвуку у старачки дом?!

ЛЕНИ:

Певаћу, курваћу се, продаваћу хот-догове али, шта год да будем радила бићу успешнија од тебе!

(Лени крене на штиклама да излази али онда стане. Скине штикле и крене ка излазу десно, босонога)

ДЕНИ:

Чекај, срце! Идем и ја са тобом!

(Лени се окрене)

ЛЕНИ:

Онда одмах почни да се пакујеш.

(Дени устане)

ДЕНИ:

Хоћу али прво прво да ти кажем нешто.

ЛЕНИ:

О, не! Поново си нешто наумио.

ДЕНИ:

Само мало само наумио, само мало. Знаш онај мој пројекат око мобилне телефоније?

(Дени јој прилази са подигнутим рукама)

ЛЕНИ:

Онај што га нико не шљиви пет посто?

ДЕНИ:

Управо тај. Наговорићу стрику да га прихвати а ти знаш како сам ја убедљив.

ЛЕНИ:

Па, ваљда јеси чим сам још с тобом.

ДЕНИ:

Преузећу део компаније, продати деонице а онда - правац Америка. Размисли срце, тамо никад не би могли тако брзо да зарадимо толике паре. Уосталом, стрику ми је обећао!

ЛЕНИ:

Пун алкохола у пола пет ујутро. Јако обећање!

ДЕНИ:

Обећање је обећање.

ЛЕНИ:

Обећање - лудом радовање. Стриц не жели да те види.

ДЕНИ:

То што избегава моје позиве само значи да има посла.

ЛЕНИ:

Аха, посла. Мислиш чачка нос у кабинету у нади да ће ископати злато?

ДЕНИ:

Дај, бејби, само још једном да покушам па ако не успемо - враћамо се у Америку.

ЛЕНИ:

Само још овај пут?

ДЕНИ:

Само сад. Молим те!

ЛЕНИ:

Добро, али, пази, држим те за речи.

(Дени је привуче себи и шљепне по задњици)

ДЕНИ:

Држаћеш ти мене за нешто друго, хани пај.

ЛЕНИ:

Обећања, обећања.

ДЕНИ:

Провери ако не верујеш.

(Почну да се милују. Љубе се. Лагано отплету до кревета и падају на њега)

ЛЕНИ:

Развали ме.

ДЕНИ:

Демолираћу те па ћеш после да избацујеш само близанце и тризанце!

(Улази с лева Драгица. У рукама има шљапаставо запаковане поклоне)

ДРАГИЦА:

У, пардон! Нисам знала да сте заузети.

ДЕНИ:

Лезите , слободно! Има места за све, само да се стиснемо.

(Лени одалами Денија по глави. Устају и наврат - нанос се срећују.

Драгица има даје поклоне)

ЛЕНИ:

Ваш стриц вам шаље поздраве и поклоне.

ДЕНИ:

О, хвала! Изволите, послужите се.

ДРАГИЦА:

Хвала али не хвала.

ДЕНИ:

Ма, слободно! Наши смо!

ДРАГИЦА:

Ипак не бих. Мало ми је огавно па бих прескочила.

(Лени и Дени отварају поклоне. Лени извлачи ципеле, исте оне које је скинула а Дени флашу вискија)

ЛЕНИ:

Баш оно што ми треба.

ДЕНИ:

Причај ми о томе.

ДРАГИЦА:

Стриц вас поздравља и изражава жаљење што не може да вас види због важних обавеза.

ЛЕНИ:

Којих обавеза? Нисам видела да је ишта радио откад је примио азијског диктатора.

ДЕНИ:

Лени, немој тако о стрици. Сигурно га је тај састанак тако уморио па се сад одмара. Ти генерали из Азије баш знају да буду незгодни, зар не?

ДРАГИЦА:

Рецимо.

(Драгица погледа на сат)

ДРАГИЦА:

Ох, како време лети. Па, ако немате шта да ми кажете, ја бих да кренем.

ЛЕНИ:

Могу ли ја нешто да затражим од вас?

ДЕНИ:

Лени, немој молим те!

ЛЕНИ:

Како би било да нам дате кућу у Стеновитим планинама, јагуара и блуз бар?

ДРАГИЦА:

Драге воље али сте се обратили на погрешну адресу. Деда Мраз је у Лапонији а не у Србији.

ЛЕНИ:

Мени се чини да Деда Мраз заобилази Србију.

ДРАГИЦУ:

А мени се чини да је вама Стрика Мраз дао више него што заслужујете.

Пријатан вам дан желим.

(Драгица крене према вратима)

ДЕНИ:

Чекајте, ја имам нешто да предложим.

ДРАГИЦА:

Да?

ДЕНИ:

У вези са мобилном телефонијом, имам овде један предлог...

(Дени вади папире из пењоара)

ДРАГИЦА:

Вратите то назад. Мрзи ме да их цепам.

ДЕНИ:

Како? Мени је стрика обећао.

ДРАГИЦА:

Ваш стриц је политичар и његова обећања не треба схватати дословно.

ЛЕНИ:

Молим вас, Драгице, саслушајте га. Он има стварно добре предлоге.

ДРАГИЦА:

Да ли ви мислите да ико жели да вас саслуша?! Ико?! Да вас подсетим-стриц вас је подигао ни из чега и нисте у позицији да преговарате, тражите, захтевате или се жалите. Одрекли сте се америчког држављанства и сад припадате Србији.

ЛЕНИ:

Мислите вама?

ДРАГИЦА:

Да, нама, ако вам тако више одговара. Довиђења!

(Драгица одлази. Лени, са папирима у руци, падне на под и почне да јеца. Лени сморено слегне раменима и узме нови виски са кревета.

Отвара га и цугне. Дени брише сузе папирима)

ДЕНИ:

Хајде, реци ми то! Знам да желиш!

ЛЕНИ:

Рекла сам ти шта ће бити. I told you so, I told you so, I told you, told you, told you so!

ДЕНИ:

Јеси. Идемо назад, у Америку.

ЛЕНИ:

Јеботе, Дени, јеси ли глув колико си луд? Сад смо Срби. За Америку смо странци и то они најгори.

ДЕНИ:

А шта ћемо овде срце? И овде смо странци.

(Дени устаје и седа поред лени. Баци јој своју главу у крило. Пију на смену, с тим што Дени изгледа као велика беба која уместо цуцле држи флашу вискија)

ДЕНИ:

Оца сам изгубио са седам а мајку са десет година. Ниједну школу коју сам почео нисам завршио, ни у једном послу нисам успео, ни у једном месту нисам живео дуже од једне рагби сезоне. Рођаке нисам упознао

нити су икад желели да ме упознају.

ЛЕНИ:

Зашто ме то не чуди? Ево ја сам те упознала и види ме где сам!

ДЕНИ:

Шта хоћеш? Једеш три пута дневно!

ЛЕНИ:

То је можда луксуз у Србији али не и у САД. Ти и твој дрљави стриц сте зезнули све!

ДЕНИ:

Ћути! Тај дрљави стриц је све што имам од родбине. Схваташ? Без њега ја немам идентитет, ја не постојим!

ЛЕНИ:

Хтео си да га превариш.

ДЕНИ:

А ко ће коме ако не свој своме? Украо бих паре али бих му после послао разгледницу са Стеновитих планина.

ЛЕНИ:

Како великодушно од тебе!

ДЕНИ:

У праву си срце, ђубре сам и израдио бих га али не много. Доста би остало за њега.

ЛЕНИ:

Украо би му све, до последње паре.

ДЕНИ:

Не бих. Мени никад није требала зарада колико та игра, знаш, као коцкање. Није добро кад згрћеш лову, добро је кад се вадиш.

ЛЕНИ:

Е баш да видим како ћеш се из овога извадити.

ДЕНИ:

Извадићу се.

(Лени га шчена)

ЛЕНИ:

Како?

ДЕНИ:

Идем сутра код стрике да га замолим лично.

ЛЕНИ:

Јеси ли ти нормалан? Избациће те из владе док кажеш: „кршење људских права“.

ДЕНИ:

А ти као имаш бољи план?

(Лени се нагне према њему и шапне му)

ДЕНИ:

Не знам, мени је то мало несигурно.

ЛЕНИ:

А твоја пљачка?

ДЕНИ:

Крв није вода.

ЛЕНИ:

Тачно. Вода се пије из чаше а крв на сламчицу.

ДЕНИ:

Знам али мораћу мало да размислим.

(Лени га гурне на кревет и скочи на њега)

ЛЕНИ:

Мисли ти али на кревету.

(Дени јој се отме и окрене се у страну)

ДЕНИ:

Лени, бејби, ја би мало да прилегнем.

ЛЕНИ:

Шта?

ДЕНИ:

Бебе можемо да правимо сутра.

(Лени га окрене)

ЛЕНИ:

Ћути и пусти маму да вози!

(Лени наскочи на њега. Мрак)

ЧЕТВРТА СЦЕНА

(Канцеларија Премијера. Премијер листа гомилицу новина и како погледа насловну страну баџи новине у страну)

ПРЕМИЈЕР:

„Дени бој се одрекао стрица - премијера“, „Рајли каже не Рајковићу“, „Опозиција тражи оставку Рајковића“, „Рајли прети власти“. Лепо, лепо, серите по мени! Тако ми и треба кад вас пуштам да живите. Ако, ако! Новине ионако нико не чита.

(Премијер пали телевизор. На екрану је Дени окружен новинарима)

ДЕНИ:

Мој стриц јде изневерио све оно у шта сам веровао: демократију, правду, слободно тржиште и директне преносе НБА лиге.

ПРЕМИЈЕР:

Пу, мамицу ти, пу!!!

(Премијер промени канал. Дени је и на том каналу)

ДЕНИ:

Нисам веровао да неко као моју стриц може да постоји у модерној Европи. Био сам наиван кад сам веровао да је у Србију дошла демократија.

ПРЕМИЈЕР:

Море, наиван си ти ко француска собарица.

(Премијер мења канал. На ТВ-у је опет Дени са новинарима)

ДЕНИ:

Дајем реч да ћу у име правде и истине, у име демократске Србије, подржати опозициону коалицију десног центра.

ПРЕМИЈЕР:

Јој, мали, цигерицу ми ждереш!

(Премијер убрзано мења канале али је на свакоме Дени. Бесно баца даљински управљач. Вади транзистор из стола. Окреће, тражи станице, народњаци, оф а затим Денијев глас)

ДЕНИ(оф):

Не, нисте ме разумели. Нисам се одрекао стрица преко новина. Мој стриц јесте диктатор и корумпирани политикант најниже врсте али он је и даље мој стриц. Не може се против биологије.

(Премијер заврљачи транзистор у страну)

ПРЕМИЈЕР:

И ви сте ме издали!

(Пиштање мобилног телефона, оф. Премијер вади мобилни)

ПРЕМИЈЕР:

О, стигла ми порукица! Надам се да пише да си црко, Дени! „Стрико, молим те као род најрођенији да даш оставку и препустиш власт бољима од себе. Твој Дени“. А јел ме молиш, молиш ме, а?!

(Премијер баца мобилни на под и почне да скаче по њему)

ПРЕМИЈЕР:

Моли сад, пизда ти материна, ајде, пишти!

(Нагне се и узме парче мобилног)

ПРЕМИЈЕР:

Јел ме чујеш, а? Јел ме чујеш? Молим? Не чујем добро? Молиш ме за милост? Нема милости!

(Баца парче мобилног и немилосрдног га гази као кад се гаси цигарета а онда почне да скаче по преосталим делићима)

ПРЕМИЈЕР:

Ево, ти, на и још! На! Умри! Цркни! Липши!

(Улази Драгица и чим га спази окрене се да оде)

ПРЕМИЈЕР:

Шта је? Јеси видела духа?!

ДРАГИЦА:

Не бојте се, нисам ништа видела.

ПРЕМИЈЕР:

Шта ниси видела?

ДРАГИЦА:

Нисам видела да избезумљено ломите свој мобилни телефон.

(Драгица крене ка вратим)

ПРЕМИЈЕР:

Чекај, бре! Дођи овамо, женска главо!

(Драгица му прилази оштро, без оклевања)

ДРАГИЦА:

Претпостављам да ћете ми сад објаснити разлог за своје понашање.

ПРЕМИЈЕР:

Добро претпостављаш.

ДРАГИЦА:

Опет вам нису ставили довољно прилога у хамбургер?

ПРЕМИЈЕР:

Имаш право да још једном погађаш.

ДРАГИЦА:

Не знам... Ваш синовац?

ПРЕМИЈЕР:

Полусиновац а зајебава ме ко да је прави!

(Хук хеликоптера, оф. Премијер се баца на земљу)

ДЕНИ*(дисторзирано, са разгласа, оф)*:

Стрико, јеси ли добио СМС? Ако ниси сигуран сам да читаш новине,

гледаш тв или читаш радио. Разуман си човек, дај оставку за добро

Србије!

(Хеликоптерска хука се удаљава, оф. Премијер устаје и претура по

цеповима)

ДРАГИЦА:

Шта тражите?

ПРЕМИЈЕР:

Мобилни.

ДРАГИЦА:

Изгазили сте га.

ПРЕМИЈЕР:

А, да.

(Премијер иде до стола, зграби телефон и окреће број)

ПРЕМИЈЕР:

Ало, јел то противваздушна одбрана града Београда? Овде премијер.

Шта можете да учините за мене? Пуцајте на хеликоптер који кружи

изнад Владе. Ко је у њему? Нико, само мој синовац. Како да вам

докажем да сам премијер? Слушај ти куртончићу мали ...

(Драгица чуна кабл телефона из зида. Премијер је гледа запањено. Још држи слушалицу у руци)

ПРЕМИЈЕР:

Шта који курац?

ДРАГИЦА:

Сметње на везама.

ПРЕМИЈЕР:

Причај ти то некоме другом.

ДРАГИЦА:

То вам и није најпааметнији потез.

ПРЕМИЈЕР(мирно):

Па, и није.

(Премијер гневно преврне сто. Крене према Драгици. Она узмиче)

ПРЕМИЈЕР:

Дени! Дени бој, како га зове штампа! Мали је туда - свуда! Да одем у
веце ујешће ме за дупе из клозетске шоље!

ДРАГИЦА:

И, шта желите да урадим у вези с тим?

ПРЕМИЈЕР:

Шта да урадиш, шта да урадиш?! Ти си писмена жена. Јел' треба да ти нацртам?!

(Премијер је шчена за рамена)

ПРЕМИЈЕР:

Оћу да га убијеш, сад и одма! Знам да знаш људе који знају људе!
Среди га, не занима ме како! Баци га у канализацију, набиј га на шиљак на градској скупштини уместо оне двоглаве орлушине, сервирај у Забели ко право прасе, са јабуком у устима, не занима ме! Хоћу да до Другог дневника тачно у 19 и 30 буду мртви он, његова курва, председник и сви потпредседници коалиције десног центра а среди и ове социјалдемократе и центраше, за сваки случај!

ДРАГИЦА:

Хоћете да за четири сата побијем опозицију и ваше рођаке?

ПРЕМИЈЕР:

Само два рођака. Не, додај и оног Пећу, мог брата од тетке. Завршио је факултет а то ме увек нервирало. Да, упуцај га али га прво натерај да поједе диплому или је набије сам себи...

(Драгица га ошине каблом од телефона)

ПРЕМИЈЕР: У дупе.

(Драгица крене да га немилосрдно шиба каблом а он се, кукавички, штити рукама)

ДРАГИЦА:

Завежи, дегенериче!

(Пауза. Премијер је престрављен)

ПРЕМИЈЕР:

Шта се бијеш, жено?

(Драгица га шутне међу ноге а затим, кад се скљока на патос, брзо му, каблом, веже омчу око врата. Драгица легне преко премијера који лежи потрбушке Премијер се превија на поду док Драгица спусти руку до свог међуножја)

ДРАГИЦА:

Да ниси свом бенавом синовцу.

ПРЕМИЈЕР:

Полу-синовцу.

ДРАГИЦА:

Свеједно. Да му ниси обећао куле и градове сад не би било кризе.

ПРЕМИЈЕР:

Кад нисте били ту да ме спречите да направим срање.

ДРАГИЦА:

Била бих да ме нисте избацили.

ПРЕМИЈЕР:

Пази стварно!

(Драгица јаче стегне омчу)

ПРЕМИЈЕР:

То боли!

ДРАГИЦА:

Жао ми је, али не сме да боли више.

ПРЕМИЈЕР:

А јел' може мање?

ДРАГИЦА:

Да мене неко пита ја бих вас обесила оног дана кад сте постали премијер али, нажалост, није тако.

ПРЕМИЈЕР:

Мењам наређење: зови неког да убије тебе!

ДРАГИЦА:

Неће моћи. Ви знате да људи које ја представљам могу све у Србији па чак и да идиота као што сте ви поставе на овако високо место. Зато-језик за зубе!

ПРЕМИЈЕР:

Извините, нисам знао да си њихова.

ДРАГИЦА:

Опраштам вам јер сте малоумни. Иначе, жао ми је што вам ово радим јер сте, упркос својој заосталости, наш највећи националиста.

ПРЕМИЈЕР:

Нека сам и ретардиран само да сам патриота.

ДРАГИЦА:

Управо тако! Наша служба то цени а доказ за то је чињеница да сте још у животу.

ПРЕМИЈЕР:

Па, ако вам дугујем толико...

ДРАГИЦА:

Дугујете нам, верујте.

(Драгица стегне омчу)

ПРЕМИЈЕР:

Знам, знам али, шта да радим са Денијем? Полудећу од њега.

ДРАГИЦА:

То ћемо ми обавити али никаквих масакара опозиције неће бити.

ПРЕМИЈЕР:

Откад их ви волите?

ДРАГИЦА:

Мрзимо их више од вас само што сад није прави тренутак. Денија ћемо уклонити тако да не буде сумњиво.

ПРЕМИЈЕР:

Како то?

ДРАГИЦА:

Дени је, за своју оданост, добио повластице од опозиционара и ушао у сумњиви посао са ланцем ресторана у које је велики капитал уложио његов знанац из Америке, чувени мафиозо Иван Шаља Скифозо звани Скифи.

ПРЕМИЈЕР:

И то ћемо да објавимо као ексклузивну причу у нашем „Гласнику“ и на државној телевизији?

(Драгица стегне омчу)

ДРАГИЦА:

Погрешно. Скифи нам је алиби за било шта што се догоди Денију а кад кажем било шта на то и мислим.

ПРЕМИЈЕР:

Врло лукаво, хахахахах!

(ДРАГИЦА:

Мора бити кад ви нисте смислили.

(Драгица устаје са Премијера и скида му омчу. Помаже му да устане)

ДРАГИЦА:

Хајде, Премијеру, на папке лагане. Востани Србије!

ПРЕМИЈЕР(*пева*):

“Востани Србије, востани рибо, царице...

ДРАГИЦА(*пева*):

“дуго си књавала, ко мечка лежала,

ПРЕМИЈЕР И ДРАГИЦА(*заједно*):

„сад се пробуди и Србље узбуди!“

(*Мрак*)

ПРЕМИЈЕР(*немузикално*):

„Иииииии.....“

(*Пали се светло. Пређашњи*)

ПРЕМИЈЕР:

“ Клекле доле, клекле доле

Јер то тако воле

Клекле голе, клекле голе

Јер то тако воле

Корак иде за корак

Сваки лудак за барјаком

Бој се бије бије застава се вије

Премијера Србије“

(*Драгица му удари ћушку. Премијер се покуњи као дете. Мрак*)

ПЕТА СЦЕНА

(Сређена, комфорна соба, њени зидови су од полица украшених књигама „на метар“, флашама вискија, телевизором, стерео - уређајима а на средини се налази велики брачни кревет. Лево су улазна врата, десно врата од спаваће собе. Поред улазних врата је интерфон. Нема ничега на сцени поред кревета изузев једног кофера. Долази Дени, има помпезно држање - једна рука му је у џепу панталона а у другој држи мобилни телефон)

ДЕНИ:

Јесте, Скифи, мало је натегнуто овде у Србији. Ма, да, потпуно разумем. Закони нису као у Америци, то је главни проблем. Бих ли те ја лагао?*(озбиљно)*Знам да не смем да лажем. Ни да крадем. Знам, ја одговарам за све српске лопове с којима сам се удружио. Не, не кажем да су лопови зато што мислим да ће те опљачкати. Само су подмитљиви. Јесте, три милиона, легли су. Нема проблема, крећемо у велики бизнис, човече. Нећеш се покајати.*(Озбиљније)* Не, нећу се ни ја покајати. Знам, боље би ми било. Здраво.

(Долази Лени, у одећи из треће сцене. Ужурбана је и нервозна)

ДЕНИ:

Шта се овде дешава, бејби?

ЛЕНИ:

Како мислиш?

ДЕНИ:

Све је скоцкано, сређено. Ко кад смо купили овај стан.

ЛЕНИ:

Мислиш кад су ти га дали они напарфемисани политичарчићи?

ДЕНИ:

То са мењањем страна је била твоја идеја, знаш!

ЛЕНИ:

Моја идеја и твоја глупа реализација.

(Пауза. Дени гледа окол)

ДЕНИ:

Стварно чудно-нема нигде твојих гаћа, вештачких трепавица,
разбацаних ципела.

ЛЕНИ:

Нема ни твојих чарапица - смрдушица.

(Лени седа на ивицу кревета и претура по коферу)

ДЕНИ:

Провреднила си се мало?

(Лени затвара кофер)

ЛЕНИ:

Не, нисам, Дени.

ДЕНИ:

Па, у чему је проблем?

ЛЕНИ:

Зар то није очито?

ДЕНИ:

У чему је проблем између нас или зашто си одлучила да конкуришеш
за домаћицу године?

ЛЕНИ:

Откриј једно и открићеш друго.

ДЕНИ:

Звучиш ко они текстићи из кинеских колачића судбине.

ЛЕНИ:

Ко ми то каже - Јода лично!

ДЕНИ:

Океј, ја сам Јода, ти си принцеза Леа, стрика је Дарт Вејдер а Скајвокер је убијен на почетку филма. Шта се то овде дешава?

ЛЕНИ:

Одлазим, Дени. Заувек. Не желим више да те видим.

(Дени јој прилази, помало театрално)

ДЕНИ:

О, шта је сад, драга? Љутимо се што немамо кућицу, јагуара и дечицу? Бејби, ускоро не само да ћемо да имамо све то него ћемо имати и целу земљу приде. Знаш оно некад, кад купиш поршеа па ти као привезак дају и „југа“: Хани пај, Србија је наш „југо“!

(Дени седа поред ње. Пали цигарету)

ЛЕНИ:

Србија је твој „југо“ који ћеш слупати на првој кривини.

ДЕНИ:

О, плиз, возићу трезан! И дуван ћу да баталим! Ево, види!

(Дени баца цигарету и згази је)

ЛЕНИ:

То ти је трећа коју си згазио од јутрос.

ДЕНИ:

Да, али ову ћу стварно да баталим.

ЛЕНИ:

А Скифи, хоћеш ли и њега да баталиш?

ДЕНИ:

Скифи је моја последња степеница на путу до успеха.

ЛЕНИ:

Скифи је последња степеница на твом путу у пакао!

(Дени јој узме кофер)

ДЕНИ:

Сад ћу лепо да ти помогнем да се распремиш. као да си код своје куће.

Ево, ове гаћице иду у онај ћошак, накит иде тамо...

(Дени крене да разбацује њене ствари по стану)

ЛЕНИ:

Престани!

(Денију испадне кофер из руке)

ЛЕНИ:

Дени, он је један од најгорих мафијаша у Америци а ти га готово и не познајеш.

ДЕНИ:

Коцкао сам се у његовом касину.

ЛЕНИ:

Ти и милиони других! Оптужен је за тридесет и два убиства, превару, утају пореза, уцену, порнографију и паљевину. Он је толико зло да је пола злочина који данас постоје лично патентирао!

ДЕНИ:

То су недоказане оптужбе.

ЛЕНИ:

Дени, он изнад камина држи пушку из које је убијен председник

Кенеди!

ДЕНИ:

Ону из које је пуцао Харви Ли Освалд?

ЛЕНИ:

Не, праву пушку, праву!

ДЕНИ:

Хоћеш да кажеш да је он убио Џеј Еф Кеја или Бобија? Можда обојицу?

ЛЕНИ:

Кажем да је он сулуди убица а ти си се с њим уортачио. Ја то не могу да поднесем!

(Лени узме кофер и заклопи га)

ДЕНИ:

Није битно чије су паре-битно је да ће овај бизнис запослити хиљаде Срба а кад оборимо стрику и кад ја седнем на његово место.

ЛЕНИ:

Кад ти седнеш на његово место? О чему ти говориш?

ДЕНИ:

Ред је да наследим породични посао. Бићу милостив према стрику-пустићу га да ради у Заводу за статистику, тамо је све толико унеређено да ни он не може ништа да упропасти!

ЛЕНИ:

Дени, ти си једва писмена, алкохоличарска пропалица из Чикага

ДЕНИ:

Под један: одвикао сам се од алкохола а под два: имам лову..

ЛЕНИ:

То је прљав новац који је још и туђи.

ДЕНИ:

Али, ти не разумеш! Ја ћу те зле паре искористити да нашој земљи крене добро, да се развије привреда, да се дижу породилишта и

болнице, да се види да нисам било ко, да сам и ја човек, да ме неко
некад запамти по нечему добром, схваташ?

ЛЕНИ:

Памтиће те по добром, Дени.

ДЕНИ:

Кажеш то као да сам мртав.

(Лени крене према вратима)

ДЕНИ:

Сад ме остављаш кад сам на врху?! Сад, кад сам победник! Ти си
потпуно одлепила!!!

ЛЕНИ:

Била сам уз тебе кад је било лоше, горе и најгоре.

ДЕНИ:

Па буди и сад! Знам да сам понекад надувен, да сам давеж, да говорим
ствари које немају смисла али ти знаш какав сам.

(Звони интерфон, оф)

ЛЕНИ:

Знам. Зато и не могу да останем.

ДЕНИ:

Шта ти то тако смета? До сада си упознала све моје лоше особине па ме
ниса остављала.

(Звони интерфон, оф)

ДЕНИ:

Хоћеш ли да се јавиш на интерфон?

ЛЕНИ:

То је сигурно поштар. Нека звони трипут.

ДЕНИ:

Лени, шта ти тако смета код мене?

ЛЕНИ:

А да се ја прво јавим?

(Дени је шчена)

ДЕНИ:

Не, прво ми реци.

ЛЕНИ:

Рекла сам ти: од тебе могу да поднесем све осим једне ствари.

ДЕНИ:

А то је?

ЛЕНИ:

Да још једном испаднеш лузер.

ДЕНИ:

Ја сам победник! Фајтер!

ЛЕНИ:

Јеси? Онда раскини уговор са Скифијем, продај овај стан и све што си награбио па правац САД.

ДЕНИ:

Касно је.

ЛЕНИ:

Океј. Онда - ко те јебе.

(Звони интерфон, оф. Пауза. Лени притиска дугме, зујање отварања врата, оф. Дени се не помера. Улази Драгица. На рамену јој је торбица)

ДЕНИ:

Лени!

(Лени скрене поглед и пројури кроз врата)

ДЕНИ:

Лени, врати се! Лени! Довуци овамо своју незахвалну гузицу, јебена стриперко! Лени!

(Пауза)

ДРАГИЦА:

Није ли то чудно?

ДЕНИ:

Шта?

ДРАГИЦА:

Сваки пут кад дозиваш једну жену појави се друга.

ДЕНИ:

Тебе нисам призивао. Одлази.

ДРАГИЦА:

Нећу.

ДЕНИ:

Одлази.

ДРАГИЦА:

Зашто ти не одеш?

ДЕНИ:

Где?

ДРАГИЦА:

За својом женом.

ДЕНИ:

Зато што сам схватио неке ствари.

(Драгица баца торбицу на под)

ДЕНИ:

А шта ћеш ти овде?

ДРАГИЦА:

А које ствари си схватио?

ДЕНИ:

Не могу више да јурим за њом. Не могу ни да бежим, скривам се. Превише сам млад за то срање.

(Драгица одлази до музичког стуба, укључи га. Лагани џез инструментал, „Summertime“)

ДЕНИ:

Самертајм.

ДРАГИЦА:

Или самрт - тајм!

(Драгица почиње да плеше у ритму музике и скида део по део одеће. Иако то ради заводљиво покрети су јој одсечни. Дени зури у њу а затим погне главу. Драгица му прилази. Остала је само у грудњаку и гаћицама. Драгица гурне Денија на кревет и изводи му lap dancing. Она води игру)

ДЕНИ:

Не знам шта желиш с овим да постигнеш.

ДРАГИЦА:

Не привлачим те?

ДЕНИ:

Не, није то.

ДРАГИЦА:

Него?

ДЕНИ:

Немаш срца. Као да ме јаше загорели командос а не жена.

ДРАГИЦА:

Ако је то твоје мишљење онда у реду.

(Драгица се забаци уназад, прелази десном руком од стомака, према средини груди и из грудњака извлачи пиштољ и уперује га у Денија)

ДЕНИ:

Лени је знала?

ДРАГИЦА:

Аха.

ДЕНИ:

Каква пиздарија! Опет сам добио лоше карте.

ДРАГИЦА:

Сва срећа да сам ја крупније и да имаш право на још једно дељење.

(Пауза. Драгица се нагне према њему)

ДРАГИЦА:

Јури своју женску, нађи је а онда вам желим да се повучете у неку рупу, изродите непознату децу и да се с њима ваша идиотска лоза угаси а да ви све то гледате.

ДЕНИ:

За кога ти радиш?

ДРАГИЦА:

За праве газде ове земље, Дени. Видиш, то је била једина рупа у твом плану-пренебрегнуо си нас.

ДЕНИ:

Зар ова земља уопште има газду?

ДРАГИЦА:

Има, Дени бој, а тај газда ради за једног много познатијег газду.

ДЕНИ:

Ђавола?

ДРАГИЦА:

Има и опаснијих момака од њега, зар не? Него, да се не завлачимо много - хоћеш ли да кренеш за својом женицом или не?

ДЕНИ:

Да ли би ти трчала за неким ко те издао пре два минута?

ДРАГИЦА:

А да ли ти хоћеш да ти беретом прочачкам синусе?

ДЕНИ:

Е, могло би. Нешто ми се зачепило, већ три дана не могу да издувам нос како ваља.

ДРАГИЦА:

Нема проблема. Следећи пут ћеш издувати мозак. Лези!

(Дени леже на кревет)

ДРАГИЦА:

И разлабави се мало.Шта си се тако стисао, кад још ниси мртав?!

ДЕНИ:

Баш ти хвала.

(Драгица му ставља јастук преко главе. Прислања пиштољ уз јастук)

ДРАГИЦА:

Пази, имаш још времена да се предомислиш.

ДЕНИ:

Нећу.

(Драгица скида јастук са његове главе)

ДРАГИЦА:

А зашто?

ДЕНИ:

Шта ћу у Америци? Овде имам једину родбину.

ДРАГИЦА:

Родбину која хоће да те убије.

ДЕНИ:

А ти си као могла да бираш родбину?

ДРАГИЦА:

Нисам и зато сам их побила. А сад ми стварно реци зашто нећеш да бежиш?

ДЕНИ:

Мрзи ме. А има и још нешто.

ДРАГИЦА:

Шта то?.

ДЕНИ:

Е, то је мој кец у рукаву.

ДРАГИЦА:

Шта то?

ДЕНИ:

Никад нећеш сазнати шта је то.

ДРАГИЦА:

И то је све што имаш да кажеш?

ДЕНИ:

Аха.

ДРАГИЦА:

Стварно?

ДЕНИ:

Јесте и престани да ме смараш.

ДРАГИЦА:

Океј. Ајд' здраво!

(Драгица га поклопи јастуком по глави и пуца у њега. Мрак)

ШЕСТА СЦЕНА

(Гола сцена. На средини сцене је сандук покривен државном заставом. Испред њега је сталак са микрофоном. Црквена звона, оф. Огромни венац, споро се помера ка средини сцене, тако да потпуно закљони сандук. Иза венца се појаве Драгица Озимица и Премијер. Носе црно. Премијер претура по џеповима несигурно. Драгица му додаје говор испод руке. Премијер узима говор и отвара га. Прочишћава грло и замало се загуши прочишћавајући га. Драгица притрчава и помаже му да дође до даха тако што направи Хајмлихов захват. Премијер испљуне нешто.

ПРЕМИЈЕР:

Види, остао ми ћевап од јуче!

(Драгица се намршти и покаже му главом према микрофону. Премијер приплази микрофону)

ПРЕМИЈЕР:

Синовац мој, синак мој. Последњи пут се поздрављамо од тебе, нашег Даниела. Ти ево лежиш ту, пред нама....

(Театрално се окрене и покаже према венцу)

ПРЕМИЈЕР:

...и ми смо у неверици, како то кад си до јуче био жив. Али, тако му је то. Кажу да они које богови воле умиру млади. Шта да ти кажем, синовац, синак мој, сем да те неко горе много воли а зашто, ђаво ће га знати. Недостајеш нам. И тако. Ти си сад мртав. И нека си.

(Пауза)

ПРЕМИЈЕР:

Е, и да ти кажем: стрико се бринуо кад си отишао опозицији и рекао сам ти: не иди тамо синовац, синак, а ти ме ниси слушао и ето, убише те они и америчка мафија. Био си предобар за тај шљам и ја ти овде дајем реч: ПОБИЋУ ИХ СВЕ ДО ПОСЛЕДЊЕГ, ЗАТРЋУ ИМ СЕМЕ, НЕЋЕ ОСТАТИ КАМЕН НА КАМЕНУ, И НЕЋУ СЕ СМИРИТИ ДОК НАША НАЦИЈА ПОНОВО НЕ БУДЕ ЧИСТА!

(Премијер и даље избежумљено урла али са „плејбеком“ на

Милошевићев, дисторзиран говор:

МИЛОШЕВИЋ:

ШЕСТ ВЕКОВА КАСНИЈЕ, ДАНАС, ОПЕТ СМО У БИТКАМА. ОНЕ НИСУ ОРУЖАНЕ МАДА И ТАКВЕ ЈОШ НИСУ ИСКЉУЧЕНЕ!

Громогласни аплауз. Мркли мрак)

/КРАЈ/

ALEKSANDAR NOVAKOVIĆ

Rođen je 1975. godine u Beogradu. Piše drame, aforizme, pesme i kratke priče. Diplomirao na Filozofskom fakultetu u Beogradu, Odsek za istoriju i diplomirao dramaturgiju na Fakultetu dramskih umetnosti u Beogradu. Magistrirao na FDU, na teatrologiji, sa tezom "Sloveni kao dramatis personae u dramama engleskog govornog područja 1878-1990". Autor dramskih tekstova *Sistem* (Narodno pozorište Užice, 2001), *Zubi* (Srpsko narodno pozorište, Novi Sad, 2004) i „*Aladinova čarobna lampa*“ (Pinokio, Beograd, 2007). U pripremi je njegov prvi roman "Glečer" u izdanju "Derete". Knjiga drama: „*Bliskost*“ (Svetozar Marković, Zaječar, 2006).

Autor je desetak različitih dramskih i dokumentarnih formi emitovanih na Drugom i Trećem programu Radio-Beograda. Drame *Iza* i *Izlazak* objavio je u književnim časopisima *Stanje stvari* i *Koraci*. Objavio je knjige aforizama *Pij Sokrate, država časti* (Matica srpska, 1998) i *Neće moći* (Alma, 2006). Autor je scenarija za crtane tv-serije *Bebice* i *Parobrod Srbija* (RTS 1, sezona 2003/2004).

Reditelj i scenarista kratkometražnog filma: "Get up you lazy bastard!"

Objavio je istorijsku studiju *Kako je Tito razbijao "Tikve"* (Narodna knjiga, 2005). Rad „*Srbi u američkom filmu 1927-1984*“ objavio je u Godišnjaku za društvenu istoriju avgusta 2005. godine.

Dobitnik je nagrade *Josip Kulundžić* za izuzetan uspeh na polju dramaturgije (2004), nagrade *JohnMcGrath*, Edinburgh University, Scotland (2007) za teatrološke studije, prve nagrade za poeziju "Rade Tomić" (2006), druge nagrade Radio-Beograda za originalnu radio-dramu *General Odovije* (2003), *Vibove nagrade* (2001) i *Zlatne kacige* (1997) za aforizme. Dobitnik je tri nagrade časopisa *Ulaznica* u Zrenjaninu: prve za priču *Paket* (2003),

druge za esej *Metatekstualnost u filmu „Zaseda“ Živojina Pavlovića*(2004) i druge za priču *Dan Y Dwr* (2005).

Objavljivao je i objavljuje tekstove u časopisima i listovima: *NIN, Danas, Koraci, Književni list, URB, Reč, Stanje stvari, Braničevo, Kvartal, Znak, Polja, Gradina, Treći trg ...*

Kontakt:

Љуба Вучковића 11, 11 000 Београд

alnov@eunet.yu

SADRŽAJ

Reč dve o.....	3
Bdenje.....	4
Koridor13.....	53
Paparazzo.....	117
Deni boj.....	188
Aleksandar Novaković.....	260
Sadržaj.....	261